

သောတီမြိုင်ကလပ်

သောတီမြိုင်

ဂွမ်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဒီတစ်နေ့အခန်းလေးပါ

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒီအရေး။
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒီအရေး။
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒီအရေး။

ပြည်ပလူလေး

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အချက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

ပြည်ပလူလေး

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
 အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
 နိုင်ငံသား ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ
 ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

ပြည်ပလူလေး

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း
 ဘက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 ရွေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍
 စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
 နိုင်ငံတော် စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည်
 နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

ပြည်ပလူလေး

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ။
 အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
 မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

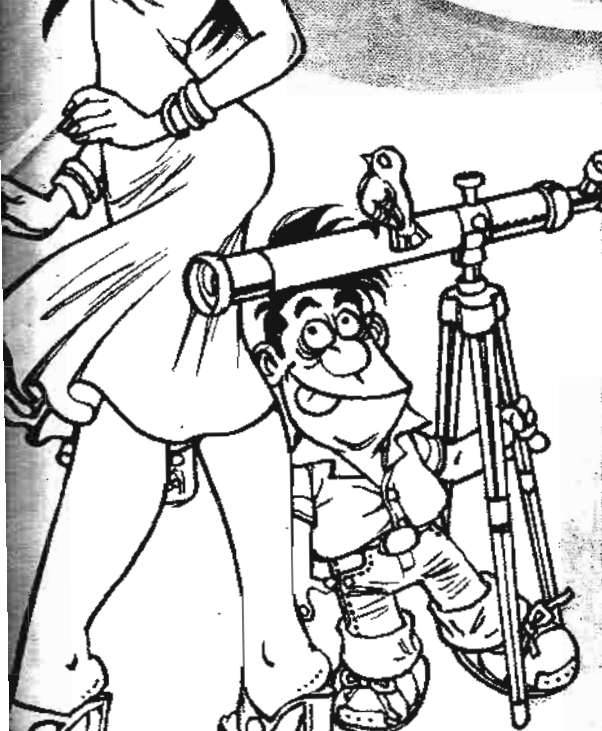

အောင်မြင်စာပေ၊
အမှတ်(၁)၊
သီတာလင်္ကာ၊
ကျောက်မြောင်း၊
သမ္မတရန်ကုန်မြို့၊
ဦးအောင်မြင့်၊
အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၁၆)၊ သစ်ရာပင်လမ်း၊
သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပထမအကြိမ်
၂၀၀၉ ခုနှစ်၊
(တော်လှန်)
အုပ်စု(၅၀၀)
တန်ဖိုး(၂၅၀၀)။

BURMESE
CLASSIC

ဦးအောင်မြင့်၊
အမှတ်(၇)၊
သီတာလင်္ကာ၊
ကျောက်မြောင်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

“လူတိုင်း မလွဲမသွေ ကြုံရမှာ ဘာလဲ!”
ဟု ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည် မေးပါမည်။
ခင်ဗျားက သောတာပန် လေသံနှင့်...
“သေခြင်းတရားပေါ့”
ဟု ခပ်အေးအေး ဖြေပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်က...
“သောတာပန် မဖြစ်သေးတဲ့ ခင်ဗျားဟာ... အဲ့ဒီသေခြင်းတရား
ကြီးကို နေ့တိုင်း စဉ်းစားနေလို့လား!... အဲဒီသေခြင်းတရား နောက်ပိုင်း
စဉ်းစားမှာ” မဟုတ်ဘူးလား!... ”
လို့ ထပ်ဆင့်မေးခွန်းထုတ်ပါမည်။

နတ်ရွာခိုး

“ကိုင်း.. ဒါဆို.. သေခြင်းတရား မတိုင်ခင်.. လူတိုင်း မလွဲသွေ ကြုံရမှာ ဘာလဲ!..”

ဟူ၍ စိတ်ဝင်တစား မေးခွန်းပြန်ထုတ်ပါ လိမ့်မည်။
ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် အဲဒီအခြေအနေကို လိုချင်တာပါ။
အဲဒီမှာတင် ကျွန်တော်ပြောချင်နေတဲ့စကား... စတင်နိုင်ပါပြီ။
လေးနက်တဲ့လေသံနဲ့ ကျွန်တော်က...

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားပေါ့ဗျာ”

စဉ်းစားမနေဘဲ... ဒီစကားကို ပြတ်သားစွာ... ခင်ဗျား လက်ခံ
ထားမှာပါ။ အဲသမှာ ကျွန်တော့် ပြောကွက် ဆက်ရပြီ...။

နှစ်လုံးထဲ ပြောရရင်တော့ ‘အချစ်’ ပေါ့... နေ့...။

ခင်းခင်းကျင်းကျင်း... သိုင်းသိုင်းဝိုင်းဝိုင်း... ဝန်းဝန်းဝိုက်
က... သိုက်သိုက်မြိုက်မြိုက်... ဝေဝေစည်စည်... ဝေဝေဆာဆာနဲ့
ဝိုင်းမြိုင်ဆိုင်ဆိုင် ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့... (မောလိုက်တာဗျာ)။

“အဲ... ဒီလိုဗျ...”

၆ ၆ ၆ ၆

လူဖြစ်လာပြီဆိုကတည်းက တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ အချစ်နဲ့ ထိပ်
တိုက် တွေ့မှာပါပဲ။ များသောအားဖြင့်တော့ လူပျိုဖော် အပျိုဖော်ဝင်ခါစ၊
ပိုင်းချိန်တွေမှာ... စိတ်ထဲကိုယ်ထဲ အချစ်စိတ်တွေ တဖွားဖွား အုံကျင်း

ဖွဲ့နေတတ်ပြီး (ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်) ကိုယ်ချစ်ရမယ့်သူလည်း တွေ့ရော
အုန်းကနဲ ပွင့်အန် ပေါက်ကွဲ ထွက်လာတတ်ပါတယ်။

ဒါ ယေဘူယျ သဘောပါ။

တချို့လည်း ရင်ထဲက တအံ့နွေးနွေး အထုပ်အထည်ကြီးကို...
အုန်းကနဲ ငှဲခွဲခွဲ မကြိုဘဲ... တစ်သက်လုံး အချစ်နဲ့ အလွဲကြီး လွဲခဲ့ရ
သူတွေလည်း ရှိပါတယ်။ လူပျိုကြီး၊ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ အရိုးထုတ် ဒါမှမဟုတ်
မီးသဂြိုဟ်စက်ထဲက ပြာတွေအဖြစ် ပြာပေါင်းထုတ်သွားရသူတွေကို ပြော
တာပါ။ သူတို့ဟာ... အိမ်ထောင်သားမွေး လွန်ရှုပ်ထွေးတို့၊ ခပ်အေး
အေးပဲ နေပါမယ်တို့၊ အာသဝေါနဲ့ လောကီကိစ္စတွေကို စိတ်ကုန်နေပြီတို့
အစရှိတဲ့ ဒိုင်းတွေနဲ့ ရင်ထဲက အချစ်စိတ်ကို ဂုတ်နှိပ်တတ်ကြပါတယ်။
သနားပါတယ်။

အရွယ်လွန်မှ အချစ်ကို တွေ့ရှိတတ်ကြသလို၊ အရွယ်မရွေး
အချစ်ကို တွေ့ရှိနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလို များသောအားဖြင့်
တော့... အပျိုဖော် လူပျိုဖော် ဝင်စ၊ ဝင်ပြီး လူပျိုဖော်၊ အပျိုဖော်၊ ဘဝမှာ
အချစ်နဲ့ တွေ့ကြတာ များပါတယ်။ -

ကိုယ့်လူ ယုံမလားတော့ မသိဘူး!...။ ကျွန်တော် အချစ်နဲ့
စတင်ထိတွေ့တာ အခါလည်သားကျော်ကျော်မှာပါ။

ကဗျာဆန်ဆန် ပြောရရင်... ဟုတ်ကဲ့... အင်မတန် နူးညံ့တဲ့
အနီရောင် ကတ္တီပါသား အမေ့သားအိမ်ကြီးထဲကနေ... အင်မတန်
ရှုပ်ထွေးပွေလီတဲ့ ရောင်စုံလောကသားအိမ်ကြီးထဲကို ရောက်လာပြီး...
တစ်နှစ်နဲ့ သုံးလသား (၁၅)လသားလောက်မှာ ကျွန်တော်ဟာ အချစ်ကို
စတင်တွေ့ရှိပါတယ်။

“ဗျာ”ကနဲ ဖြစ်သွားပါသလား!... မဗျာပါနဲ့ တစ်ကယ်ပါ...
ဟောသလို တွေ့ရှိ အတိအကျပါ။

၆ ၆ ၆ ၆

တောမြို့လေးတစ်မြို့ ရှိတယ်။ အဲဒီမြို့စွန်မှာ သစ်စက်ကြီး တစ်လုံး ရှိတယ်။ သစ်စက်ဝင်းကျယ်ကြီးထဲမှာ စက်သူဌေးအိမ်ကြီးနဲ့ အလုပ်သမား တန်းလျားတွေ ရှိတယ်။ သစ်စက်ရဲ့နောက်ဘက် အုတ်တံတိုင်း ခြံစည်းရိုးနောက်မှာတော့ တမျှော်တခေါ် လယ်ကွင်းစိမ်းစိမ်းတွေ ရှိတယ်။

အဲဒါ ကျွန်တော် အချစ်ကို စတင်တွေ့ရှိမယ့် နောက်ခံ အခင်း အကျဉ်းပါပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်တော် စတင်ဝင်ရောက်လာတဲ့ ရောင်စုံလောကသားအိမ်ကြီးရဲ့ ပထမ နံရံတွေလည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘဝရဲ့ ဓမ္မေလျာဖွယ် အံ့မခန်း ဆန်းကြယ်မှုတွေ စတင်မယ့် သက်ရှိပန်းချီကား ချစ်ကြီးပါပဲ။

အချစ်ကို စတင်တွေ့ရှိအောင် ဖန်တီးထားတဲ့ အတွင်းသား အခြေအနေ တစ်ချို့ကလည်း အံဝင်ဝင်(ခွင်)ကျ တည်ရှိလို့ နေပါတယ်။ စက်သူဌေးကြီး ဦးမောင်လှနဲ့ ဒေါ်စောတင်မှာ သားနှစ်ယောက်နဲ့ သမီးနှစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ အထွေးဆုံး သမီးချောလေး ကြင်ကြင်လှိုင်တာ... သစ်ကားဒရိုင်ဘာလည်းဖြစ် သစ်စက် မကွင်းနစ် တစ်ပိုင်းလည်း ဖြစ်တဲ့ 'ငစိုးမြင့်' ဆိုသူနဲ့ လိုက်ပြေးခဲ့ပါတယ်။ အချစ်ဆုံး သမီးထွေးမို့

သူဌေးကြီး အမျက်ကြီးပါတော့တယ်။ သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်တဲ့အထိ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပါတယ်။

ငစိုးမြင့်ဟာ အရက်ကလေး တမြမြ၊ အရည်ကလေး ဝင်ပြီလား ဆိုမှဖြင့် ကားလ်မတ်စ်၊ အိန်ဂျယ်လ်၊ လီနင်၊ စတာလင်၊ ခရုရှက်ဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေ ပါးစပ်က တပြုန်းပြုန်း ထွက်ကျတတ်ပြီး... အခြေခံ အလုပ်သမားလူတန်းစား အရင်းရှင်တော်လှန်ရေး၊ ဘူဒ္ဓာလူတန်းစားဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေနဲ့ ကြိုးဝါးတတ်တာကို သူဌေးကြီးက အမုန်းဆုံးပါ။

တိုတိုပြောရရင် ဗိုက်ကလေးတစ်လုံး ရမု ခဝါချပြီး ပြန်ခေါ်တယ် ပေါ့လေ။ ဒါတောင် သူဌေးက အိမ်ပေါ်တန်းတက်ခွင့် မပေးဘူး။

အလုပ်သမားတန်းလျားက အကောင်းဆုံးအခန်းမှာပဲ တင်ထားတာပါ။ ငစိုးမြင့်ဟာ အားကိုးရတဲ့ စက်ပြင်မကွင်းနစ် ဖြစ်တာလည်း ပါမှာပေါ့။

လူပျော်လူနောက် လူတိုင်းကို ကူညီချင်သူမို့ လူချစ်လူခင် များတာလည်း ပါပါတယ်။ သူဌေးသားမက် ခေါ်ရင် ပြီးနေတတ်တဲ့... အဲဒီ ငစိုးမြင့်ဟာ သစ်စက်ဝင်းထဲ ပြန်ရောက်ပေမယ့် သစ်တုံးကြား၊ သစ်ပုံကြား ကတော့ အိန်ဂျယ်၊ ကားလ်မတ်စ်တွေ ထွက်နေတုန်းပါပဲ၊ တမြမြ လုပ်တုန်း ပါပဲ။

ဟုတ်ကဲ့...။

ကျွန်တော့်ကို အဲဒီတန်းလျားမှာပဲ မေမေ ကြင်ကြင်လှိုင်တာ အောင်မြင်စွာပဲ အူဝဲသံနဲ့ တစ်ခဲနက် မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်ပါတယ်။ မင်္ဂလာပါ လောကကြီး... (အူဝဲရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပါ ခင်ဗျာ)။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ကိုယ့် လူ ကြားဖူးလားတော့ မသိဘူး။ ပြင်သစ် လူဝီဘုရင် တစ်ပါး ဉာဏ်သွားပုံပါ။ (လူဝီနံပါတ်တော့ မေ့နေတယ် အဖြစ်မှန်ပါ) တစ်ပြိုင်နက်တည်း တစ်နေ့တည်း မွေးတဲ့ . . မွေးကင်းစ ကလေး (၃၀)ကို နန်းတော်ကို ခေါ်ယူလိုက်တယ်။ လိုလေသေးမရှိ ပြုစုစောင့်ရှောက်တယ်။ ရှယ်ပေါ့။ အထူးသမားတော်တွေ၊ အထူး နို့ထိန်းနာနီတွေနဲ့ အထူးကြပ်မတ် ဂရုစိုက်ထားတယ်။

သူလိုချင်တာက . . . မိဘအသိုင်းအဝိုင်း မဟုတ်ရင်၊ သူတို့အချင်းချင်း ဘာသာစကား အသစ်တစ်ခုကို စတင်ပြောလာလိမ့်မယ်။ ဘယ်လို ဘာသာဗေဒ ဖြစ်မလဲပေါ့ . . နေ့။

စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတယ် ကိုယ့်လူရေ . . သူ အထူးတားမြစ်ထားတာက ကလေးတွေနဲ့ ထိတွေ့နေတဲ့ ဆရာဝန်တွေ၊ နို့ထိန်းတွေ၊ နာနီနဲ့ နာနီတွေ ကလေးတွေကို စကားမပြောရ၊ ရယ်မပြုရ၊ ပြုံးမပြုရ၊ မမြူရ၊ ပါးလေး၊ နားလေးတောင် မကိုင်ရ၊ မပွတ်သပ်ရ၊ မလိုက်နာရင် ခေါင်းဖြတ်စက်နဲ့ ကွပ်မျက်မယ်ပေါ့ . . .

ဘာစကား စပြောလာမယ် ထင်လဲ ကိုယ့်လူ။ ကြေကွဲစရာပါပဲ။ ဘာစကားမှ ပြောမသွားကြဘူး။ စကားပြောမယ့်အရွယ် မရောက်ခင် အဲ့ဒီကလေးအားလုံး တုံးတုံးလေးတွေ သေသွားကြရှာတယ် . . .

အချောအမြူ အရယ်အပြုံးဆိုတဲ့ အဓိက ကလေးအာဟာရ . .

နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာခါတ်ကို ငတ်လို့လေ . . .

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလေး . . . ဇင်ဘာဘွေမှာ မွေးတာ မဟုတ်တော့ ဇင်ဘာဘွေစကား မတတ်ဘဲ ကျန်းကျန်းမာမာပါပဲ . . မြန်မာ(ဗမာ) စကားကို စတင်တတ်မြောက်ပါတယ်။

၁။ မေ့ (မေမေ) . . . ၂။ ဖေ့ (ဖေဖေ) . . . တတိယ တတ်မြောက်တဲ့ စကားလုံးက . . . ဟင်း . . ဟင်း . . ရှစ်ရှစ် (ချစ်ချစ်) ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ့ဒါ ပြောမလို့ပါ။ အဲ့ဒီမှာ စတွေ့တာလို့။

၆ ၆ ၆ ၆

BURMESE
CLASSIC

ဖေဖေ မေမေဆိုတဲ့ စကားနှစ်လုံးကို ကလေးတိုင်း စတင်တတ်မြောက်ကြတာ သိပ်မဆန်းပါဘူး။ ဒါ အရင်းနှီးဆုံး လူသား မဟုတ်လား။ ဆန်းတာက . . တစ်ကမ္ဘာလုံး အသံထွက် ဆင်တူနေတဲ့အချက်ပါပဲ။

ဖေဖေ မေမေ ပါပါ မာမာ၊ ဖီးသား မားသား၊ အပါး အမား . . ပါဠိမှာတောင် မာတာ ပီတုတဲ့ . . မဆန်းဘူးလား ကိုယ့်လူ။ နေရူးတသမီးငယ် အင်ဒီယာဂန္ဒီဆီ ရေးတဲ့စာထဲ ဖတ်ဖူးတာပါ။ လူသားဟာ တစ်မျိုးတစ်စားတည်းဖြစ်ကြောင်း ပုဂ္ဂတ္တဝါဒ ဆုံးမစာပါ။

ကျွန်တော့်ကို ဖေ့ . . မေ့ ခေါ်တတ်အောင် အဖေ အမေကစဲ သင်သလား လူပျိုကြီး အပျိုကြီးတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ ဦးလေး အဒေါ်နဲ့ အဘိုး

အဘွားတပဲ သင်သလား ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါဘူး...။

အဲ... 'ရှစ်ရှစ်' ဆိုတဲ့ အင်မတန် လှပခန့်ညားတဲ့ စကားလုံးကို သင်ပေးသူကိုတော့ အသေအချာ မှတ်မိပါတယ်။

ကိုအညာသား ဖြစ်ပါတယ်။

ကိုအညာသားဟာ ကျွန်တော့်အဖိုး စက်သူဌေးကြီးရဲ့မွေးစားသားပါ။ သူ့ကို မွေးစားပြီးမှ ဒီရေလို စီးပွားတက်လာလို့ အဖိုးရဲ့ LUCKY FELLOW လေးပေါ့။ အသားက ညိုတာထက် အနက်ဘက်ကို ရောက်နေသူပါ။ ဝင်တိုတို ပုကစ်ကစ် နှုတ်ခမ်းထူထူ သွားဖြူဖြူဆိုတော့ ပြည်တွင်းဖြစ်တတ်လို့ ဖွဲ့ရင် ကိုယ့်လူမြင်မှာပါနော်... နာမည်အရင်းက "မောင်ခိုင်" ပါ။

ဒါပေမယ့် အဖွားက ချစ်စနိုး 'အညာသား' လို့ ခေါ်ရာက... သညာတွင်သွား အညာသား ဖြစ်လေရော။

တကယ်တော့... ကိုမောင်ခိုင်ဟာ အညာက ကောက်ရပြီး တောင်ငူဟိုဘက် သာဂရရွာကြီးမှာ လူမှန်းသိ ကြီးပြင်းရသူပါ။ အဲဒီဘက်က လူတွေ စကားပြောတဲ့လေကကို... ရှစ်နဲ့ချစ် မကွဲတာပါ။

မင်းကို ငါချစ်တယ်ဆိုရင် မင်းကို ငါချစ်တယ်လို့ ထွက်ပါတယ်။ ဟေ့... ချစ်ချစ်ဆို၊ ဟေ့... ရှစ်ရှစ်လို့ပဲ ထွက်လေ့ရှိကြပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရဲ့ပုပ္ပါစရိယက ကျွန်တော့်ကို ရှစ်ရှစ်နဲ့ပဲ သင်ကြားခဲ့လေတော့... ကျွန်တော် ချစ်ချစ်ကို ရှစ်ရှစ်လို့ အသံထွက်နဲ့ပဲ ထွက်ခဲ့တာ သဘာဝ ကျပါတယ်နော... 'ရှစ်ရှစ်' တဲ့၊ စကားသင် ဘီဂင်းနားလေး ကျွန်တော့်အတွက် အသံထွက်ရတာလည်း လျှာခင်ချောတယ်လေ၊ ထွက်ရတာလည်း လွယ်တယ်လေ... 'ရှစ်ရှစ်'။

အခုန... ပြောခဲ့သလိုပေါ့။

တန်းလျားမှာ မွေးပေမယ့် ကျွန်တော်က သူဌေးကြီးရဲ့မြေးဦးလေ။

"ယောက်ျားလေးဟေ့... ဖြူဖြူဖွေးဖွေး လုံးလုံးခဲခဲကြီးဟဲ့" ဆိုကတည်းက ဖိုးမောင်လှ ဆေးတံကြီးပဲ ပစ်ချလိုက်ရတော့

မလိုလို့၊ မီးခိုးထောင်းထောင်း ထနေတဲ့ ဆေးတံအိုးကို လက်မနဲ့ သိပ်ပြီး မီးထပ်ညှိရတော့မလိုလို့၊ အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ် တက်ပြီး... အိမ်သာထဲ အပြေးဝင်ပြီး... အိမ်သာပြတင်းပေါက် လိုက်ကာတွေကိုပဲ ဝါးစားရတော့ မလိုလို့ ဖြစ်သွားပါတော့သတဲ့...။

(အိမ်သာထဲက ကြည့်မှ တန်းလျားကို မြင်ရလို့ပါ)
ဖွားစောတင်ကတော့ 'နာပဟေ့' ဆိုကတည်းက တန်းလျားဦးခန်းမှာ အရက်ထိုင်သောက်နေတဲ့ ငမိုးမြင့်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပြီး တစ်ခွံတည်း မီးနေခန်းထဲ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

ပြောချင်တာက... သားအချစ် မြေးအနှစ်တဲ့။ ကျွန်တော်က အနှစ်လေ...။ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်တော့်ကို မွေးပြီးမှ ကျွန်တော့်ဖခင်မည်းတော်က လက်ဝါးစောင်း ခိုထုတ်လာပါတော့တယ်။

မူးနေတဲ့တောင်လှိုမောက်နေတဲ့ လွှစာပုံကြီးကို မီးတင်ရှို့တယ်လေ၊ ဖွတ်ချက် ဖွတ်ချက် မီးသတ်ကားနဲ့ မဟားဒယား ငြိမ်းယူခဲ့ရပါပကောလား။ သူကတော့ တအားဟား ရယ်လို့။

"ဘာလုပ်တာလဲ၊ ငမိုးမြင့်" လို့ အမေက မေးတော့...

"လူတန်းစားကြီးက မိကြင်လှိုင်ရေ... အဟေ့" တဲ့။

ကံကောင်းလို့ပဲ တစ်ဝင်းလုံး ပြာကျတော့မလို့။

"ကိုမောင်ကုရစာ... ကျွန်မမြေးကလေး ဆင်းဆင်းရဲရဲ တန်းလျား အခေါင်းပေါက်ထဲမယ်... အဟင်"

"ဒါဆိုလည်း မင်းကြည့်စိစဉ် မယ်စောတင်" ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်လည်း ကျွန်တော့်ဖခင်မည်းတော်ရဲ့လက်ဖမောင်းနဲ့ လက်ဝါးစောင်းကြောင့် ဆိုင်းငံ့ကာလ ဖြစ်သွားခဲ့ရပါသတဲ့။

အဲဒါမှာ ကိုအညာသားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ စတွေ့တာ။

'ရှစ်ရှစ်' ဖြစ်စဉ် စတာ။

ခက်ထဲ၊ ချေးထဲ၊ သေးထဲပေမယ့် အတင်းဝင်နှိုက် ဇွတ်ဝင် ဆွဲပြီး တဟဲဟဲ ဖက်နမ်း... ပန်းထမ်းပြီး အိမ်ကြီးပေါ် ခေါ်ခေါ်သွား တတ်ပါတယ်။

ဘယ်သူရှိရမလဲ ကိုယ့်လူရယ်၊ အညာသား ကိုမောင်ခိုင်ပေါ့...။ သူက မည်းမည်းဆိုတော့ ဖြူဖြူကပ်ကပ်လေး ကျွန်တော့်ကို အင်မတန် ချစ်ပုံလည်း ရပါတယ်။ အိမ်မကြီးနဲ့ တန်းလွှားကြားမှာ သူဟာ ကျွန်တော့်အတွက် တာဝန်ကျေ ဆက်သားကြီး ပြန်လာပါတော့တယ်။

အဖိုး၊ အဖွား၊ ဦးလေး၊ ဒေါ်လေးတွေကလည်း ခမည်းတော်နဲ့ မျက်နှာကြော မတည့်တော့... အညာသား ဒေါ်လေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ချစ်ခွင့်ရကြရတာလေ။

ကျွန်တော့်မယ်တော်ကလည်း မာနကြီးတယ် မအေချစ် သမီးကိုး၊ အဖေက ကိုယ်တိုင်အမွေဖြစ်ထားတာ၊ အဖေ ကိုယ်တိုင် လာပြန်ဆက်မှ အိမ်ပေါ် တက်မတဲ့လေ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုမောင်ခိုင်ကို အလွန်ချစ်တယ်၊ အဖိုးဖြူဖြူ၊ အဖွားဖြူဖြူ၊ အဖေ အမေ ဦးလေး အဒေါ် ဖြူဖြူတွေထဲ မည်း တန် ပြုထွက်နေတဲ့ ကိုအညာသားကို နတ်သားတစ်ပါးလား ထင်မှတ်ထား

နေခဲ့မှာပေါ့။

သူ့အသံကြားလိုက်တာနဲ့ ချေးတောသေးတောထဲ ဘယ်လောက် ပဲ အူဝဲအော်နေနေ တိကနဲ တိတ်သတဲ့၊ လက်မောင်း ၀၀ကပ်ကပ်လေးတွေ မြှောက်ပြီး လက်ချောင်းလေးတွေ ကွေးချည်ဆန့်ချည်နဲ့ ကယ်ပါယူပါ လုပ်လေ့ရှိပါတဲ့။ (အလဲ့... ရေးရင်း ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ပြန်မြင်နေရတယ်၊ ချစ်စရာ ကောင်းလိုက်တာ)

“ခေါ်ပါ့မယ်ကွာ... ခေါ်ပါ့မယ်၊ ကဲ... သွားမရှိတဲ့ ဟောဒီ ပါးစပ်လေးနဲ့ ငါ့ကို ရယ်ပြ... ရယ်ပြ၊ ဟာဟ... ရယ်တယ် ရယ်တယ်ဟေ့ လာထား ပါးကို နမ်းမယ်...၊ ငိုက်ကို နမ်းမယ်...၊ ရွှေပန်းပါ နမ်းမယ် ကွာ လာထား... အား... မမလှိုင်ရေ သေးနဲ့ ပန်းတယ်ဗျ၊ ကဲ... ပန်းလေ နမ်းလေကွာ”

“ဟဲ့... မောင်ခိုင်၊ နင့်မျက်ခွက်တွေ စိုရွဲတာ အမေမကြီးဘူး ကလေး သေးလန့်မယ်... ပေါက်ပြီးမှ အားရအောင် နမ်း”

(ဟဲ... ဟဲ... ကျွန်တော် အချစ်စမ်းနေတာ အမေရေ့) အဲ့သမ္မာတင် ကျွန်တော့်အာစရိက ကျွန်တော့်ကို...။

“မင်းကို နာမည်ဆန်း ပေးမယ်၊ အင်း... ဇမ္ဗူတစ်ဝှမ်း... စိတ်ရွှင်လန်းစေလို့၊ ဇမ္ဗူတစ်ဝှမ်း... စိတ်ရွှင်လန်းစေဖို့... ငါနမ်းနေ တုန်း... ငါ့မျက်နှာ သေးနဲ့ ဖြန်းတယ်၊ ငါ့သောက်ခွက် သေးနဲ့ လန်းတယ်၊ ဒီနေ့က... စ၊ မင်းနာမည် ရွှေပန်း”

ပုခက်ထဲက အနီးစို့တွေ သိမ်းထုတ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်မယ်တော် က...

“ဟဲ့... မောင်ခိုင်... အညာသား၊ ငါ့သားလေးကို ဦးဦးဖွား ဖွား နာမည်မဖျက်နဲ့၊ ကြီးတဲ့အထိ တွင်သွားမယ်၊ ဘာရွှေပန်းလဲ... မခေါ်နဲ့၊ ရွှေပန်းဆိုတာ ကြီးလာရင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ!”

“ဟဲ... ဟဲ... မမလှိုင်ကလည်း၊ ပစောက်နဲ့ ပန်းတရွှေပန်းတ ကြီးလာရင်... အဲ... အီး... အဟီး၊ ဟိုဟာ... ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

အခုဟာက... ပထက်ချိုင့် ဗန်းဗျ၊ ရွှေစင်အတိနှင့် ပြုလုပ်ထားတဲ့
ဗန်းကလေး... ကျွန်တော့်ခေါင်းပေါ် တင်ပြီးရွက်ထားရမယ့် ရွှေဗန်းလေး
ဗျ"

အဲဒီက စလို့ ကျွန်တော့်ငယ်နာမည် ရွှေဗန်းလို့ တစ်ဝင်းလုံးက
ခေါ်ကြပါတော့တယ်။ နောက်ဆုံး အဖိုးနဲ့အဖွား ပါးစပ်ထဲပါ ကျွန်တော့်
ရွှေဗန်းက ရောက်သွားပါတော့တယ်... (အဲ... ကန်တော့ဗျာ) တွင်သွား
ပါတော့တယ်။

အဖိုးအဖွားဆိုတဲ့ ဂေါင်ကပါ ရွှေဗန်းလေး ရွှေဗန်းလေးနဲ့ တဖွေ
ခေါ်ကြတော့ပြီဆိုတော့ကာ... မကြိုက်ဘူး ပြောတဲ့ မယ်တော်ပါ ရွှေဗန်း
ရတော့တာပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့... ကိုအညာသားဟာ သူပြောသလိုပါပဲ။

ကျွန်တော့်ကို စွေကနဲ ကောက်ချီချီချင်း ခေါင်းပေါ်မှာ တင်ပြီး
ရွှေလှည့်ထိုင်ခိုင်းတတ်ပါတယ်။ ပြီးမှ သူ့ဇက်ပေါ်မှာ ခြေထောက်ကလေး
တွဲလောင်းချလို့ ခွထိုင်တဲ့အကျင့်ကို ထရိန်နင် စတင်ပေးပါတယ်။

ကျွန်တော်က သူ့ဇက်ပေါ် ခွထိုင်ရင်း သူ့ဆံပင်ကောက်ကောက်
ကွေ့ကွေ့တွေကို မြင်းလည်ဆံမွေးလို ဆွဲထားတတ်လာပါတယ်။

သူက ကျွန်တော် နောက်လန်ကျမှာစိုးလို့ ပထမတော့ သူ့လက်ဝါး
နှင်ဘက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကျောကို ထိန်းပေးပါတယ်။ နောက်တော့ တဖြည်း
ဖြည်း နေသားကျပြီး သူ့ဇက်ပေါ်မှာ ကျွန်တော့်ကို လက်... ထားနိုင်
အောင် ကျင့်ယူပါတယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ဆံပင်ကို ဆွဲမထားဘဲ သူ့ဂုတ်ပိုးပေါ်မှာ
ခေါက်ရိုးကျိုး မြင်းကုန်းနှီးလို့ ထိုင်တတ်လာပါတော့တယ်။

အဲသမှာ... သူက ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးလေးကို ခြေဖနောင့်က
တိုင်ပြီး ဂျစ်ကနဲ လက်ညှိုးနဲ့ ကုတ်ပါတယ်။ ယားကနဲ နေတာပေါ့။ ခစ်ကနဲ
ရယ်မိတာပေါ့။

အဲသမှာ သူက စအော်ပေးတာ...

"ရှစ်ရှစ်"

လျစ်ကနဲ ကုတ်ရင်း "ရှစ်ရှစ်"...

ခစ်ကနဲ ရယ်ရင်းက ရှစ်ရှစ် ဆိုတဲ့အသံလေး ကျွန်တော့်ပါးစပ်က
ထွက်လာပါတော့တယ်။

(သုံးရက်အတွင်း ပီပီသသ ထွက်လာတာ အံ့ရော ရွှေဗန်းရာတဲ့၊
နှစ်ရက်အလိုမှာ ကိုမောင်ခိုင် ပြောပြခဲ့တာတယ်)

သူက ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးကို ဂျစ်ကနဲ ကုတ်... ကျွန်တော်က
ရှစ်ရှစ်လို့ အော်လိုက်တာနဲ့ ကိုမောင်ခိုင်ရဲ့ လက်တစ်ဘက်ဟာ မြောက်
ဘက်လာပြီး ကျွန်တော့်ပါးစပ်ထဲ ချောကလက်တစ်ဖဲ့ ဝင်လာပါတယ်။

ဆပ်ကပ်ထဲက အကောင်ပလောင်တွေကို ထရိန်နာတွေ သင်တဲ့
တစ်ခါပဲ၊ တစ်ခုခု ခိုင်း၊ တစ်ခါလုပ်ပြီးတိုင်း ဆုချတဲ့အနေနဲ့ အစာကျွေးတဲ့
သိပ်မသင်လိုက်ရပါ။ အော်တိုဖြစ်စဉ်ကလေးလို ထရိန်နင် ဝင်သွား
တယ်။

"ဂျစ်"

"ရှစ်ရှစ်"

"ပလုပ်"

ပလုပ်ဆိုတာက ချောကလက် ဟပ်တဲ့အသံပါ။ ကိုအညာသားက
အဖွားရဲ့သွားရည်စာ ကြောင်အိမ်ကို တံခါးမရှိ ဓါးမရှိ ဖွင့်ပိုင်ခွင့် လိုင်စင်
မရှိတယ်လေ။ သစ်ကုန်သည်တွေကလည်း အကောင်းစားမုန့်တွေ၊ ချော
ကလက်တွေနဲ့ အကြီးတို့ အဒေါ်တို့ ဦးတို့ဖို့ ဆိုကြပေမယ့် အမေအစ်မ
"ထွင်အေးမြိုင်" ကို မျက်စောင်းတထိုးထိုး ဝိုင်းပိုးနေကြတာဆိုတော့...
သယ်လိုပြောမလဲ ရှစ်ရှစ်သင်တန်း ရိက္ခာစိုပြည်တာပေါ့... နော့

၁၉ ၁၉ ၁၉ ၁၉

ဗျာ!

... ကိုယ့်လူ ဘာပြောတယ်။

ဪ... ရှစ်ရှစ်သင်တန်းရဲ့ ဦးတည်ချက်ကို မေးတာလား! . . .
ဦးတည်ချက်... သိပ်ရှိသပေါ့ဗျား။ အစပိုင်း ပြောခဲ့ဖူးသလားပဲ။
သစ်စက်ဝင်းကြီးနောက်မှာ...

“ရှုမဆုံးတော့သည်... စိမ်းလဲ့လဲ့နှစ်စဉ် လယ်ကွင်းတွေက
တမျှော်တခေါ်စို့... ပြည်လွင်”

စကားချပ်။ (ရေးရင်း လယ်ကွင်းတွေ ပြေးမြင်လာလို့ ကိုအံ့ကြီး

ဌာန်နဲ့ အစ၊အဆုံး (တီးလုံးမပါ) ပြန်ဆိုလိုက်မိသေး။ စာအုပ်အုပ်ပြီးရင်
KTV ပြေးဖို့လည်း တွေးမိသေး။)

အဲ့ဒီ ကိုအံ့ကြီးနောက်မှာ... အဲလေ (ကြီးတာချင်း ရောသွားလို့)

အဲ့ဒီသစ်စက်ဝင်းကြီးနောက်မှာ စိမ်းစိမ်းစိုစို လယ်ကွင်းကြီးတွေ

ရှိတယ်လို့ ခင်းကျင်းခဲ့တာ အဲ့ဒီဦးတည်ချက်ကို ပြောမလို့ပေါ့ ကိုယ့်လူရဲ့။

စိမ်းစိုနေတဲ့ လယ်ကွင်းထဲမှာ ဘာတွေ ရှိနိုင်သလဲလို့ မေးရင်

စပါးပင်နဲ့ ရေတွေ၊ ဗွက်တွေ၊ ကန်သင်းရိုးတွေပေါ်လို့ပဲ မပြေလိုက်ပါနဲ့...။

အဲ့ဒီမှာ ကောင်းကင်မျဉ်းပြိုင် ကျောကုန်းလေးတွေ ရှိတယ်...။

ဘယ်လိုလဲ ဒီစကားလုံး လှရဲ့လား! . . . မိုက်တယ်နော်...။

စဉ်းစားကြည့်ဗျာ... လယ်ကွင်းထဲမှာ ကုန်းနေတဲ့ ကောက်စိုက်သမလေး
တွေ ရှိတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမှ မလှတဲ့အပြင် ကဗျာမဆန်ဘူးလေ...။
ကုန်းရုန်းပြီး အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အားမာန်တွေ အလှတွေ စကားလုံး မကိုင်
တတ်ရင် ပျက်စီးသွားတော့မပေါ့။

အဲ့ဒီကောင်းကင်မျဉ်းပြိုင် ကျောကုန်းလေးတွေထဲမှာမှ အင်မတန်
လှတဲ့ ကျောကုန်းလေးတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲ့ဒီကျောကုန်းလေးက ‘ယောက္ခမ
ရေ သူငယ်ချင်း လယ်ဆင်းကြစို့လား... ဝါး...’ လို့ မြည်တယ်။

တစ်ခါတစ်ခါ မြို့မငြိမ်းရဲ့ လွမ်းဆွတ်တေးဖြစ်တဲ့...

“မှိုင်းညှို့ ဆိုင်းကာ... ရှစ်ခွင်တိုင်း အာကာမိုးလည်ပါ...
စိုး... ဝင်းလျှပ်သပြွေပြွေပြက် လျှပ်စစ်ရောင်ဖြာ...
ဟိုယာခင်းဘက်မှာ နှမငယ်နဲ့ တစ်ယောက်သောသူမှာ...”
လို့ သိတယ်။

ဟုတ်တဲ့... အဲ့ဒီ အလှဆုံး ကျောကုန်းလေးက... တေးသီတဲ့
‘အေးမှီ’ တဲ့။

မအေးမှီ အလှကို ဖွဲ့ဖို့ စကားလုံး ရှာနေတုန်းမှာပဲ အရင့်အရင့်က
ဆရာဆရာတွေ ဖွဲ့ဆိုခဲ့တဲ့ စကားလုံးတွေ ခေါင်းထဲ တန်းစီ ဝင်လာတယ်
ကိုယ့်လူရေ... ဘာတဲ့! . . .။

လုံးကြီးပေါက်လှတဲ့။ ရေဆေးငါးကြီးတဲ့... မိုးဦးကျ မျှစ်စို့
ပေါက်ကြီးတဲ့။ (ရုပ်ပြဆရာတစ်ယောက်ကတော့) ပျားဝိတုန်းနှင့် လူသူ
အရောက်အပေါက် နည်းရာ၌ ပွင့်ချင်တိုင်း ပွင့်နေသော နေကြာပန်းရိုင်း
ကြီးတဲ့။ ထင်သာမြင်သာအောင် လုံးကနဲ ခဲကနဲ ဖွဲ့ဆိုခဲ့ကြပါတယ်။

အဲ... မအေးမှီအလှကတော့...။

အင်း... အေးမှီမ... အလှကတော့... အဲ့ဒါတွေအားလုံး ရော
သမေ့ထားတာဗျာ။ အဲ့ဒါပါပဲ...။

ကိုယ့်လူ မအေးမှီ အလှကို ထင်သာမြင်သာ ရှိသွားပါပြီနော်။
နှင်းတနဲပူတ်လား!!

(ကျွန်တော့် ကြိုးစားအားထုတ်မှုကိုလည်း ထင်သာမြင်သာ ရှိပါတယ်နော်။ ဟဲ့... ဟဲ့... ရောသမေ့မေ့ဆိုတာတောင် CD ကာဗာပေါ်က မနည်းရွှေ့ယူထားရတာ)

ကဲ... ဒါနဲ့ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ဦးတည်ချက်... ရှစ်ရှစ် ဦးတည်ချက်ကို ပြောပါတယ်။ ဟုတ်ပြီ... ဆက်မယ်။

အဲဒီ ပန်းတော်ကိုင် ကွမ်းတောင်ကိုင် မအေးမှီကိုမှ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်လိုက်ကြီး ကိုမောင်ခိုင်(ခေါ်)ကိုအညာသားက တစ်အားကို နသားပါ ယား ချင်နေတာ၊ သိပ်ရှစ်နေတာလေ။

ဟိုက ဖြူဖွေးအိစက်၊ သူက မည်းနက်လိမ်တွန့်ဆိုတော့ကား... ဘယ်လိုမှ မပြောရဲဘူး ဖြစ်နေခဲ့တာပေါ့။

အဲဒီမှာ... သူ... စီမံကိန်း ရေးဆွဲပြီး သူ LOVE MISSION အတွက် ကျွန်တော့်ကို သူရဲကောင်းရွေး၊ ထရီနီနင် ပေးတော့တာ ကိုယ့်လူ ရေ။

ကိုအညာသားကို လျှော့မတွက်နဲ့...။

သူ့လုပ်ကွက်တွေ ဘာလှသလဲ မမေးနဲ့၊ ဘာထိသလဲ မမေးနဲ့၊ ဒင်ကနဲ ဒန်ကနဲ့... လန်ထွက်နေတယ်။

အံ့မယ်... ကြည့်စမ်း။

ကျွန်တော်လည်း (၁၅)လသားနဲ့ မြားနတ်မောင်စစ်စစ် ဖြစ်ခဲ့ပါ နို့လား အရပ်ကတို့။

မှတ်ချက်။ ။ မြားနတ်မောင် ဘယ်နှစ်ပါးရှိ၊ မသိသော်လည်း အငယ် ဆုံး မြားနတ်မောင်အဖြစ် ဂီးနစ်စာအုပ်၌ မှတ်တမ်း တင်ထားသင့်သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

အဲဒီနေ့က သူ... ကျွန်တော့်ကို အစောကြီး အိပ်ယာထဲက ဆွဲထုတ်သွားတယ်။ မဆဲတတ်သေးပေမယ့် အဲဒါနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တစ်ခုတော့ စိတ်ထဲက ဆဲလိုက်မိသလား မမှတ်မိတော့ပါဘူး။

အိပ်ရေးမဝသေးဘူးလေဗျာ။

ဒါပေမယ့် သူ့ဂုတ်ပေါ် ရောက်ပြီး...

“ဂျစ်”

“ရှစ်ရှစ်”

“ပလုပ်”

သုံးခါလောက် လုပ်လိုက်တော့... အဆင်ပြေသွားပါတော့တယ်။ ချောကလက်လေ။ သူ ကျွန်တော့်ကို သစ်စက်ရဲ့ဘယ်ဘက် အုတ်နံရံ ခြံစည်းရိုးဘက် ခေါ်လာတယ်။ စည်းရိုးအလည်မှာ သော့ခတ်ထားတဲ့ သံပန်းတံခါးကြီးကို ကျွဲကနဲ ဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ထွက်လိုက်တယ်။ တံခါးပြန် စေ့တယ်။

အဲဒီမှာ ခြံစည်းရိုးနဲ့အပြိုင် တာရိုးက ဖြောင့်စင်းအောင် ရှိနေတယ်။ လှည်းလမ်းပေါ့၊ အလယ်က လူသွားလမ်းပေါ့။

ကောက်စိုက်သမေတွေ လယ်ကွင်းထဲ ဝင်ထွက်တဲ့ တစ်ခုတည်း

သောလမ်းလည်း ဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်က... သူ မသင်ဘဲ အသလွတ် တတ်မြောက်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်။ ဟဲ... ဟဲ... သူ့ရင်ဘတ်ကို ဖနောင့်နဲ့ ပေါက်တာလေ။

“ဒုတ်... ဒုတ်”

“ဘာလဲ ရွှေဗန်းရာ!”

“ဒုတ်... ဒုတ်”

ခပ်နာနာ ပေါက်မှ သူရိပ်မိသွားပုံရတယ်။

“ကျွေးပါ့မယ် ရွှေဗန်းရာ... ကျွေးပါ့မယ်”

ချောကလက်တစ်ဖဲ့ မြောက်တတ်လာပြီးမှ ပြန်ကျသွားတယ်။ ပလုပ်တောင် မလုပ်ရသေးဘူး။ အညာသားက လူလည်လေ။ သူပေးထားတဲ့ ထရိန်နပ် ပျက်မှာစိုးလို့... ရုတ်တရက် မကျွေးဘူး။ ခြေဖဝါးကို ကုတ်တယ်။

“ဂျစ်”

“ရှစ်ရှစ်”

အဲ့ဒီတော့မှ ပလုပ်ရတော့တယ်။

ဒါတောင်...

“ဟေ့ကောင် ရွှေဗန်း... ဖနောင့်ပေါက်တာ မပါဘူး၊ မင်း လူလည်မကျနဲ့... ခြေဖဝါး ကုတ်တာပဲ ပါတယ်”

“ဂျစ်”

“ဂျစ်”

“ရှစ်ရှစ်”

“ရှစ်ရှစ်”

“ပလုပ်”

“ပလုပ်”

ပွဲမဝင်ခင် အပြင်က ကျင်းပတဲ့သဘောနဲ့ သူ့ထရိန်နပ်အတိုင်း ပြန်ဝင်အောင် နှစ်ခါလုပ်လိုက်သေးတယ်။

“ဟာ... လာကြပြီ... လာပြီ”

သူ ဖျာယာခတ်သွားတယ်။ အုတ်နံရံ ကပ်နေရမလား၊ တံခါးထဲ အသာပြန်ဝင်ရမလား၊ လမ်းပေါ်ပဲ တက်ရမလား၊ လမ်းဘေးက ဇီးခြံဘေး

မှာပဲ ကွယ်ရပ်ရမလား၊ နေရာမျိုးစုံ ယူကြည့်ရင်း ဗျာများသွားတယ်၊ နောက်ဆုံးတော့...

သံတံခါးကို ကျော့မှီပြီး အုတ်တိုင်ကြီးနဲ့ ကွယ်ပြီးရပ်နေတာဟာ ပိုဇေရှင် အကောင်းဆုံးလို့ ယူဆသွားပုံရတယ်။

“ထမီတိုတို ရွဲလို့စို့... ရွဲလို့စို့... အကျီအပို... အပို... နည်းနည်းလေးမှတောင် ယောင်လို့ မတွေးပါဘူး... ဆို...”

မအေးမို့ အသံက အဝေးကြီးက လွင့်ပျံလာနေပါပြီ။ မအေးမို့ဟာ ရုပ်ချောရုံတင် မကဘူး။ အသံလည်း တော်တော်ကောင်းပုံ ရသူမို့ သီချင်းဆိုလာရင်... တွတ်ထိုး အတင်းအုပ်လာလေ့ရှိတဲ့ တခြားကောက်စိုက်သမတွေဟာ... သီချင်းထဲ မျောပြီး... အတင်းအုပ်ဖို့ (သန်းမကြီးတော့ သန်းပြကြီးတော့ ဆိုပြီး) သန်းတုတ်ဖို့ပါ မေ့ပြီး ငြိမ်ကုတ် နားထောင်လိုက်ပါလာလေ့ ရှိပါသတဲ့။

သူတို့ရဲ့ လယ်ကွင်းရေဒီယိုဆိုလည်း ဟုတ်တယ်ပေါ့။

ခုလည်း တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကုတ်ကုတ်ပဲ... ကိုအညာသားကို ဖြတ်သန်းသွားနေကြပါတယ်။ တစ်ချို့က မသိမသာ လှည့်ကြည့်တယ်။ တစ်ချို့ ပြုံးတုံ့တုံ့၊ တစ်ယောက်က ခပ်တိုးတိုး...

“ဘိုကလေးကို အိမ်ဖော် ကပ္ပလီ ထိန်းနေတာဟဲ့”

ကိုအညာသားဟာ မွေးစားပေမယ့် အရေးထားရတဲ့ သူဌေးသားဆိုတာ သိပ်မသိကြဘူးလေ။ အလို... ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ဖနောင့်ဘာနဲ့ တိုးနေပါလိမ့်။

“ချစ်ညီမ ညည်းလုပ်အားကို... တာဝန်များ ထမ်းရာနှစ်ဆ... ဝို”

မအေးမို့အသံက တဖြည်းဖြည်း ပိုပြီးနီးကပ်လာနေတယ်။ ကျွန်တော့် ဘယ်ဘက်ဖနောင့်ကို အညာသား ရင်ဘတ်ထဲက တခုခု ဝင်ဝင် ဆောင့်နေတာ ပိုသိသာလာတယ်။

(ရင်ခုန်တာအထိတော့ ဘယ်သိဦးမှာလဲ ကိုယ့်လူနယ်၊ ငုတ်စိ

လေးဟာကို ရွှေပန်းက)

မအေးမိုးက... ဟိုးနောက်ဆုံးက ကာလသမီးခေါင်း ဒေါ်တင်ဆုံကြီး ရှေ့က... လျှောက်လာနေတာပါ။ မအေးမိုးက လယ်ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဝါသနာပါလို့ရယ်... လယ်ကွင်းထဲ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် သီချင်းဆိုချင်တာရယ်။ လယ်ထဲမင်း လယ်ဟင်း ဝိုင်းဖွဲ့စားရတာ ပျော်လို့ရယ်။ ကောက်စိုက်လိုက်တာပါ... ဒွေးလေးတင်ဆုံက သူ့ဘော်ဒီဂတ်ပေါ့။ ခပ်ပြတ်ပြတ် မိန်းမကြီး။

“ဒုန်း... ဒုန်း”

“ဒုတ်... ဒုတ်”

ကျွန်တော့်ဖခင်ကို တိုးတဲ့အသံပါ...။

မအေးမိုး သီချင်းသံလည်း ရပ်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ရှေ့က ဖြတ်တော့မယ်။ ကပ်နေပြီ။ ကိုမောင်ခိုင် ကျွန်တော့်ဖဝါးကို ကုတ်တယ်။

“ရှစ်ရှစ်”

မအေးမိုး ဖျတ်ကနဲ ရပ်ပြီး... ကျွန်တော်တို့ကို လှည့်ကြည့်တယ်။

ပါးကွက်ကြား အကြီးကြီးထဲက ဖွေးကနဲ သွားလေးတွေ လက်ကနဲ လင်းသွားပြီး...

“ဟယ်တော့... ကလေးလေးက ချစ်ချစ်တဲ့၊ ဒွေးလေးတင်ဆုံ ကြားလိုက်လား!! ဝကစ်နေတာပဲဟယ်... တတ်လိုက်တာ၊ ချစ်စရာလေး ထပ်ခေါ်ပါဦးကွဲ့”

ဒေါ်တင်ဆုံလည်း ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိပ်ကြီး ဖွာရင်း ပေစောင်းစောင်း ကြည့်နေတယ်...။

ကိုအညာသားက ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးကို ထပ်ကုတ်တယ်။ ကျွန်တော် ဘာလို့ အော်ရမှာလဲဗျာ... အခုနက အကြွေးမှ မဆပ်သေးတာ။ ထပ်ကုတ်တယ်။ မအော်ဘူး၊ မအော်တဲ့အပြင်...

“ဒုတ်... ဒုတ်”

ကျွန်တော့်ဖခင်ကို တဒုန်းဒုန်း လာတိုးနေတဲ့ ရင်ဘတ်ကို ပြန်ဆော်လိုက်တယ်...။

အဲဒီတော့မှ... ပျာပျာသလဲ ချောကလက်တစ်ဖဲ့ တက်လာတယ်။

“ငါမေ့နေလို့ပါ ရွှေပန်းရာ... မင်းက စိတ်ကြီးပဲ”

အဲတော့မှ ကျွန်တော်လည်း ပလုပ်ရတော့တယ်။ ဒေါ်တင်ဆုံ ခိုပ်မိသွားပါတော့တယ်။

“ဂျစ်”

“ရှစ်ရှစ်”

“ပလုပ်”

“ဟယ်... ချစ်ချစ်တဲ့၊ ကြားလား ဒွေးလေး”

“ကြားလည်း ကြားတယ်၊ ဘာအထာဆိုတာလည်း သိတယ်၊ တင်ဆုံတဲ့ဟေ့... တစ်ဆုံထဲ ချီတယ်နော၊ အေးမိုးမ... သွား၊ ရှေ့မှာ ဝေးကုန်ပြီ... သွားဆိုသွား”

ဒေါ်တင်ဆုံရဲ့မျက်စောင်းကြီးက အကြောင်းသုံးပါး မရွေးဘူး ဆိုတဲ့အထာနဲ့ ဝေါင်းကနဲ ရောက်ရှိလာတယ်။ ကိုအညာသား တွန့်ကနဲ တုန်သွားတယ်။ ခပ်ဝေးဝေး ရောက်မှ ကျွန်တော့်ခြေဖဝါးကို တအားကုတ်တယ်။

“ရှစ်ရှစ်”

ကျွန်တော်က တအားအော်တယ်။ လည်ပြန်ကြည့်ပြီး မအေးမိုးက လက်ချောင်းလေးတွေ လှုပ်ပြတယ်။ ပြုံးတယ်။

ဒေါ်တင်ဆုံ လှမ်းပြတာက... နည်းနည်းနောနော လက်ဝါးကြီး မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှ နားမလည်တဲ့စကားကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရပါတော့တယ်။

“ပါးရှစ်စိပ်” တဲ့။

ဟုတ်ကဲ့... အဲဒါ မြားနတ်မောင်အဖြစ် ကျွန်တော် ပထမဆုံး

ပစ်ခဲရတဲ့ မြားချက်ပါ။

ပစ်မှတ်ကို ထိမထိ... သိချင်ရင် ဆက်ဖတ်ကြည့်ပေါ့ ကိုယ့်လူ

ရယ်။

၆ ၆ ၆ ၆

နောက်

နေ့မနက်ကျတော့... .

ကိုအညာသားခမျာ သံတံခါးကြီးတောင် မဖွင့်ရဲတော့ပါဘူး။

ပါးရှစ်စိပ်ဆိုတဲ့ လက်ဝါးပေဒကို သူကတော့ နားလည်ထားပုံ

ရတယ်။ သံပန်းတံခါးနောက်ကပဲ ရှစ်ရှစ် ပလုပ်ရတော့တာပေါ့။

လာပါပြီ... လယ်ကွင်းရေဒီယို။

“ကိုလူပျိုချောချောလှ... တော... တောက ကျုပ်တို့ကို... .

ညှို့နေသလား... တို့တစ်တွေများ... လူမြင်ရင်... .

ချစ်တတ်တဲ့ အသည်း... အသည်းက လှိုက်... လှိုက်ဖို့

ကြိုက်သလို... တအား ငိုက်ကိုသွား... .”

(ကိုအညာသားရဲ့ဖနောင့်တိုး ဘင်သံကြားကပဲ)

“ဂျစ်”

“ရှစ်ရှစ်”

“ပလုပ်”

“ဂျစ်”

“ရှစ်ရှစ်”

“ပလုပ်”

လယ်ကွင်းရေဒီယိုက volume အသားကုန် တင်ထားတာရယ် အပြင်မှာ လူလုံးပြ မတွေ့တော့တာရယ်... သံပန်းတံခါးကြီး ကြားက ခံနေတာရယ်ကြောင့် မအေးဖို့ ‘ရှစ်ရှစ်’ ကို နှစ်လှမ်းသုံးလှမ်း ကျော်သွား ပါပြီ။ ကိုအညာသား ခဲလေသမျှ သဲရေကျပြီး အသည်းကြွေမတော့မယ့် ဆဲဆဲမှာပဲ... .

ဘယ်လိုမှ ထင်မှတ်မထားတဲ့ စစ်ကူဝင်လာပါတယ်ခင်ဗျ... ဒေါ်တင်ဆို့ အပေါက်ဆိုး ပါးရှစ်စိပ်ကြီး ဖြစ်ပါတယ်။

“ဟဲ့... အေးမှီမ၊ နင့်ချစ်ချစ်လေးက အထဲမှာ... . ဟဲ့”

လို့ ပြောပြီး လှမ်းပန်းပုတ်တယ်လေ။ ကျွန်တော်တ မမြင်ရတေ မယ့် သိပါတယ်။ ကိုအညာသားရဲ့(၃၂)ချောင်းသော ဒန္တတွေ ပြီးတန့် ခင်းကျင်းပြသထားလိမ့်မယ်ဆိုတာ... .

လယ်ကွင်းရေဒီယို ချက်ချင်းရပ်သွားတယ်။ သံပန်းကြားတို့ အေးဖို့ လှမ်းကြည့်တယ်။

ကိုယ်လေး ညွတ်ကနဲ ကိုင်းပြီး ချောင်းကြည့်တာပါ။ လက်ဝါးလေး ထောင်ပြီး လက်ချောင်းလေးတွေ လှုပ်ပြတယ်... ပြန်ပြီး... .

“ဟေ့... ဒေါ်ပါဦးကွဲ့”

“ဂျစ် ဂျစ် ဂျစ် ဂျစ် ဂျစ်”

“ရှစ်ရှစ်” “ရှစ်ရှစ်” “ရှစ်ရှစ်” “ရှစ်ရှစ်” “ရှစ်ရှစ်”

“ပလုပ်! ပလုပ်! ပလုပ်! ပလုပ်! ထွေး!”

သူက ဆက်တိုက် ကုတ်တော့ ကျွန်တော်ကလည်း ဆက်တိုက်

ရှစ်ရတာပေါ့ဗျာ။ သူက ဝမ်းသာအားရ ဆက်တိုက် ချောကလက်တွေ ခွဲတယ်လေ...။

နောက်ဆုံး ပလုပ် မတိုင်ခင် ကျွန်တော့်ပါးစပ် ပြည့်နေပြီ...။
ဝါးချိန် မျှချိန်တောင် မရတော့ဘူးလေ...။ နောက်ဆုံး ရှစ်ရှစ်ကို ပီတောင်မပီတော့ဘူး။ သောက်အညာသား အောက်ကနေ စွတ်လုပ်နေတယ်။ ပြီးတော့ နောက်ဆုံးတင်ပေးလိုက်တာက အတောင့်လိုက်ကြီး...။
ထို့တနဲ့ သူ့ခေါင်းပေါ် ချောကလက် တံတွေးတွေ အဖတ်တွေ ထွေးသူလိုက်ရတော့တာပေါ့။

မအေးမှီရော ဒေါ်တင်ဆုံရော ဗိုက်နှိပ်ပြီး ခိုလိုက်ကြတာလေ၊
တို့အညာသား ခေါင်းပေါ်ကနေ ချောကလက်ရည်တွေက မျက်နှာပေါ် တွဲတနဲ့ စီးကျလာလေ...။ ခိုလေ...။

“ရက်စက်လိုက်တာ ရွှေပန်းရာ၊ ငါ့ခေါင်းကို ကော့စမစ်တစ်နဲ့ ဖိလာတာဟ...။ ကုန်ပါပြီဗျာ”

အရယ်ရပ်မှ ဒေါ်တင်ဆုံက ပြုံးပြီးနဲ့... (ကာလသမီးခေါင်းပီပီ အညာသားဟာ စက်သူဌေးကြီးရဲ့ အသည်းကျော် သူဌေးသား ဆိုတာ စုံစမ်းပြီးခဲ့ပါပြီ)

“ဟဲ့... သူဌေးသား... အညာသား၊ နောက်နေ့ သတ္တိရှိရင် အပြင်ထွက်ပြော”

“ပါး... ပါး... ရှစ်... ရှစ်စိပ်ကို ကြောက်... ကြောက်လို့”

“ဟဲ့... ပါးဆိုတာ ရိုက်လို့လည်း ရတယ်၊ အဲ... မွေးမွေးပေးလို့ လည်း ရတယ်ဟဲ့၊ မသေမချင်း မှတ်ထား၊ ကတည်းမှပဲ... ရွှေပန်း လက်သန်းလောက်ကို အောင်သွယ်ခိုင်းရတယ်လို့ အေးမှီ လိုချင်ရင် ငါ့ကို တပ်၊ ဟဲ့... သွားမယ် အေးမှီမ... သွား”

သွားဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုအညာသား သွားတွေ နှုတ်ခမ်းအပြင်ကို ခုန်ထွက်သွားမလား ထင်ရပါတော့တယ်။

ဟေဟေလို့လဲ သူ့ဆီက အသံကြားလိုက်ပါရဲ့။

(ထိတော့ ထိပြီ ကိုယ့်လူရေ... ကျွန်တော့်မြားလား!.. အဖိုး ဦးမောင်လှ မြားလားပဲ!..)

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

နောက်တစ်နေ့...

ကိုအညာသား... ဘုံကထိန် သွားစားမယ့် ဂိုက်စပေါက်နဲ့ ထွက်လာပါတော့တယ်။

ကော်တွေ တောင့်နေလို့ မာခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေတဲ့ ပလေတပ် လုံချည်ကို ဖွဖွဝတ်လို့ အကွက်စိပ်စိပ်ပေမယ့် ပြာနန်း ပြောင်လက်နေတယ်။

တံဆိပ်တော့ ခွာထားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တံဆိပ်က စက္ကူပြုပြင် နှစ်ကွက်က လုံချည်အပြာပေါ် ထင်းတနဲ့ ကျန်ခဲ့တယ်။ ဘယ်ဘက်ပေါ်ပေါ်မှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းပါပဲ... အပေါ်ပိုင်းမှာတော့ အယ်တစွပ်ကျယ်လက်ပြတ်အပြာကို ထင်းထင်းကြီး မြင်နေရတဲ့ နိုင်လွန်ဂျော်ဂျတ် အသား ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နဲ့... အရောင်က ပန်းသွေးရောင် တောက်နေ

တယ်... မျက်စေ့တောင် ကျိန်းတယ်ဗျာ... အကျီမှာလည်း ရွှေလက်
ကြယ်သီးနဲ့ ရင်ဘတ်အပေါ်ပိုင်းမှာလည်း ကြိုးတွဲလောင်းချထားတဲ့
ရွှေကြယ်သီးနဲ့ ဟီးထနေတဲ့ ရင်ဘတ်က ရွှေသံကြိုးကို မြင်အောင် ရင်ဘတ်
က ဖွင့်ထားသေးတယ်။

မြင်ဖူးကြလားတော့ မသိဘူး၊ ပန်းရောင်အကျီလည်ဂုတ် ကော်လံ
နဲ့ လည်ပင်းနောက်ပိုင်းကြားမှာ လက်ကိုင်ပုဝါအဖြူကို သုံးချိုးတစ်ချိုး
ခေါက်ပြီး ညှပ်ထိုးထားလိုက်သေး။

ဆံပင်ကောက်ကောက်တွေကို ကော့စမတ်တစ်နဲ့ အတင်း
ဆွဲဖြောင့်ဖီးထားလို့ နဖူးပေါ် အပြားလိုက် တပ်နေခဲ့ပေမယ့် ရုန်းပြီး ပြန်
ကောက်တက်သွားတော့ ခေါင်းလိမ်းဆီက နဖူးပေါ် ဆင်းလာပြီ... ပေါင်ဒါ
ပွတ်ထားလို့ မည်းပြာပြာ ဖြစ်နေတဲ့မျက်နှာဟာ... နှစ်ပိုင်းပြတ်နေတော့
တာပေါ့။

ပြတ်နေတာကလည်း ဘယ်ညီညီညာညာ ဖြစ်မှာလဲဗျာ။ ခေါင်း
လိမ်းဆီက ပူလေ... စီးကျလာလေဆိုတော့ ပေါင်ဒါမျက်နှာပြင်ဟာ တွန့်
ခေါက်တောင်တန်းလို ဖြစ်နေတော့တာပေါ့။ (မြင်ကြည့်တော့ ကိုယ့်လူရေ)

မဉ္ဇူရေမွှေးနဲ့ ထောင်းကနဲ တန်းလျားထဲ မွန်ထွန်သွားတယ်။ ဖိနပ်
မပါဘဲ တက်လာတာလေ။

“ဟေ့ကောင် မောင်ခိုင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲဟ... ဒီနေ့
ဘာနေလဲ!”

“ဗုဒ္ဓဟီးနေလေ အစ်ကိုစိုးမြင့်ရဲ့”

သွားဖြူဖြူတွေ ပြီးပြောလို့ ဟီးသံထွက်သွားတယ်။

“မသိပါဘူးကွာ... သောကြာနေ့လားလို့ မင်းက ဗလီတက်မယ့်
မျက်ခွက်နဲ့ အိမ်ပေါ် တက်လာလို့”

ဖခမည်းတော် မောနင်းမပက်တော့လို့ ဒီလောက်နဲ့ ပြီးသွားတာ၊
နို့မို့ဆို... ဟာ!... တောက်စားနေလိုက်ပုံများကွာ... လာဦးဆိုပြီး
ကိုအညာသား ဖက်နမ်းမခံရရင် ကံကောင်းပဲ။

မယ်တော် အိမ်သာတက်နေလား၊ ဘယ်ပျောက်နေလဲ မသိဘူး၊
ကျွန်တော့်ကို အိပ်ယာထဲက နှိုက်ပြီး အတင်းပဲ အကျီလဲပါတော့တယ်။
အကောင်းဆုံး ဘောင်းဘီ၊ အကျီတွေ ဆွဲဝတ်ပေးပါတယ်။

“ဟေ့ကောင်... ငါ့သားနဲ့ ဘယ်သွားမှာလဲ၊ မီးနင်းပွဲလား!”

“ဟာ... အစ်ကိုကလည်း၊ ပူတာတွေ လာမပြောနဲ့၊ ကျွန်တော်
သွားမှာက ကျွန်တော့်စမ်းချောင်းလေးဆီ... ကျွန်တော့်စိမ်းလန်း တော
အုပ်လေးဆီ...”

ကိုအညာသားဟာ သူ့အရေပြားနဲ့ မလိုက်အောင် စာသားတွေ
စကားလုံးတွေ လွှတ်နှုန်းညှပ်ပြောင်မြောက်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ရွှေဗန်းလို့
နာမည်ပေးပုံမှာပဲ ကြည့်လေ... လက်တန်း တဗျာရွတ်ခဲ့တာကော။

“ဟေ့ကောင် မောင်ခိုင်... မင်းဟာက မျက်နှာမှာ သနပ်ခါး၊
ပေါင်ကြားသေးကြောင်းနဲ့ ဖြစ်နေပြီ၊ ငါ့သားလေး မျက်နှာသစ်ပေးဦးလေ”

ဟုတ်သားဆိုပြီး သောက်ရေအိုးက ရေနဲ့ ဗျတ်ကယ်ဗျတ်ကယ်
မျက်နှာကို လက်ဝါးရေဆွတ်ပေးပြီး... သကာလ။

“ဂျစ်”

“ရှစ်ရှစ်... ပလုပ်”

ဟုတ်ကဲ့... ချောကလက်ပလုပ်နဲ့ နှုတ်ကျင်းပြီး ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

(ဗွတ်နည်းနည်း ရှိလို့ထင်) ရှိစမိုး အပြည့်ပေမယ့် ကိုအညာသား
(ဖဝါးချည်း ကြွမြန်းနှင့်ရအောင်) ကဲ... ရွာစားရေ၊ စည်တော်ယွန်း တီး
လုံးဆင့်၊ ဗဂျီ၊ ဗဂျီ။

“အောင်... ပါ... စေ... ဟေ... ဟေ... ဟေ”

၆ ၆ ၆ ၆

ခင်းကျင်းလာပုံကိုက ကိုအညာသားကို အားတက်စေပါတော့တယ်။ (ဒေါ်တင်ဆုံကြီးအိမ်ကို ကိုမောင်ခိုင်ပို့ထားတဲ့... နှမ်းဆီတစ်ပုံးနဲ့ ခွင်မတောင်သနပ်ခါး ငါးတုံး တန်ခိုးပါတဲ့...)

နောက်ဆုံးက သိုးအုပ်မောင်းသလို မောင်းပြီးလိုက်နေကျ ပါးရှစ်စိပ် ဒေါ်တင်ဆုံကြီးက ဒုတိယ နောက်ဆုံးနေရာကို ယူပြီး နောက်ဆုံးမှာ ဘာသီချင်းမှ မဆိုဘဲ ကော့ကော့လေး လိုက်ပါလာတာက ယနေ့ တေးမသီသော အေးမှီဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

“ဟေဟေ... အဟေ့”

ကိုအညာသား ကြည်နူးအားပါရင် သူ့ပါးစပ်က ထွက်နေကျအသံပါ။ အဟေ...။

ရှေ့က ကောက်စိုက်သမဲတွေကိုလည်း ဒေါ်တင်ဆုံ ဘယ်လိုညွှန်ကြားထားသလဲမသိ။ ကိုအညာသားကို စဖို့နောက်ဖို့ နေနေသာသာ ကြည့်တောင်မကြည့်။ ဖုတ်လေသည့်ငပိ၊ ရှိလေသည်လို့တောင် မသိတဲ့ မေးစိလေးတွေကို ရှေ့ငေါ့ပြီး ကသောကမျော ဖြတ်သန်းသွားကြတယ်။

ကျွန်တော့်အာရုံ ကျွန်တော့်အသိ ငုတ်စိလေးထဲမှာ လောကကြီး

ဘော၊ လူတွေ ကျေးဇူးတိရစ္ဆာန်နဲ့ သစ်ပင်ပန်းမာလ်တွေပါ ငြိမ်ဆိတ်နေထိုင်ပုံများ။ အင်မတန် ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ တစ်စုံတရာ ဖြစ်ပျက်တော့မှာကို အသက်အောင့်ပြီး စောင့်နေသလိုမျိုးကြီးပါ။ အဲ့ဒီအခိုက်အတန့်မှာ စပါးပင်တွေ တုတ်တုတ်တောင် မလှုပ်အောင် လေပြည်ရပ်... တိမ်မှောင်တိမ်နတွေ တစ်စမှ မလွင့်အောင် ကောင်းကင်ကြီး ထိုးရပ်။

ဖြစ်နိုင်ချေကတော့ ကိုအညာသားကို ဖမ်းစားထားတဲ့ အချစ်နတ်တာ ဂုတ်ပေါ်ကို ခွထိုင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကိုပါ (အဆစ်အနေနဲ့) သူ့စက်ကွင်းပြင်းအားထဲ ရောယောင်ပြီး ဖမ်းစားထားပုံ ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဖနောင့်နဲ့ ကိုအညာသားရဲ့နှလုံးသားဟာ တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်နေခဲ့တာလည်း ပါ၊ပါလိမ့်မယ်။

အလဲ့ကွဲ့... ကျွန်တော်ပါ... ဘာကို ကြောက်နေမှန်း မသိဘူး။ အော်ရယ်လိုက်ရ။ ဟ... ငိုလို့လည်းမရ၊ ရယ်လို့လည်း မရ... ဘယ်နှာကြီးတုန်း။ (အခု အဲ့ဒီအချိန်နဲ့ အဲ့ဒီအရွယ်ကို အပြင်ကနေ ပြန်ထွက်ကြည့်မှ အဲ့ဒါ ဘာလဲဆိုတာ ရိပ်မိတော့တယ် ကိုယ့်လူရေ။ ဟင်းဟင်း... အဲ့ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ကျွန်တော်ရင်ခုန်ခဲ့တာပါ။ တစ်သန်းခွဲကြေး လောင်းရဲတယ် ဟာ...)

ပါးရှစ်စိပ်ကြီးက ရှေ့က ဖြတ်ရင်း နောက်ကို မျက်စပစ်ပြသွားတယ်။ အေးမှီမက... တမင်မမြင်သလို ခေါင်းငုံ့လျှောက်လာတယ်။ ခေါင်းမှာ စကားဝါပွင့်လေးတွေ ဝေလို့။

ကျွန်တော့်ဇာတ်လိုက်ကြီး မတ်တပ်ကြီး အသက်ခါတ် ရပ်နေသလား မသိဘူး။ ခုထက်ထိ ခြေဖဝါး လာမကုတ်ဘူး။

“ဒုတ်... ဒုတ်”

ဖနောင့်နဲ့ နှစ်ချက်ဆင့် ပေါက်လိုက်တယ်။ တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီ။ ဂျစ်ကနဲ မလာဘူး...။

“ရှစ်ရှစ်”

ကျွန်တော့်ပါးစပ်က အော်တိုပဲ အလိုလို ထွက်သွားတာပါ။ လိုက်

လှိုက်လှဲလှဲလေးပါ။

“ဟယ်... မမက မမြင်ဘူး... ပြန်ခေါ်ပါဦး”

“ရှစ်ရှစ်”

ဘာပလုပ်မှ မလုပ်ရလည်း ခေါ်တယ်ဗျာ၊ ကိုယ့်ပါးစပ်နဲ့ကိုယ်ပဲ။

“ချစ်စရာလေးဟယ်... လာပါဦး မမဆီ”

မအေးမို့ တာရိုးပေါ်က ဆင်းချလာတယ်။ ကိုအညာသား တွန့်ကနဲ လှုပ်သွားတယ်။ တော်သေးရဲ့... ငါ့အာစရိ အသက်ရှိသေးသဟ။

ကိုအညာသားရှေ့တစ်တောင်နဲ့ လက်သုံးသစ်လောက်အကွာမှာ ရပ်လိုက်တယ်။ ပန်းနံ၊ သနပ်ခါးနဲ့နဲ့ ဆံပင်က လာပုံရတဲ့ ချိုအိမ္မေးယစ်စေ့ လောက်တဲ့ ရနံ့တစ်မျိုးဟာ တစ်လောကလုံးကို ချက်ချင်းအုပ်မိုးသွားပါတော့တယ်... :

ဆန့်တန်းထားတဲ့ မအေးမို့ လက်ထဲကို ဆင်းဖို့ ကျွန်တော်က လိမ်းထိုးနေပါပြီ။ ဒါဟာ သိပ်မဆန်းကြယ်ပါဘူးဗျာ... သဘာဝတရား စစ်စစ်ကြီးပါ။

သံလိုက်တုံးကြီးဆီကို သံတုံးကြီးကြီးသေးသေး ပြေးကပ်တဲ့ သဘောပါပဲ။ သံလိုက်တုံးကြီးတလည်း မွေးအိမ္မေးကြိုင်နေတယ်လေ။ သူ့စက်ကွင်းရဲ့ ညှို့ခြင်းပြင်းအားတလည်း မိဂါဝပ် တစ်သန်းကျော်မယ် ထင်ပါရဲ့။

“ပေးပါ... ချစ်လို့... ချီချင်လို့”

ကျွန်တော် မအေးမို့လက်ထဲ ခိုင်ပင်ပစ်ချလိုက်တယ်။ ဟိုကလည်း အိကနဲ ဖမ်းပြီး... :

“ချစ်ချစ်လို့ ခေါ်ပါဦးကွဲ့”

“ရှစ်ရှစ်”

ခေါ်ပြီးတာနဲ့ ကျွန်တော့်ပါးကို ရွတ်ကနဲ နမ်းတယ်လေ။

ဟေ... ဟေ့... :

“ခေါ်ပါဦး... ”

“ရှစ်ရှစ်”

“ရွတ်”

ကျွန်တော်က ဆက်တိုက်ရှစ်ရှစ်လိုက်တယ်။

ဘယ်ပြန်ညာပြန်ပေါ့ဗျာ။

အဟေ့... အဟေ့ဟေ့။

ဇော်ကနဲ ကျွန်တော် ကိုအညာသား လက်ထဲ ပြန်ပါသွားတယ်။ ချက်ချင်းပဲ သူ့ဂုတ်ပေါ် ပြန်ရောက်သွားတယ်။

“တော်ပြီပေါ့ဗျာ... ကျွန်တော့်ရွှေပန်းကို အဲ့လောက်ရှစ်ရရင်”

“ချစ်စရာကောင်းလို့ ချစ်တာပဲရှင်၊ ရွှေပန်းတဲ့လား! ချစ်တာပဲ... ရှင်က ဘာကို ဝင်ပြီးကပ်စေးနည်းနေတာလဲ!”

ကိုအညာသားနဲ့ မအေးမို့ရဲ့ မျဉ်းကွေးမျဉ်းကောက် မျဉ်းမောက် မျဉ်းမို့တွေဟာ တစ်ထွာနဲ့ လက်နှစ်သစ်သာသာပဲ ကွာပါတော့တယ်။

“ရွှေ... ရွှေပန်းကိုပဲ... ရှစ်... ရှစ်သလားဗျာ၊ သူက လက်သန်းလောက်လေးဟာကို”

မအေးမို့က ရယ်တယ်။ ဘာလို့ ရယ်မှန်း မသိသေးဘူး။

“ခဏပြန်ပေးပါ... ရွှေပန်းလေးကို ကျွန်မ မွေးမွေးပေးလို့ မဝသေးလို့”

“မရဘူးဗျာ... မွေး... မွေးမွေးကို... မို့... မို့က သူ့ချည်းပေး... ပေးနေတာ၊ ကျ... ကျွန်တော် မနာလို ဖြစ်... ဖြစ်လာပြီ”

အမှန်က ကျွန်တော်လည်း ရှစ်လို့မဝသေးဘူးဗျာ။ ပြီးတော့... ဟဲ... ဟဲ... မအေးမို့ရင်ခွင်က မေ့မေ့ရင်ခွင်ထက် ပိုခိမ်ကျတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော် ကိုအညာသားဆံပင်တွေကို အတင်းဆောင့်ဆွဲပြီး သူ့ရင်ဘတ်ကို ဘယ်ညာဖောင့်တွဲတွေ တခိုင်းခိုင်း ကျွေးတာတောင် ပြန်ပို့မပေးဘူးဗျာ။ ဒီကြားထဲ စကားပြောဖို့ အရှိန်ယူနေတာ အကြာကြီး။

“ကျ... ကျွန်တော်လေ... မ... မအေးမို့ကို၊ ဟာ... အား... ပူလိုက်တာ၊ ဘာတွေလဲဟ... ငါ့ဂုတ်ပိုးက၊ ဟာ... သေးတွေ

သေးတွေ၊ ဟား... ရွှေဗန်း၊ ကုန်ပါပြီကွာ... သွားပါပြီကွာ”
မအေးမှီက ကျွန်တော့်ပါးကို ဆွဲညှစ်ပြီး အူကျစ်အောင် ရယ်ရင်း
တာပေါ် တက်ပြေးတယ်။

“ကောင်းတယ် သားလေး၊ အိအိ... အိအိ အိပါ ပါချပစ်
လိုက်”

တော်တော်ဝေးဝေးရောက်နေတဲ့ ကောက်စိုက်သမ အုပ်စုနောက်
ချစ်စဖွယ် လက်ညှိုးကရော်ကရော်လုပ်ပြီး ပြေးလိုက်သွားတယ်။

ကျွန်တော် ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်တတ်တာ အဲဒီက စတာပါ
တိုယ့်လူရေ။ ရယ်တတ်အောင်ကတော့ ဘယ်သူကမှ သင်စရာ မလိုတဲ့
ဥစ္စာ။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

အဲဒီသလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော် ရွှေဗန်းကို အကြောင်းပြုပြီး ခမည်း
တော်နဲ့ မယ်တော် အိမ်ကြီးပေါ် ပြန်ရောက်သွားပါတယ်။

တတောက်တောက် လမ်းလျှောက်တတ်လာတဲ့ ကျွန်တော့်ကို
အကြောင်းပြုပြီး ကိုအညာသားနဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင် ရေဆေးငါးကြီးလည်း
ရည်းစားဖြစ်သွားခဲ့ပါပြီ။

ကျွန်တော်က “ရှစ်ရှစ်” ဆိုရင် မအေးမှီက “ရွတ်” ကနဲ နမ်းတဲ့
အစဉ်အလာကောင်းဟာလည်း ကိုအညာသား ပါပေါ် အထိ ခညောင်းခဲ့ပါ
ပြီ။

ဟုတ်ကဲ့... မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံစွာ ကျွန်တော်လည်း
ချောကလက် တစ်ပြားလုံး ဝါးနေရပါပြီ။ အစစအရာရာ ကျွန်တော် ခြေရာ
စွပ်ကြောင်းအတိုင်း ကျွန်တော့်အာစရိ လိုက်နိုင်ခဲ့ပါပြီ။

တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့ ကိုယ့်လူရယ်... စွပ်ကြောင်းပြထားပြီ။
ဝယ်ပေါက်တော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ရှာပေါ့... နေ့။

ဥစ္စာလိုရင် ဥစ္စာရင်ခဲပေါ့ဗျာ။ ခုဟာက... မဟုတ်ဘူးဗျာ။

ကျွန်တော့်အာစရိက... အဲဒီကိစ္စမှာ ခုံးဝေးတယ်ဗျ။ ဥပမာ
တစ်ခု ပြောပြမယ်ဗျာ။ တစ်နေ့ညနေ မအေးမှီတို့ အိမ်နောက်က ဝက်မြို့
ဘေး၊ ကောက်ရိုးပုံမှာ သူတို့ ချိန်းတွေကြတယ်။

ဗျာ... ကျွန်တော် ပါသလားလို့ မေးလိုက်သလား! ဟာ...
ကျွန်တော်မပါရင် ဘယ်ပြီးမလဲ။

ဘယ်ဟာမှကို မပြီးတာပါ။ အဲဒါ ပြောမလို့ပါ။

မနေ့ကတည်းက ကောက်စိုက်ကအပြန် မအေးမှီက ချိန်းတာ။
နက်ဖြန်ညနေ အဖေ့အမေ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဝါဆိုသင်္ကန်းတပ်ဖို့ကိစ္စ
သွားလိမ့်မယ်တဲ့။ မမှောင်ခင် ပြန်မယ်ဆို လာတွေ့တဲ့။ နောက်ဖေ ငှက်
ပျောတောက ဝင်တဲ့။ ကောက်ရိုးပုံက စောင့်တဲ့။ အချိန်ပါ ပြောခဲ့တာ။
နက်ဖြန်မနက်လည်း ကောက်စိုက်နားမယ်လို့ ပြောခဲ့သေးတာလေ။ တစ်နေ့
ကုန် သစ်စက်လည်း နားထားတော့...။

လွှစာပုံကြီးပေါ်မှာ ပုလွေတိုတစ်ချောင်းနဲ့... နှစ်ယောက်သား
အသားကုန် လွမ်းအားပို့ကြတာပေါ့။

ကျွန်တော်လည်း ဘာရယ်မှတ်ဘူး။ နို့ဆာသလိုလို ငိုချင်သလိုလို
ကြီးဗျာ။ (မယ်တော်က ကျွန်တော့်ကို နို့ဖြတ်ထားတယ်၊ အနာဆိုပြီး ပလာ
စတာ တပ်ထားတယ်။)

ကိုအညာသားက အေးမှီ အလွတ်သီချင်းဆို ဆိုနေတာကို နောက်ခံဂီတ ထည့်ပေးချင်လို့ ပုလွေကျင့်နေတာပါ။ သူ့ပုလွေသံက သိပ်လွမ်းစရာ မကောင်းလှပါ။

“ရွှေဗန်းရာ... ငါ နေလုံးကြီးကို ကြိုးနဲ့ ချည်ပြီး ဆွဲချချင်လိုက်တာ”

သူ့စကားသံကတော့ လွမ်းလောက်စရာပါပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ လေးဝွနဲ့ ပစ်ချရင် ရမယ်ထင်ပြီး...

“ရေးဒွ တွားယူတွာ၊ နာ ကျစ်ချမယ်၊ ရောက်စနဲ့ကြီးကြီးပါ ယူဒွ”
ကိုအညာသား ကျွန်တော့် အားမာန်ပါပါ စကားကြောင့် ပုလွေ ပစ်ချပြီး ရယ်လိုက်တာလေ။ ရယ်လို့ အားရမှ...

“မနက်က တစ်ရက်မတွေ့ရတာလေးကို ငါ တော်တော်လွမ်းတယ် ရွှေဗန်းရာ”

“အေးတွာ... နာရဲ နို့ရှာတရှိရို နို့ချင်တရှိရို”

“အဲဒါ မင်းလည်း လွမ်းတတ်တဲ့သဘောပဲကွ၊ မင်းလည်း အေးမှီကို ရှစ်တယ်မူတ်လား!”

“ရှစ်တယ်”

“အေးကွာ... မျှရှစ်ကြတာပေါ့၊ ရွှေဗန်း... မင်းက ကလေးရှစ်၊

ငါက လူကြီးရှစ်ကွ... မတူဘူး”

“နာမတိဘူးကွ”

“ကလေးရှစ်က (၅၂၈)သွယ်သော မေတ္တာတဲ့ကွ၊ မောင်နှစ်မရှစ်၊ လူကြီးရှစ်က (၁၅၀၀)တဲ့ကွ၊ ကိလေသာရှစ်တဲ့”

“ဘာရဲကွ... တိရေတာ ဆိုတာ”

“မင်း သိမယ် မထင်ပါဘူးကွာ၊ ကြီးလာမှ သိလိမ့်မယ်”

“ဟေ့ရောင်... မောင်ထိုင်နာ မတိတာကို၊ မင်းတိအောင် တင်ပေးပေါ့ကွ”

“ရွှေဗန်း... မင်း သေးသေးလေး ရှိသေးတယ်ကွာ... ကြီးလာ

မှာပါ။ စိတ်ချ... ကြီးတော့ သိလာမှာ၊ သူ့အလိုလို သိလာမှာ”

ကိုအညာသားဟာ ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးဖော်သူငယ်ချင်းလို့ လူကြီးလေးလိုလည်း သေသေချာချာ ဆက်ဆံတတ်သူပါ။

ဒီလိုနဲ့ပဲ မျှော်လင့်စောင့်စားနေကြတဲ့ ညနေခင်းဟာ ခြေခင်း လက်ခင်း သာယာစွာနဲ့ ဟောဒီမှာလို့ အသံတောင် မပေးဘဲ အလိုလို ရောက်လာတော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ မအေးမှီအိမ်နောက် ညို့နေတဲ့ ငှက်ပျောတောထဲမှာ ပင်မှည့်ငှက်ပျောသီးတွေတောင် စိတ်ကြိုက်ခူးလိုက်သေးတယ်။ ပြီးမှ ကောက်ရိုးပုံမှာ ထိုင်အုပ်ကြတာပေါ့။ ချိုလိုက်တာလေ။ မကြာပါဘူး၊ ဝက်ခြံ ကို ဖြတ်ခင်းထားတဲ့ နှစ်တစ်လက်မ တံတားပေါ်က ခုံဖိနပ်သံ ကြားတယ်။

“ခုံဖိနပ်သံတောင် နားထောင်လို့ ကောင်းအောင် လျှောက်တတ်ပါပေ မှီမှီရယ်”

“သွား... အပိုတွေ၊ အညာသား... စကားချည်းပဲဟယ်၊ မမကို ငှက်ပျောသီး ကျွေးပါဦး ရွှေဗန်းရဲ့”

ကျွန်တော်က ငှက်ပျောခိုင် ကောက်မပြီး ဗိုက်ထဲ ခပ်လွဲလွဲ ပိုက်တယ်၊ ပြီးမှ ပါးထိုးပေးလိုက်တယ်။ မအေးမှီက ကျွန်တော်တို့ကြား ဝင်ထိုင်တယ်။

“အောင်မာ... လူပါးဝလေး၊ ငါ့ငှက်ပျောသီးနဲ့... ငါနမ်းမှ စားရမှာလား၊ မနမ်းဘူးဟေ့... မနမ်းဘူး”

“ဒါရို ဒီရိုရုပ်”

ကျွန်တော်က ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး ဆွဲဖြုတ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်တယ်။ ကမ်းပေးလို့ မအေးမှီ လှမ်းယူတော့ လက်ပြန်ရုတ်ပြီး သူမပါးကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်တယ်။

“ကိုခိုင်... ကိုခိုင်၊ ရှင့်ရွှေဗန်း လူလည်ကျတာ၊ တွေ့လား... တွေ့လား၊ ကဲ... ရော့... ရော့ပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ခြောက်သွေ့စသနပ်ခါး ပါးပြင်လေး ကျွန်တော့်

ကို ထိုးပေးလာတယ်။ (ဟဲ...ဟဲ... အလိုလို တတ်တာပါဗျာ)

“ရွတ်...ဟာ...မောင်ထိုင်ရေ...မွေးရေရာပဲ”

ပြီးမှ ငှက်ပျောသီး ပေးလိုက်တာလေ။ မအေးမှီက ကြည်ကြည် နူးနူး ရယ်ရယ်မောမောပါ။

“မွေးတာ ဟုတ်ရဲ့လားကွာ၊ ငါတော့ မယ့်ဘူး”

“မယ့်ရင် ရော့တွာ”

ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးဟန် တမင်လုပ်ပြီး ကျွန်တော် ကိုအညာ သားကို ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး ဖြုတ်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ကဲ... ကျွန်တော်မပါရင် ဘယ်ဟာမှ မပြီးဘူးဆိုတာ ယုံပလား ကိုယ့်လူ၊ ကျွန်တော် ကောက်မှီးပုံပေါ် ပက်လက်လေး လှန်ပြီး ငှက်ပျောသီး ခွာစားနေလိုက်တယ်။

“မှီ... ကိုယ့်ကို တကယ်ရှစ်ရဲ့လားဟင်!”

“ဟင်း...ဟင်း... အဲဒီရှစ်ဆိုတာကြီးကို ပီအောင် ပြောကြည့် စမ်း”

“ရှစ်...ရှစ်...ခရစ်”

“မဟုတ်သေးဘူး... ဒီမယ်...ခခွေးယပင့်စသတ် ချစ်... ချစ်၊ နေဦး... မှီသင်ပေးမယ်၊ လျှာကို အပြားလိုက်ကြီး အသံမထွက်လိုက် နဲ့လေ၊ လျှာကို အပေါ်သွား အရင်းနားက အာခေါင်ကို ထောက်ပြီးမှ ပြောကြည့်စမ်း... ချစ်လို့...”

“ချရစ်...ချရစ်”

“နည်းနည်းနီးစပ်လာပြီ...ဟောသမှာ မှီပါးစပ်ထဲက လျှာကို ကြည့်... အဲလို အာခေါင်ကိုထောက်... ပြောကြည့်... ချစ်”

“ချရစ်...ချစ်...ချစ် ချစ်၊ ဟား...ရပြီဟေ့၊ ဝမ်းသာလိုက် တာ မှီမှီရယ်... ချစ်...ချစ်...ချစ်”

ကိုအညာသား ရတနာထုပ် ကောက်ရသလို ဝမ်းသာသွား ပုံပါပဲ အင်မတန် အကင်းပါးတဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း လျှာလေးကို အပေါ်သွား

နောက်က အာခေါင်မှာ ထောက်ပြီး ခပ်တိုးတိုး လိုက်အော်ကြည့်နေမိပါ တယ်။

“ချစ်...ချစ်... ကိုခိုင်ရပြီနော်”

“ချစ်...ချစ်၊ ဟား...ခေါ်ရတာ အရသာရှိလိုက်တာ မှီမှီရယ်”

“ဒါဆို ဝါကျတစ်ခုလုံး ပြောကြည့်မယ်နော်”

“ပြောကြည့်”

ကိုမောင်ခိုင် လက်သီးနှစ်ဘက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး အားရပါးရ ပြောချလိုက်ပါတော့တယ်။

“ကိုကိုခိုင် အေးမှီလေးကို ရှစ်တယ်၊ ဟား...သွားပဟေ့... လျှာမထောက်လိုက်မိဘူး”

မအေးမှီ ရယ်နေတုန်း...

“တားတား... မမအေးမှီကို ချစ်...တယ်”

“ဟယ်...ရွှေဇန်းလေးက အသင်လွတ်လေးတော့၊ ပြန်ပြော စမ်း”

“မမအေးမှီကို ချစ်တယ်”

“ဒါမှ ငါ့ချစ်ချစ်လေးကွ”

ပက်လက်အိပ်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ပေါ်ကို အားပါးတရ မှောက်ချပြီး ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် နမ်းပါတော့တယ်။

ကိုအညာသားကတော့ ညိုမည်းမည်း သူ့မျက်နှာမှာ... ငိုမဲ့မဲ့ ရုပ်ကို ချိတ်ဆွဲပြီး သူ့ပါးသူ ဘယ်ပြန်ညာပြန် ရိုက်နေပါတော့တယ်။

မမအေးမှီ ပြန်ကုန်းထမလို့ ပြင်ရင်း...

“ချစ်ချစ်လေး ဖက်ထား၊ မမကျောကုန်းကို ဖက်ထား”

ကျွန်တော်လည်း အသားကုန် ကြီးဖက်ထားတာဆိုတော့... လက်ထောက်ပြီး ပြန်အထမှာ... လင်းဆွဲသားပေါက် သူ့အမေရင်ဘတ် ကပ်သလို ကပ်ပါလာတာပေါ့။

မမအေးမှီက ပုဆစ်တုတ် ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို သူ့ရင်ခွင်အိအိထဲ

ဖိထည့်ထားတယ်။

“ကိုခိုင်... ကိုခိုင်ဟာလေ... ဒီရွှေပန်းလောက်ကို အိုင်ကျ

မမြင့်ဘူး”

မအေးမိုးက ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျ... ပြီးတော့ စာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊

ဝိတလည်း ဝါသနာပါတော့... ကိုမောင်ခိုင်ထက် နဲ့ စပ်တယ်လေ။

ကိုမောင်ခိုင်က ရှစ်တန်းသုံးခါကျထားသူပါ။

“အိုင်ကျ မမြင့်တဲ့ အသားမည်းတဲ့ ကိုယ့်ကို ဘာလို့ ချစ်တာလဲ

ဗိုဗို”

“ဟင်း... ဟင်း... မရယ်နဲ့နော်၊ မှီက... ဂျင်ဘရောင်းတို့... အယ်ဒီမာဖီတို့... ဆစ်ဒနီပွန်တီယာတို့ကို ကြိုက်တယ်လေ”

“ဘာတွေလဲ!... အဲ့ဒါတွေက နောက်ဆုံးပေါ် ကက်ဆက်လား

မီးပူလား၊ ဂျင်ဘရောင်းကတော့ သိတယ်၊ ပေါင်မုန့်နဲ့ တို့စားတာ”

“ဟောလီးဝုဒ် လူမည်းမင်းသားတွေ ကိုလူနဲ့ရဲ့၊ ဟင်း... ဟင်း၊

ရှင်နဲ့ သိပ်တူတာပဲ”

“ဟုတ်လား... အဟေ... ဟေ... ဟေ့”

ကျွန်တော်က ကိုမောင်ခိုင်ကို ငှက်ပျောသီးဆီ မျက်စောင်းထိုးပြ

တယ်။ ကိုမောင်ခိုင် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မအေးမိုး ပြောတဲ့

ဟောလီးဝုဒ်မင်းသားတွေကို အဲ့ဒီတုန်းက မသိသေးတော့ သဘောမပေါက်

ခဲ့ဘူးပေါ့နော်။

နောက်မှ ပေါက်တာ၊ တစ်ချို့အဖြူမတွေဟာ... အမည်းတွေကို

အသည်းစွဲ ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတာပါ။ မအေးမိုးလည်း ဖြူတာပဲလေ။ ခေတ်

လည်း မိတယ်။ တစ်အောင်နေတော့ ကျွန်တော် မအေးမိုးရင်ခွင်ထဲ ဇိမ်ကျ

ကျ အိပ်ပျော်သွားတယ်။

ကျွန်တော် တစ်ရေးနိုးတော့ မှောင်စပြနေပြီ။ ပြီးတော့ ကောက်

မိုးပေါ် ရောက်နေပြီ။ ကိုယ့်ဆရာ အာစရီရယ်... ညှပ်ပါ၊ ငှက်ပျောသီး

နှစ်လုံးပဲ ကုန်သေးတယ်။ ငှက်ပျောသီး နွှာပြီး အပြန်အလှန် ခွံ့ကြွေးတဲ့

အဆင့်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ကျွန်တော် မျက်စေ့လေး မှေးပြီး အသာကြည့်နေ

တယ်။

တစ်ခါမှာ ကိုအညာသားက သီးမွေးငှက်ပျောသီးအရှည်ကြီးတို့

အခွံခွာပြီး သူ့အတွက်က လေးပုံတစ်ပုံ ချန်တယ်။ စေတနာပိုပြီး...

ကျန်လေးပုံသုံးပုံကို...

‘ဟ’ ဆိုပြီး မမအေးမိုး ပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တယ်။ အားပါပြီး

လည်ချောင်းထဲအထိ ဝင်သွားပုံရတယ်...။ သူမသိဘူး။

အစ်... အစ်... နဲ့ အော်ပြီး မျက်လုံးလေး ပြူးနေတယ်။ မမအေးမိုး

ခမျာ အန်ချင်သလိုလည်း ဖြစ်နေလို့ ပါးစပ်က ချက်ချင်းပိတ်မရဘူး။

ဖြစ်ချင်တော့ မမအေးမိုး ကောက်ရိုးခင်းပေါ် ထောက်ထားတဲ့ လက်နှစ်

ဘက်ကို ကိုအညာသားက အားပါပါ ငုံ့နယ်နေတယ်။

“မရုန်းပါနဲ့ လက်တိုင်တာပဲဟာ”

အပေါ်မှာ မမ အေးမိုး ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို ရှက်ကန်းကန်းနဲ့

မော့မကြည့်ဘူး။ အစ်အစ်ကလည်း အသံက သိပ်မှ့မထွက်တာ။

ကျွန်တော် ခုန်ထလိုက်တယ်...။

အညာသား တင်ပါးကို အုန်းကနဲ ကန်ပြီး အသားကုန် တွန်းလိုက်

တယ်။

“ဖယ်စမ်းတာ”

“ဟ... ဘာလဲကွ ရွှေပန်းရ”

လက်ကို မလွှတ်ဘဲ သူ့အယိုင်မှာ သူ့နေရာ စွေကနဲ ဝင်ပြီး

မမပါးနှစ်ဘက်ကို ကိုင်ပြီး မမအေးမိုး ပါးစပ်ဝက ထွက်နေတဲ့ ငှက်ပျောသီး

ကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ပြီး ကျွန်တော် ဆွဲယူလိုက်တယ်။ ပြွတ်ကနဲ ပါလာတယ်။

“ဟောဟဲ... ဟောဟဲ... တော်ပါသေးရဲ့၊ အဟွတ်... ကိုခိုင်

ဟာလေ၊ အရမ်းပဲ... မော့လဲ မကြည့်ဘူး၊ ငါ့ချစ်ချစ်လေး ကယ်ပေးလို့

ဒါကြောင့် ချစ်ရတာ၊ ကဲ... မမ ဘယ်လို ကျေးဇူးဆပ်ရမလဲ”

မမအေးမိုး သူ့ဟာသူ နှာနှပ်လို့ ကောင်းသွားမှ...

ကျွန်တော် ငှက်ပျောသီးကို လက်နှစ်ဆစ်လောက် ချိုးလိုက်တယ်၊
အခွံခွာပြီးသားပေါ့။

“ရော့ . . . မမ တစ်ဝက်ကိုက်ထား”

မမအေးမို့ကလည်း ဘာမှန်းမသိတော့ တစ်ဝက်ကိုက်ထားတယ်၊
နှုတ်ခမ်းအပြင်ကို တစ်ဝက်ထွက်နေတာပေါ့။ ဟဲ့ . . . ဟဲ့၊ အပြင်ထွက်နေတဲ့
ငှက်ပျောသီးတစ်ခြမ်းကို ကျွန်တော် လှမ်းကိုက်စားပြလိုက်တာပေါ့ . . .
ဟင်း . . . ဟင်း။

ဦးဦးကောင်းဟန် (ကျွန်တော့်ဦးလေးအငယ်) ဖတ်တဲ့ နိုင်ငံခြား
စွပ်ပြစာအုပ်ထဲမှာတော့ . . . ပန်းသီးပေါ့ ကိုယ့်လူရယ်၊ ကျွန်တော် အကုန်
လှန်ကြည့်ထားပြီးပြီလေ။

ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းနဲ့ မမအေးမို့ နှုတ်ခမ်း မထိတထိဖြစ်နေတုန်း
မမအေးမို့ သဘောပေါက်သွားပုံရတယ် . . . ။

“အရမ်းလည်တာပဲ . . . ဒီအရွယ်လေးနဲ့ လူလည်ငုတ်စိလေး။
တဲဟယ် . . . ပြတ် ”

ဒါပဲလေ . . . အာစရိ ကိုမောင်ခိုင်၊ အဲဒီညက အိမ်ရောက်တော့
ကျွန်တော့်ကို ချောကလက် တစ်ထုပ်လုံး ရွှေချပြီး ကုန်းကန်တော့ပါတယ်။
တော့ဇူရှင်လေးတဲ့။ ဆရာသခင် သင်စရာ မလိုလေးတဲ့။ ဒါကြောင့် ပြော
တာပါ။ ကျွန်တော့်အာစရိဟာ ကျွန်တော် မပါရင် ဘယ်ဟာမှ မပြီးဘူးလို့။
ကြောခင် လသာညတစ်ညမှာ . . . မအေးမို့ဘက်က ဆက်ဆက်လာဖို့ ချိန်း
ပြန်ပါတယ်။ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့။

(ခဏလေး ကိုယ့်ဆရာရေ။ အာခေါင်တွေ ခြောက်ပြီး . . .
ရေရင်း . . . တွေးရင်း . . . ခံတွင်းထဲက ချင်ခြင်း ကစီရည်တွေ စေးဖျစ်
ဖျစ် ဖြစ်လာလို့)

ကဒ် . . . ။

၆၂ ၆၂ ၆၂ ၆၂

ကမ္ဘာမီးအိမ်ကြီးကို ကောင်းကင်မှာ ဘယ်လိုများ ချိတ်ဆွဲထား
သလဲနော်။ မီးစာကို ဘယ်သူမီးညှိပေးနေတာလဲ။ လောင်စာကကော
ဘယ်အပေါက်က ထည့်သလဲ။ ချိတ်လည်း မပါ။ တင်စရာ စားပွဲတွေ၊
ကြမ်းပြင်တွေလည်း မရှိ၊ ဒီအတိုင်းကြီး။ ကျွန်တော် ကောက်ရိုးပုံ ဒုတိယ
အဆင့်က လှမ်းကြည့်ရင်း တွေးတောရင်း . . . ချောကလက် စားနေတယ်။

ဝက်ခြံတန်းကို မေးတင်ပြီး ပုံထားတဲ့ ကောက်ရိုးပုံမှာက ဟိုး
အပေါ်အထိ တက်လို့ရအောင် ပထမဆင့်၊ ဒုတိယဆင့်နဲ့ သက်ကယ်
ပေါင်းမိုး အုပ်ထားတဲ့ ခေါင်မိုးရှိတယ်။ လုံခြုံရေး အစီအစဉ်အရ ကိုအညာ
သားက ကျွန်တော့်ကို ဒုတိယအဆင့်မှာ တင်ထားတာပါ။ ဒီနေရာက
သရက်ပင်အကိုင်းတွေ ကွယ်နေတယ်။

မြေပြင်နဲ့ ပထမအဆင့်က လုံခြုံရေး သိပ်မကောင်းဘူး။ မအေးမို့
ရဲ့ဖားသားကြီး ဓါတ်မီးလှမ်းထိုးရင် ဖြန်းကနဲ တန်းမိနိုင်တယ်။ မကြာခင်
သူတို့နှစ်ယောက် ဒုတိယအဆင့်ကို ကောက်ရိုးမျှင်တွေ ဆွဲပြီး တံပေါပေါ
တက်လာကြတယ်။

“ဘယ်လိုပြောပြီး ထွက်လာတာလဲ မှီ၊ အိမ်သာတက်ဦးမယ်လို့
ပြောခဲ့တာဆိုရင်တော့ . . . အီးတစ်ပါစာ ခဏပဲ တွေ့ရမှာဦး”

“မိ အဲလောက် မနဲ့ဘူး ကိုခိုင်ရဲ့၊ အဲဒီတင်ဆုံတို့အိမ်မှာ မုန့်ဆန်း ထောင်းခိုလို့ သွားဝိုင်းကူမယ် ပြောပြီး ဟိုဘက်ခြံထဲက ကူးလာတာပေါ့။ တဗျာဆန်လိုက်တာ... ဘာအီးတစ်ပါစာလဲ”

“အီးပါရင်လည်း ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင် ကုန်အောင် ပါတတ် တယ်လို့ မှီပဲ ပြောပြီးတော့”

“အိမ်သာထဲ စာဖတ်တာလေ... သိပ်မိမိရှိတာ ကိုခိုင်ရဲ့”

ကြည့်ဦးဗျာ၊ ရည်းစားချိန်းကြတာ အိမ်ထက် သာယာတဲ့နေရာက စတင်နေကြပုံ...။

“ဟိတ်... ဒီမှာ သူများ ချောကလက် စားရေတယ်၊ ချေးတွေ... လောက်တွေ လာလုပ်မရနဲ့... ရွံတယ်တွ”

“ဟယ်... ချစ်ချစ်လေး၊ မမကို ကျွေးပါဦး”

ဟဲဟဲ... ထုံစံအတိုင်း ကျွန်တော်ပဲ ကွင်းဖွင့်ဖလားကို ကန်ရပါ တယ်၊ ချောကလက်တစ်ဖုံကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်လိုက်တာပါ... ဖြတ်!!

ဒါပဲလေ... အိမ်ကွင်း အဝေးကွင်း သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရံခုံမှာ မထိုင်ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်လေ။

အဖွင့်ဂိုး ခေါ်မလား ဦးဆောင်ဂိုး ခေါ်မလား သွင်းပြခဲ့ပြီ။ အင်း... ငါ့အာစရိအတွက် ကောက်စားလို့ရအောင် ကစားကွက် နည်းနည်း ဖေါ်ပေးရဦးမယ်...။

“ဝါး... မောင်ထိုင်ရေ၊ နာ... နီချင်ဒရိုရို နီရှာဒရိုရို ဖြစ်လာ ပြန်ပြီတွာ... ဝါး”

“ကိုခိုင်... ချစ်ချစ်လေး ဘာပြောတာလဲဟင်!”

“ငိုချင်သလိုလို နီဆာသလိုလိုပဲတဲ့၊ မမကြင်က ပလာစတာ ကပ် ပြီး သူ့ကို နီဖြတ်ထားတာ ကြာပြီလေ”

“ဟုတ်လား... နီဖြတ်ရင် ကလေးတွေ သနားစရာ သိပ်ကောင်း တာ၊ အေးလေ... ချစ်ချစ်လေးက နီစို့တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာ”

“နာကတော့ နီချင်ဒရိုရို နီရှာဒရိုရိုပဲ... နာအပေါ်တက်အိပ်

တော့မယ်တွာ၊ နီရှာရို့မှ မရတာ... ကျန်ရင် နီးရိုက်”

ကျွန်တော် သက်ကယ်ပေါင်းမိုး ရှိတဲ့ ခေါင်မိုးပေါ် အလွယ်တကူပဲ ကုတ်ကတ်တက်ခဲ့တယ်။ ကောက်ရိုးပုံ ဒုတိယအဆင့် ဖြစ်တဲ့ အဝေးကွင်း ကလည်း လိုအပ်သလောက် အလျားအနံက မပြည့်ဘူးလေ။ အာစရိ လွတ် လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ကစားပါစေတော့။ ဒါဟာ ကုသိုလ်တစ်မျိုးပေါ့နော့။ ပေါင်းမိုးထဲ ကျွန်တော် မေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားပြန်တယ်။

“ရွတ်... ရွတ်၊ ရွေ့ပန်း... ရွေ့ပန်း၊ ထ... ထ... ပြဿနာ ကွ၊ ထ... ထ... လျှောဆင်းလိုက်... လျှောဆင်းလိုက်၊ အသံမထွက်နဲ့”

ဟာ... ဟုတ်ပါရဲ့။ ဝက်ခြံတံတားပေါ်မှာ မီးအုပ်ဆောင်းနဲ့ လျှောက်လာနေတဲ့ မမမှီရဲ့ ဘွားတော်ကြီး။

“တိုးတိုး... အမေက နားလေးတယ်၊ မျက်စေ့လည်း မှန်တယ် ငြိမ်ငြိမ်နော်”

ကံကောင်းချင်တော့ တိမ်မည်းတစ်အုပ် လကို ဖြတ်သန်းနေ တယ်။ ကံဆိုးချင်တော့... ဝက်ခြံတံတားဖွင့်ပြီး ကောက်ရိုးပုံဆီ လာနေ တယ်...။

“ဒုက္ခပဲ ကိုခိုင်၊ မီးအုပ်ဆောင်းနဲ့ ပထမအဆင့်ကို တက်လာရင် မိတော့မယ်... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ!”

“မသိဘူးလေ”

မိန်းမတွေဟာ ဒီနေရာမှာ တန်နုပွတ္တိဉာဏ် ချက်ချင်းဝင်တယ်။ သူ့အမေလာမယ့်ဘက်ကို ခေါင်းပေးပြီး မအေးမှီ မှောက်အိပ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်မ ခြေထောက်ကို ဆွဲပြီး တွဲလောင်းနေ၊ လုပ်... လုပ် မြန်မြန်လုပ်...”

မမအေးမှီ ခြေထောက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဘက် ဆွဲပြီး ကောက် ရိုးပုံ ဆင်ခြေလျှောမှာ တွဲလောင်းလေးတွေ ဖြစ်နေကြတယ်။

ကိုယ့်လူရေ... ပျော်လည်းပျော်၊ ကြောက်လည်း ကြောက်လည်း လည်း ရယ်ချင်ပေါ့၊ မမအေးမှီက သူ့အမေ ချဉ်းတပ်လာမယ့်ဘက်

ဦးခေါင်းလှည့်ထားတာ အကြောင်းရှိတယ်။ ထင်တဲ့အတိုင်းပဲ... သူ့အမေ
တောက်နိုးပုံ ပထမအဆင့်ကို တက်လာတယ်။ မီးအုပ်ဆောင်း မြှောက်ပြီး

“ဟဲ့... ဘယ်သူလဲ!”

“သမီးပါ အမေ”

“ဟဲ့... ဘာတက်လုပ်နေတာလဲ!... မှောက်ခုံကြီး”

“လသာသာမှာ စိတ်ကူးယဉ်နေတာပါ အမေရယ်”

“မယ်မင်းကြီးမရယ်... ယဉ်စရာရှားလို့... ဆင်း”

“အဖေ ခဏခဏ ပြောဖူးတယ်၊ အမေလည်း ငယ်ငယ်က
အေးသာရေး ကောက်ရိုးပုံလို့ ချိန်းလိုက်ရင် တော်တော်နဲ့ မဆင်းဘူးတဲ့”

“အဲဒါ... နင်က ငါ့ကို အံ့တုလို့၊ ဆင်းမလား... မဆင်းဘူး
လား!”

“စိတ်ကူးက ယဉ်လို့ မပြီးသေးဘူး အမေရဲ့၊ ဟိုမှာ လကို တိမ်အုပ်
နေလို့...”

“နင် စိတ်ကူးယဉ်တာက ဘာလို့ သရက်ကိုင်းတွေ လှုပ်အောင်
ယဉ်ရတာလဲ!”

“ဟိုလေ... Under neat the mango tree သီချင်းဆိုရင်း
ယဉ်နေတော့... သစ်ကိုင်းကို ဆွဲမိတာပေါ့”

“နင့်အဖေ ပြောတော့ တင်ဆုံတို့အိမ် မုန့်ဆန်းသွားထောင်းတယ်
ဆို...”

“ကျည်ပွေ့ပျောက်နေလို့ မထောင်းဖြစ်ဘူး အမေ၊ အဲဒါနဲ့...
ဒီမှာ ကျည်ပွေ့... အဲ... စိတ်ကူးလာယဉ်နေတာ”

“ညဉ့်နက်ပြီ... လာ... ဆင်းခွဲ”

“မဖြစ်လို့ပါ အမေရယ်”

“မရဘူး... ဆင်းဆို... ဆင်း”

“မဖြစ်လို့ပါ မွေးသမိခင် ကျေးဇူးရှင်ရယ်”

ကျွန်တော် လက်အံ့သေနေပြီ... လက်တစ်ဘက် ပြုတ်ထွက်

သွားလို့ ကိုအညာသားက ကျွန်တော့်လက်တစ်ဘက်ကို လှမ်းဆွဲထားရ
တယ်။ မအေးမီ ခြေထောက်ကို တစ်ဘက်စီပဲ မိတော့တယ်။ မမအေးမီ
တောင် နည်းနည်းလျှော့ပါလာပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်နောက်ဖေးက အော်သံကြီး ထွက်လာတယ်။

“အေးသာရေး... ဟဲ့... အေးသာ၊ နင် ဘယ်မှာလဲ!”

“ကောက်ရိုးပုံမှာ... ကထွန်းခင်ရဲ့”

“ဒီမိန်းမ ကောက်ရိုးပုံ ကြိုက်တုန်းပဲကိုး၊ ဒီမှာ... မိတင်ဆုံ
ရောက်နေတယ်”

“ဟဲ့တော့... ပြဿနာပဲ”

မမအေးမီက ခြေထောက်ကို လိမ်ပြီး အချက်ပေးတယ်။ ကျွန်
တော် ကျန်လက်တစ်ဘက် လွတ်ပြီး လျှော့ကနဲ ပိုပြီး တွဲလောင်းကျသွား
တယ်။ နောက်တော့ မမအေးမီ ကန်ကို ချပါလေရော...။

“လျှော့... ဝရော့... ဝုန်း”

“အစ်... အစ်... အီး... အစ်”

နှစ်ယောက်သား ဝက်ချေးဗွက်ထဲ ပစ်ကျသွားတယ်။ ဝက်တွေ
ထအော်တာပေါ့။

“ဟဲ့... ပလုတ်တုတ် ဘာသံလဲဟဲ့!”

“သ... သမီး ခူးထားတဲ့ ဗူးသီးနဲ့ ငှက်ပျောခိုင် ပြုတ်ကျသွားတာ
အမေ၊ သ... သမီးပါ ကျတော့မလို့... ကံကောင်းလို့”

ကျွန်တော်တို့ ဝက်ချေးဗွက်ထဲ လှိမ့်ကြတယ်။ ဝရန်းသုန်းကား
ဖြစ်နေတဲ့ ဝက်တွေကို အကာအကွယ်ယူရင်း ဒေါ်အေးသာ ဖွင့်ထားတဲ့
ဝက်ခြံတံခါးဆီ လေးဘက်ထောက်ပြီး ဝက်လို အော်ပြေးရပါတော့တယ်
ဝက်တွေ ဆူလို့ သူ့အဖေကြီး ဓါတ်မီးနဲ့ ရောက်လာတော့... ကျွန်တော်တို့
ငှက်ပျောတောထဲ လေးဘက်ထောက်နဲ့ ရောက်နေကြပါပြီ။ ဒါတောင်...

“ဝက်ပေါက်တစ်ကောင် လွတ်သွားသလားပဲ ကဖိုးခင်”

“ဒီမိန်းမနွယ်... ဘယ်တုန်းက ဝက်ပေါက်လို့လဲဟဲ့၊ ခုတ်သတ

ခြံဝမှာ ဗွက်တွေ”

“မောင်ထိုင်... ထ... ထ... ကြေးမယ်ဟ”

အဲ... အိမ်ရောက်မှ သိရတယ်။ မမအေးမို့ ပလာစတာ မပါတာ။

၆ ၆ ၆ ၆

မြေနှင်းတွေ ဝေပြီး အင်မတန် အင်မတန် နေလို့ထိုင်လို့ကောင်းတဲ့ ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီဟာ သူ့ဟာသူ နေရင်းထိုင်ရင်း ရောက်လာပါတယ်။ ရာသီဥတုတွေ ရောက်လာတာ ပြန်ထွက်သွားတာ မြင်နေရပေမယ့် ဘယ်လိုမှ မမြင်နိုင်တာက ကံကြမ္မာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။

လောကကြီးထဲ မှီတင်းနေထိုင်ကြတဲ့ မဟာလူသားတွေရဲ့ရှင်သန် နေထိုင်ရေးကို ကံကြမ္မာက ဇာတ်ညွှန်းရေးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုကြီးမှန်းကို မသိပါဘူးဗျာ...။

ရိုးသားစွာ ကြိုးစားသလောက် ကံကြမ္မာ ဇာတ်ဆရာက ဘာမှ ပြန်မပေးတာတွေ...။

နည်းနည်းလေး... မစွတ်မပွတ်လေး အားစိုက်လိုက်ရုံနဲ့ အဟော အိတ် ပြန်ရနေလိုက်ကြ တစ်ပုံတစ်ပင်။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရား တစ်စက်တစ်ပေါက်မှ ရင်ထဲ မရှိပါဘဲ တစ်ရာနီးပါးလောက် အသက်ရှည်ကျန်းမာ၊ ချမ်းသာနေသူတွေ...။

မေတ္တာကိုယ်ထည်ပြည့်ပြည့်၊ လူတိုင်းအပေါ် စာနာခြင်း တရား

ထားသူ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နှိမ့်နှိမ့်ချချ နေတတ်သူတွေကျတော့... အသေ စောကြ။

ဘယ်မလဲ လောကကြီးနဲ့ ကံကြမ္မာရယ်... လူသားအတွက် တရားသဖြင့် လုံခြုံမှု၊ ညီညီမျှမျှ အသက်ရှင်သန်မှု။

ကိုယ့်လူရေး...

ဘဝမှာ မေ့ပစ်လို့မရတဲ့ အဆိုးဝါးဆုံး အဖြစ်အပျက်ကြီးတွေ ဘာလို့ ဖြစ်လာတာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်ဟာ အင်မတန် နှုနယ်သေးတဲ့ အရွယ်နဲ့ မတန်အောင်ပဲ ဆိုးဝါးရက်စက်တဲ့ ကံကြမ္မာကြီးနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ပက်ပင်းပေးတိုးရတာလဲဗျာ...။

အဲဒီနေ့က... ကိုအညာသားကိုယ်တိုင် စွန့်လေးတစ်စွန့်... ကျွန်တော့်ကို လုပ်ပေးတယ်၊ ဝါးကို ကိုယ်တိုင်သပ်တယ်။ ဆီစိမ်စက္ကူကို ကိုယ်တိုင်သွားဝယ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် ပုံစံထုတ်တဲ့ မြန်မာစွန့်လေးတစ်ကောင် ချိုးပေးတယ်။ ရောင်စုံလေး၊ ကော်တွေဘာတွေ ကပ်ပြီး အမြီးဖွားဖွား အတောင်ကားကာလေးနဲ့ လှလိုက်တာဗျာ။ ပြီးတော့မှ တော်ရုံတန်ရုံ မပြတ်တဲ့ ပိုးဘန်ချည်ကြိုးကို ရစ်ဘီးအသေးလေးမှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရစ်ယူတယ်။

“ဖြတ်စွန့်မဟုတ်တော့ မှန်စာမလိုဘူးတဲ့။ ဂုတ်ဆိုင်းကြိုး စိတ် တိုင်းကျ တင်ပြီး... အစမ်းလွှတ်ကြည့်တယ်၊ တက်တယ် ငြိမ်တယ်။ ကျွန်တော်ပျော်လိုက်တာလေ။ လွင့်လွင့် လွင့်လွင့်နဲ့။

နိုင်ငံခြားဖြစ် ကစားစရာတွေ ကျွန်တော့်မှာ အပုံအပင်ပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ကိုမောင်ခိုင် လုပ်ပေးတဲ့ စွန့်ကလေးလောက် ကျွန်တော် မခံမင်ခဲ့ပါဘူး။

ပထမတော့ နှစ်ယောက်သား သစ်တုံးပေါ် ထိုင်လွှတ်နေကြတာ။ ကံကြမ္မာက မသိမသာ လေတိုက်နှုန်းကို လျော့ချလိုက်ပုံ ရပါတယ်။

“လာ... ရွှေဇန်း၊ လွှစာပုံပေါ် သွားလွှတ်မယ်... လွှလကွာ”

အဲဒီတုန်းက လွှစာကို အမွှေးတိုင်တို့ လောင်စာခဲတို့ လုပ်

ရောင်ပြသောတော့ လွှစာပုံဟာ သစ်စက်ခေါင်မိုးကို ကျော်ပြီး ကုက္ကိုပင်
ကြားမှာ ငွါးငွါးစွင့်စွင့် တောင်ချွန်ချွန်ကြီးလို ပေါ်နေတယ်။ အမြင့်ကြီးပါလဲ။
သံလွင် သစ်စက်ကြီးရဲ့ သင်္ကေတလိုတောင် ပြောလိုရပါတယ်။
ထင်ထင်ရှားရှား လွှစာသယ်တဲ့ အလုပ်သမား တစ်ဒါဇင်လောက်ဟာ တောင်း
ကြီးတောင်ငယ်တွေနဲ့ တောင်ပတ်လမ်းက တက်ပြီး ထိပ်ရောက်မှ သွန် . .
သွန်အုတ်တော့ ဆင်ခြေလျောပေမယ့် ဇောက်က အနက်ကြီး ဖြစ်နေ
တာပေါ့။

ကျွန်တော်နဲ့ ကိုအညာသား လွှစာ(ဖွဲစာ)ပုံထိပ်ဖျားက ပုဆိုးတစ်
ချပ်စာ ထိုင်စရာ နေရာလေးကနေ စွန်လွတ်နေကြတယ်။ နောက်ခံ
တောင်ကင်ပြာပြာထဲ စွန်ကလေးကို ကြည့်ပြီး ရစ်ဘီးလျှော့ရတာ တင်းရ
တာ ဘာအရသာနဲ့မှ မလဲနိုင်ပါဘူးဗျာ။

ရွှေရောင်လယ်ကွက်တွေကိုလည်း အပေါ်စီးက မြင်နေရတယ်။
နေတလည်း တိမ်ထူလို့ သိပ်မပူဘူး။ အင်မတန် သာယာချမ်းမြေ့ဖွယ်
လောကကြီးပါဗျာ။

အဲ့ဒီအချိန်မှာ . . .

“ကလင် . . . ကလင် . . . ကလင်”

ကျွန်တော်တို့ လှမ်းပြီး ဘဲလံသံကြားရာကို ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟယ် . . . မိမိ”

လွှစာတောင်ခြေမှာ စက်ဘီးနီနီလေးနဲ့ မအေးမို့ ရပ်နေတယ်။

အပေါ်စီးက ကြည့်တာဆိုတော့ ရေနံဆီပုလင်းလောက်ပဲ ရှိတယ်။

အသားက ဖြူဖြူ၊ လက်ပြတ်အင်္ကျီအနက်၊ လုံချည်အနက်နဲ့

ရက်ရက်စက်စက် လှနေပါတော့တယ်။ စက်ထဲကို ရှက်လို့ လာခဲ့တယ်လေ။

ထိစွဲအနေကြီးလို့ ထင်ပါရဲ့။

ဒါ . . . သူ အရဲစွန့် ဝင်လာတာ။ ကိုအညာသားက ကြားချင်လို့

ထောင့်က ခေါ်တယ်။ မလာဘူး။ ကိုအညာသား တောင်ပတ်လမ်းကတောင်

မဆင်းဘဲ ဖင်နဲ့ ဒရစ်တိုက်ပြီး ဆင်ခြေလျှော့အတိုင်း ဝမ်းသာအားရ

ဆင်းသွားတယ်။ လက်နှစ်ဘက် မြှောက်လို့ စွပ်ကြောင်းကြီး တောင်
အောက်အထိ ပေါ်လာတာပေါ့။ ပါရနဲ ကံကြမ္မာပါ။

ကျွန်တော်က လက်လှမ်းပြပြီး . . .

စွန်ဆက်လွှတ်နေမိတယ်။ စွန်ကို မမက်ဘဲ ဆင်းလိုက်သွားရင်
ကံကြမ္မာ တစ်မျိုးပြောင်းမှန်း သိရင်တော့ . . . ကိုယ့်လူရယ်။ ဖြစ်ချင်တော့
ကောင်းကင်လေ . . . ရုတ်တရက် ဟာသွားပုံ ရတယ်။

ကျွန်တော့်စွန်လေး နိမ့်ဆင်းလာတယ်။ အမြန်ပြန်ရစ်ရတာပေါ့။
ကိုအညာသားနဲ့ မမအေးမို့ တောင်ခြေမှာ စကားရပ်ပြောနေတယ်။ စွန်တ
ကုက္ကိုပင်နဲ့ ပြီတော့မယ် . . . ပြီတော့မယ်။ အပေါ်ဆုံးအကိုင်နဲ့ . . .
သေသေချာချာကို ငြိပါတော့တယ်။

စွန်လေး ပြီမှာကြောက်လို့ ချောလိုက်၊ လျှော့လိုက်၊ တင်းလိုက်
လုပ်ရင်း ‘ဟာ . . . ကျပဟ’ ကျွန်တော်ခြေချော်ပြီး ကိုအညာသား ဆင်း
သွားတဲ့ စွပ်ကြောင်းထဲ ကျသွားပါတယ် . . . ရစ်ဘီးကိုင်ရင်းပေါ့ . . .

ဒါပေမယ့် . . . ဆက်တိုက် ကျမသွားဘူး။ ဆယ့်ငါးပေလောက်
ရောက်တော့ စွပ်ကြောင်းထဲ ထိုးရပ်သွားတယ်။ ပိုးဘန်ချည်ကြီးကြောင့်
သစ်ကိုင်ကနေ ကျွန်တော် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ ရစ်ဘီးထီ
ဖမ်းဆွဲထားတာပါ။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါဗျာ . . . ဘန်ချည်ကြီးတင်းအားနဲ့ တောင်
ထိုး ကျွန်တော် . . . ဆင်ခြေလျှော့မှာ တည်းတည်းလေး ကျလုကွာင်လေး
တင်နေတုန်း . . .

“ဝုန်း”

“ဟာ . . . မီး . . . မီး . . . ဟာ . . . ရွှေငန်း . . . ရွှေငန်း”

ကိုအညာသား ကုန်းအော်တဲ့အသံနဲ့အတူ ကျွန်တော် လှန်ပြန်
လိုက်တော့ . . . ကျွန်တော် ကျမယ့် စွပ်ကြောင်းတည့်တည့်တ . . . ခေါ်ကြ
ပြီး မီးညွှန်ကြီး ရဲကနဲ တက်လာပါလေရော။ ဖွဲမီးဟာ ဘယ်ထက်
လှိုက်စားနေမှန်း မသိဘူး . . . ဖွဲမီးလေ။

ကျွန်တော် တည့်တည့် လျောကျမယ့် စွပ်ကြောင်းတည့်တည့် အောက်မှာ သာမန်အိမ်တစ်လုံးစာလောက်ကို... လှိုက်လောင်နေခဲ့ပြီ တိုး၊ မြောက်လေက ထပ်ပင့်ပြန်တယ်။

အခုန ကိုအညာသား လျောဆင်းအားနဲ့ စွပ်ကြောင်းတူးလိုက်မှ မီးတို ထိပ်ဖွင့်ပေးသလို ဝုန်းကနဲ တက်လာတာ (သူ တန်းမကျတာ ကပ်သိ တယ်တာ)

ကျွန်တော့်အသက်ဟာ ဘန်ချည်ကြိုးတစ်ချောင်းပေါ် ချက်ချင်း ရောက်သွားပါတော့တယ်။ လေပိုတိုက်လာတယ်။

ကိုအညာသား တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း ပြေးတက်ရင်း...

“ရွှေဗန်း... ရစ်ဘီးကို မလွတ်စေနဲ့... မလွတ်စေနဲ့ ကိုင်ထား၊ ကြိုးမပြတ်ဘူး”

အသားကုန် အော်ရင်း အသားကုန် ပြေးတက်လာနေတယ်။ သစ်ကိုင်းက ယိမ်းညွတ်ပြီး စွန်အပြွန်က ဖတ်ကနဲ ပြုတ်ထွက်သွားပြန်တယ်။ လျော့ကနဲ မီးတောက်ဝဆီ ကျွန်တော် ဦးစိုက်ဆင်းသွားတယ်။ ဝါးတစ်ရိုက် အလိုမှာ တုန်ကနဲ တန့်သွားပြန်တယ်။ စွန်ပြတ်ဟာ သစ်ကိုင်းနဲ့ ထပ်ပြီလိုက် တာပါ။ ကျွန်တော့်အသက်ပါပဲ။

“ငြိမ်ငြိမ်နေ ရွှေဗန်း... ငါလာပြီ”

မီးတောင်ဝက တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာပြီး ဟီးဟီးထတဲ့ မီးပန်း မီးပွားတွေ ဆယ်ပေ ဆယ်ငါးပေကနေ ပေနုစိဆယ်အထိ ပန်းထွက်နေပြီး အောက်က လူတွေ မင်တက်မိနေပြီ။

သစ်ကိုင်းကစွန် ဖျတ်ကနဲ ပြုတ်အထွက်... (ကြိုးပြတ်တာလဲ ဖြစ်နိုင်) ကျွန်တော် မီးတောက်ဆီ ဦးစိုက်အဆင်း... လေထဲ ဒိုင်ပင်ပစ်ချ လာတဲ့ ကိုအညာသားဟာ... ကျွန်တော့်ခြေထောက်ကို ဖတ်ကနဲ ဆွဲပြီး မီးတောင်ဝနဲ့ လွဲရာဆီ အားကုန်လွှဲပစ်လိုက်ပါတယ်... လွင့်ကနဲ။

ကျွန်တော် လေထဲ မြောက်နေတုန်းမှာပဲ မီးကျင်းကြီးထဲ ဦးစိုက် ဆင်းသွားတဲ့ ကျွန်တော်ချစ်သော ကိုအညာသားနဲ့ အားဆိုတဲ့...

အာခေါင်ခြစ် အော်သံကြီးကို မြင်ဖြစ်အောင် မြင်ပြီး ကြားဖြစ်အောင် ကြားခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ပါဗျာ။

၆ ၆ ၆ ၆

‘မတော်တဆ ပစ်လိုက်တဲ့ ဆေးပေါ့လိပ်တိုနဲ့ မြောက်ပြန်လေ ဟာ ကြမ္မာဆိုး အစပါပဲ။ ကြမ္မာဆိုးဟာ အဖော် အပေါင်းနဲ့ လာပါတယ်။

နောက်နေ့မနက်စောစော ဦးထွန်းခင် ဒေါ်အေးသာ ခြံထဲက ရေတွင်းမှာ ရေသွားခပ်တဲ့ ကိုပြားကြီးဟာ ရေဆွဲတဲ့စက်သီး လေးနေတယ် ထင်ပြီး အင်အားစိုက် ဆွဲတင်လိုက်တဲ့အခါ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ မအေးမို ကို သွားကနဲ တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ မအေးမိုကို တစ်ဘက်သတ် ကြိုက်နေတဲ့ ကိုပြားကြီးဟာ နဂိုက ပေါ့ရုံပါ။ ခု... သွက်သွက်ခါ ရူးသွားပါတော့တယ်။

မအေးမိုရဲ့ဝမ်းကြာတိုက်ကို ခွဲစိတ်တဲ့အခါ သုံးလသား အညာ သားလေး တွေ့ရတယ်လို့ တိုးတိုးသတင်း ထွက်လာပါတယ်။

အဘိုးဦးမောင်လှက သူချစ်တဲ့သားလေး သေသွားလို့ သစ်စစ် ကြီး အပြီးရောင်းပြီး အဝေးပြေးဟီးနိုးဘတ်(စ်)ကားတွေ ဝယ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရွှေဗန်း (အင်မတန်စကားများတဲ့ကောင်) အဲဒီနေ့က စပြီး... လပေါင်းများစွာ အသွားပါတော့တယ်။ ဘာစကားမှတို ခြေတော့တာပါ။

ဘွားတန်ဖိုးလာတဲ့
ထန်ခိုရှင်က...

“အသင်လူသား ဘာများ အလိုရှိသလဲ”...တဲ့၊

“တော့ပြောဖို့ အင်အား အရင်ပေးသနားပါ”...လို့
စိတ်ထဲက ပြောရင်း...

တော့မပြောနိုင်ကြောင်း...ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်၊

“သင်သာ လူမိုက်၊ နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်ကံ...ခံ”...တဲ့၊

ထန်ခိုရှင် ဘာသာပြန် မှားနေတယ်၊

“ဒုတိယပိုင်း”

“အသည်းခံမိသံ... စွဲစေတဲ့အသံ...

ဝေးနေလည်း ကြားယောင်တယ်... အမြဲတမ်း မိတ်ဆွေရယ်

မိုးမှာလည်း ရောက်မလာတယ်...

ဆောင်းမှာလည်း မတွေ့နိုင်တယ်...

ခရီးသွားငှက်ငယ်ရယ်... အတူနေစဉ်မှာ...

ထားတဲ့ဂတိတွေ... တကယ်တမ်း မေ့နိုင်သေးရင်...

နေရာဟောင်းလေးမှာ... ပြန်လည်ဆုံစည်းကြစို့ကွယ်...

နေရာဟောင်းလေးမှာ... ပြန်လည်ဆုံစည်းကြစို့ကွယ်...”

သူ Fade out နှင့် အသံချလိုက်သောအခါ...

“ဖြောင်း... ဖြောင်း... ဖြောင်း”

တစ်ဘက်ခြံထဲက တံမြက်စည်း ကိုင်၍ ရပ်နားထောင်နေသော

ဦးလေးခက တံမြက်စည်း ရင်ဘတ်နှင့် ပွေ့၍ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ခပ်မှန်မှန် လက်ခုပ်တီးသည်။ ပြီးတော့ ဒီဘက်အိမ် ဝရံတာပေါ်က သူ့ကို ပြုံး၍ လက်မထောင်ပြသည်။

သူ့အိပ်ခန်းရှိ သူတစ်ဦးတည်းပိုင် ဝရံတာတွင် သူ စိတ်ပါလက်ပါ ဂီတာတီးတိုင်း အမြဲနားထောင်ပေးသူ တစ်ယောက်အဖြစ် ဦးလေးခ ရှိနေခဲ့သည်။ အနုပညာကို ဖန်တီးသည်။ လွင့်ထုတ်သည်ဆိုကတည်းက ~~အသံ~~ **ခံစားစေလိုသော** သဘောက ပါပြီးဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်တည်း သီချင်းဆိုနေတာထက် ခံစားနားထောင်သူ ရှိနေတာ ပို၍စာရန်ဝင်တတ်ပါသည်။ (ဂီတာသမား၊ အဆိုသမားတွေ မိန်းကလေးအဆောင်နား ဂီတာသွားတီးလျှင် ပို၍ Mood ဝင် စာရန်ဝင်ကြသည်လေ။ တချို့ စာရန်ထည့်သွားသည်။ ဟိုကျမှ မော့သောက်သည်။)

ဦးလေးခသည် တစ်ဘက်ခြံက ခြံစောင့်ကြီး ဖြစ်သည်။ ရဲတိုက် ဆန်ဆန် ဗီသုကာပညာ ပြထားသော အိမ်ကြီး၏အခန်းသော့တွေ အကုန် ရှိသော်လည်း သူကတော့ ကားဂိုဒေါင် အပေါ် ထပ်တွင်သာ တစ်ကိုယ်စာ နေသည်။

“ဦးလေးခကို သူဌေးကြီးက ကိုယ့်အိုးကိုယ့်အိမ်လိုပဲ အထဲမှာ ကြိုက်သလို ဇိမ်နဲ့ နေဖို့ ခဏခဏ ပြောပါတယ်ကွာ၊ ငါကတို ကျောယားတာကွာ၊ အိမ်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်ရင် ငါဟာ ကျွံကျွံ သွားတယ်၊ ငါ့အခန်းက ငါ့ညောင်စောင်းပေါ် ပြန်ရောက်မှပဲ ပြန်မောင်းလာတတ်တယ်၊ ဟား... ဟား... ဟား”

ရိုးသားဖြူစင်သည့်အပြင် နှိမ့်ချနေတတ်သော (သခင်ကို သစ္စာရှိသည့်) စစ်သားဟောင်းကြီး ဦးလေးခကို သူခင်သည်။

စစ်သားဘဝ အတွေ့အကြုံတွေကို စိတ်လိုလက်ရ ရှိသောအခါ အားပါးတရ ပြောပြတတ်သည်။ အင်မတန် နားထောင်ကောင်းသည်။ ဟာသဉာဏ်လည်း ရှိသည်။ သူငယ်ချင်း ပါစံတူးတို့ အုပ်စုနှင့် ခြံသန့်ရှင်းရေး ဝိုင်းလုပ်ပေးတိုင်း သူတို့ကို ကြက်သားနှင့် ပူးသီး ကာလသားဟင်း

ချက်ကျွေးတတ်သည်။ အလွန်မြန်သည်။ ထိုအခါမျိုး၌ အာမိရစ်လေးတွေတွေနှင့် သူ့အတွေ့အကြုံတွေကို နေနေအောင် ပြောတတ်သည်။ ရင်နှင့်စရာတွေကို ရယ်ပွဲဖွဲ့၍ ပြောနိုင်သူဖြစ်သည်။ သူ့ပရိသတ်တစ်ယောက်အနေနှင့် ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ပြောဖူးသည်။

“သူများတွေ ဂီတာတီးရင် ပူးလုံးနားမထွင်း စာသားနဲ့ လေးထောင့်သံပုံးလွတ်ကို ခွေးသေးပန်းသံပဲ ငါနားထဲ ကြားကြားနေခဲ့တာကွာ၊ ဆိုတာ တီးတာကျတော့ ငါနားဟောင်းကြီးထဲ လျှောကနဲ ဝင်တယ်ကွာအောင်မာ... မင်းဂီတာသံ မကြားတဲ့နေ့ဆို ဘာဂလို တိုတိုကြီးကွာ”

သည်တုန်းက ပါစံတူးက ဝင်ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးခ၊ ဒီကောင်က ပါရမီရှင်ဗျ၊ ဆေးကျောင်းသူ ကျွန်တော်အစ်မနဲ့ ကျွန်တော်ဦးဒေါ်ကြီးဟာ ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်မှာ ဂီတာတီးရင်... ခြံထဲ မောင်းမောင်းချတယ်၊ ည... ည... တွေပေါ့နော့၊ ဒီကောင် တစ်ခါတလေ ခြံထဲ ဂီတာလာတီးရင်တော့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြတင်းပေါက် ပြေးလုတော့တာပဲ၊ မမက... အဲဒီ ‘အောင်ကောင်း’ ဆိုတဲ့ ကောင်လေး တစ်နေ့ နာမည်ကျော်လိမ့်မယ်တဲ့”

“အေးကွ... ဒီကောင့်အသံမှာ အောင်ကောင်းရဲ့ဂရုဏာသံမှာ ဩဇာပြည့်တဲ့ သံလိုက်ခါတ်တစ်မျိုး ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ဂီတာနဲ့ လုပ်မစားပါဘူးဗျာ... ဝါသနာပါတာ တစ်ခုပဲ၊ ပျင်းရင် တီးမယ်ဆိုမယ်၊ နာမည်လည်း မကျော်ချင်ပါဘူး... လွတ်လပ်မှု ဆုံးရှုံးမယ့်ကိစ္စကြီး”

သူ ဝရံတာက ပြန်ဝင်ပြီး ဂီတာကို ကြိုးကြိုးများ လျှော့၍ လယ်သာအိတ်ထဲ တစ်ခုတည်း ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

သူ့အိမ်ဘေးက စကားဝါပွင့်တွေ လေနှင့်အတူ တစ်ဘက်ခြံထဲ ကျသွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။

၁၂

နှစ်

ဝက်စာမေးပွဲနှင့် နပမ်းလုံးနေရ၍ သူ ဂီတာမတီးဖြစ်၊ ဝရံတာပင် မထွက်ဖြစ်၊ ဦးလေးခနှင့်လည်း နှစ်ပတ်ကျော်ကျော် မတွေ့ဖြစ်ခဲ့။ မနေ့က စာမေးပွဲပြီးသည်။ သည်မနက်အစောကြီး ခေါင်းရင်းခြံထဲက အသံဗလံတွေ သူ့အိပ်ခန်းထဲ... တန်း၍ဝင်လာသည်။ အိပ်ရေးလည်း ဝ၊နေပြီ မို့ သူထလိုက်သည်။

“ခေါက်... ခေါက်... နည်းနည်းခေါက်၊ ဟုတ်ပြီ... ဆုတ်... ခေါက်ရင်းဆုတ်၊ လွတ်တယ်... ရဲရဲဆုတ်၊ ဆုတ်ထား... ဆုတ်... ဟိုး”

“ကျွင်း... ရွဲ... ရွင်း”

သူ ဝရံတာ တံခါးဖွင့်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရောမ ကွန်တိန်နာတားကြီး ဖင်ဆုတ်ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးလေးခလည်း အလုပ်ရှုပ်နေပုံရသည်။ အိမ်ရှင်တွေ ထင်တယ်...။

အလုပ်သမားဝတ်စုံနှင့် လူဒါဇင်ဝက်ခန့် ပါလာသည်။ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်တွေ ရုတ်။ ကွန်တိန်နာကားကြီး နောက်ဘက်က တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်သောအခါ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများနှင့် ဂျပန်စာလုံး၊ အင်္ဂလိပ်စာလုံး ဒီဇိုင်းမျိုးစုံပါသော ဂျပန်ကြီးများ၊ ကောလော

များ၊ မွေယာများ၊ သေတ္တာများ၊ ကွန်တိန်နာကားကြီးဘေးမှ ထပ်မံပေါ်လာသော ခပ်သေးသေး ကားလေးက... မေါက်ကလစ်(ခေါ်)ဒေါင်လိုက်ပစ္စည်းတင်ချ ကားကလေးဖြစ်သည်။

လူဒါဇင်ဝက်နှင့် ကားကလေး တစ်နာရီနီးပါး ချယူရသော ပစ္စည်းတွေ ချက်ချင်း ဦးလေးခ ကားဂိုဒေါင်ရှေ့ စီရရီ ဖြစ်သွားသည်။ နည်းနည်း နောနော မဟုတ်။

ဘဏ္ဍာစိုး ပုံသဏ္ဌာန် မိန်းမကြီးက လိုအပ်သလို စီမံခန့်ခွဲပြီး ပစ္စည်းတွေ အိမ်ထဲ ထည့်နေသည်။ အဝတ်စား ထည့်သည့် ရှယ်လယ်သာ အိတ်ကပင် ဆယ်လုံးခန့်။ သူ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ကြည့်ရင်း...

အင်း... အထဲမှာ လိုလေသေး မရှိအောင် ပြည့်စုံနေတာတောင် ထပ်ဖြည့်နိုင်ကြသေးတယ်နော်။ ဘယ်လို အိမ်နီးချင်းတွေများ ငါတွေ့ရမလဲ မသိဘူး။

ခု လောလောဆယ်တော့ ဦးလေးခ တမိုတသေ ဆက်ဆံနေတာ ဟိုမိန်းမကြီး တစ်ယောက်တည်းပါလား။ ဘယ်သူမှလဲ မတွေ့ဘူး။

ကွန်တိန်နာကြီး ထွက်သွားသောအခါ...

ဆင်ဝင်(ပေါ်တီကို)အောက်၌ ကွယ်နေသော ကားနှစ်စင်းကို မြင်ရပြန်သည်။ အလုပ်သမားဝတ်စုံပေါ်က တံဆိပ်ကို အကြီးချဲ့ထားသော တောင်းအော်ကားတစ်စီးနှင့် နောက်ဆုံး အကွရာနှင့် လင့်ခ်ခရီးတစ်စီး၊ တောင်းအော်ကား တံဆိပ်က... Interior Decoration ကုမ္ပဏီတံဆိပ် စာရံခွဲမို့ သေချာသည်မှာ ခမ်းနားသည်ထက် ခမ်းနားအောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရန် လာရောက်ကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ဘာတွေများ လုပ်ကိုင် စားသောက်ကြသလဲ မသိဘူး။

သူ မျက်နှာသစ်ရန် အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ ပါစံတူးတို့နှင့် ချိန်းထားသည်။ ငိုက်ကလည်း ဆာပြီ။

သူ့အိပ်ခန်းထဲရှိ ရေချိုးခန်းတွင်ပင် မျက်နှာသစ်ရင်း ရေချိုးချိန်လိုက်သည်။

ကာကီရောင် ဘောင်းဘီတိုနှင့် တီရှပ် ဆင်စွယ်ရောင်ကို ခွေး
ချယ်၍ ကျော်ဒန်းနီး ကျောပိုးအိတ်အညိုနှင့် လိုက်ဖက်မည့် လျှာဦးထုတ်
အညိုရင့်ရင့်ကို ဆောင်းလိုက်သည်။

မောင်းတိန်းစက်ဘီး လိမ္မော်ရောင်နှင့်ဆို အားလုံး ဟာမိုနီ ဖြစ်
သော အရောင်အတွဲအဖက်ဟု သူ့ဟာသူ ကျေနပ်သွား၏။

“ပသျှုးထမင်းကြော်... သားရေ... စားကြည့်”

ထမင်းစား စားပွဲပေါ်က အန်တီမြိုင် ပြင်ပေးထားသော ပသျှုး
ထမင်းကြော်နှင့် ဝက်အူချောင်းကို အားပါးတရ စားသည်။ ပေါင်မုန့်
ထောပတ်သုတ်ပင် မစားနိုင်တော့အောင် ကောင်းသည့် အန်တီလက်ရာကို
ဒိုက်ကုန်မြှောက်ပင့်ရင်း ကော်ဖီသောက်ပြီး ကားဂိုဒေါင်ထဲက မောင်းတိန်း
စက်ဘီး ဆွဲထုတ်သည်။

မေမေနှင့် ညီမလေးက ပန်းပင်တွေကြားမှာ ခက်ရင်းခွကိုယ်စီနှင့်
ခိုနေသည်။

“မေမေ... သား ပါစံတူးတို့အိမ်မှာ တစ်နေကုန် ရှိမယ်”

“အေး... အေး... မိုးမချုပ်စေနဲ့”

“ကိုကို... အပြန် Biriani paste ဝယ်ခဲ့ပါ။ နက်ဖန် ညီမလေး
ဒန်ပေါက်ဖောက်ပေးမယ်”

“အေး... ဝယ်ခဲ့မယ်၊ ဒန်အိုးကို သံနဲ့ ဖောက်လဲ ရသားနဲ့
အီဘုတ်မရယ်”

“ကိုကိုနော်... အဲဒီနာမည် မခေါ်ပါနဲ့ဆို”

“အေး... မေ့လို့ အီဘုတ်မရေ”

“မေမေ... တွေ့လား”

“ဒီနှစ်ကောင်ဟာလေ”

၆၆၆၆

ဗွင့်

ထားသောတံခါးမှ ခြံထဲ နင်းဝင်လိုက်သည်။

စိန်ပန်းပင်အောက်တွင် ဇင်ဇော်၏ဝက်ဂွန် R+ ကားလေးကို
မြင်ရသည်။ ဇင်ဇော်နှင့် ဌေးမြင့်ဝင်းပါ ရောက်နှင့်နေကြောင်း သိလိုက်ရ
သည်။

အိမ်ဘေး စက်ဘီးထောင်ပြီး ဧည့်ခန်း၌ ဖိနပ်ချွတ်၍ ခြေသုတ်နေ
စဉ် ပါစံတူးက...

“အယ်ဒီတာ နောက်ကျတယ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်ဆိုတော့ နားရွက်ဆွဲ
ပြီး ထိုင်ထ အကြိမ်နှစ်ဆယ် လုပ်ပါ”

မှန်သည်၊ ကိုယ်ထုတ်ပြန်သည့် စည်းကမ်းမို့ ကိုယ်က စ၍လိုက်နာ
ရမည်ပေါ့။

ကျောပိုးအိတ်ကို ဆိုဖါပေါ် ပစ်တင်၍ နားရွက်နှစ်ဘက်ကို လက်
ယှက်၍ ဆွဲလိုက်စဉ်...

ဌေးမြင့်ဝင်းက သူ့လက်ကို လှာဆွဲရင်း...

“အယ်ဒီတာကို တစ်ခါတလေ ခွင့်လွှတ်ကြပါကွာ၊ ဟောဒီမှာ
ဧည့်သည်ပါတယ် အောင်ကောင်း... မင်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

ခုမှပင် ဧည့်ခန်းထဲ ဖြန့်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဆံပင်ဝါဝါဖြောင့်ဖြောင့် နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူ့ကို ဆိုဖါပေါ်က ပြီး၍ကြည့်နေသည်။ သူက နားရွက်ဆွဲလျက်သားနှင့် ရိပ်ကနဲ ပြန်ပြီးရင်း...

“စတိတော့ အပြစ်ပေးခံလိုက်ဦးမယ်ကွာ၊ ဟဲ့... ဟဲ့၊ နိုးရာမပျက် ပေါ့”

သူ ထိုင်ထ သုံးခါလုပ်လိုက်သည်။ ရှက်ရှက်နှင့် လက်ဖြုတ်လို့ လည်း ကောင်းသွားသည်။

“ဒါ... တို့အုပ်စုရဲ့အယ်ဒီတာ အောင်ကောင်း(ခေါ်)အီဖေကိုယ်၊ သူက member ဖြစ်ချင်လို့ တို့ဆီ ခဏခဏ လွှမ်းချိတ်နေတဲ့ မွန်းသော်တာ မှိုး”

“ဝမ်းသာပါတယ်... နာမည်ကတော့ ဘာသာပါ တစ်ခါတည်း အပြီးပြန်ထားတာပဲ၊ ဟင်း... ဟင်း”

ကောင်မလေးက ခပ်ရဲရဲပင် လက်ကမ်းပေးသဖြင့် သူလည်း ခပ်တည်တည်ပင် ရှိတ်(ခါ)ဟင်း လိုက်သည်။

သူတို့အုပ်စု ပါစံတူး(ခေါ်)အောင်ငြိမ်းစံ၏ Web Site မှာ Blog ကလေးတစ်ခု တင်ထားကြသည်။ ဟာသလိုင်း ဖြစ်သည်။

ကာတွန်းများ၊ ဟာသကဗျာများ၊ ဟာသတို၊ ဟာသရှည်များကို တင်သည်။ ကိုယ်ပိုင်လည်း ပါသည်။ ဘာသာပြန်လည်း ပါသည်။

မြန်မာပရိသတ် အတော်များများသည် အင်္ဂလိပ်စာ အားနည်းကြ သည်မို့ သူတို့ အင်္ဂလိပ်လိုရော မြန်မာပြန်ရော တွဲဖတ်နိုင်ရန် လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်မှ စတင်၍ Online ပေါ်တင်ခဲ့သည်။ ဖတ်သူ၊ ဝင်သူ တော် တော်များလာနေပြီ။ သူက အင်္ဂလိပ်စာရော၊ မြန်မာစာပါ ကောင်းသူမို့ တညီတညွတ်ပင် သူ့ကို အယ်ဒီတာ တင်ထားသည်။

“အေးပေါ့ကွာ... မင်းတို့လို လက်ပရိစီတောမှာတော့ အီဖေ တိုယ်က လူချောပေါ့ကွာ”

“ခွေးကောင်... ငါတို့ကပဲ နှုပေးရဦးတော့မလိုလို”

“.....”
“.....”

ဝိုင်း၍ ဆဲရေးတိုင်းထွာကြခြင်းဖြင့်...

www.SERVEYOURSELF.COM နှင့် သူ၏အယ်ဒီတာ အခန်း ကဏ္ဍကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့ကလောင်နာမည်လည်း အီဖေကိုယ် ဖြစ် သွား၏။

“ဒီမှာ ကျွန်မ ဘာသာပြန်တဲ့ ဦးဦးဖျားဖျား လက်ရာပါ အယ်ဒီ တာကြီးရှင့်”

မွန်းသော်တာမှိုးက တကယ့်အယ်ဒီတာရဲ့ရောက် စာရေးဆရာ ပေါက်စနလေးလို စကားတုန်တုန် လက်တုန်တုန်နှင့် သူမ၏ဘာသာပြန် စာမူလေးကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် ပေးလာသည်။ သူက အယ်ဒီတာ ဂိုက်စ ပေါက်နှင့် ထိုင်ရာက လွှမ်းယူလိုက်ပြီး... သူ့ရှေ့ ခပ်ရို့ရို့ ရပ်နေသော ကောင်မလှလှလေးကို...

“မင်းကို လက်တန်းတစ်ခု ကိုယ်ပြောပြမယ်... နားထောင်၊ လူ တစ်ယောက် ခါးလေးကုန်း၊ ကိုယ်လေး ရို့ပြီး ကျောင်းပေါ် တက်လာရင်း ဆရာတော်ဘုရား... ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော် ခွေးချိုလေးတစ် ပုဒ် ရေးလာပါတယ်ဖျာ၊ မှားတဲ့နေရာ ထုံးတို့ပေးပါတဲ့”

သူက ခဏရပ်ထား၍ ကောင်မလေးကလည်း ပေကြောင် ကြောင် ရပ်နားထောင်နေသည်။

“ဆရာတော်က အစအဆုံး ဖတ်ကြည့်ပြီး ဘယ်လိုမိန့်တယ် ထင်လဲ!... ဘာလုပ်တယ် ထင်လဲ! ထုံးအိုး သွားယူတဲ့၊ ပြီးတော့... ထုံးအိုးထဲ နှစ်ပြီး... ရှေး... တဲ့”

ကောင်မလေး ခဏကြောင်နေပြီးမှ ပါစံတူးတို့ ရယ်သံကြားမှ သဘောပေါက်ပြီး သွားဖြူဖြူလေးတွေ တလက်လက် ပေါ်အောင် ရယ်လို တော့သည်။

“ကဲ... ဆရာမ ဒေါ်မွန်းသော်တာမှိုး၊ ရယ်လို့ဝရင်... အတင်း

အရယ်ရပ်ရပ်

ကောင်မလေးက အရယ်ထိုးရပ်ပြီး မျက်လုံးပြူးကလေးနှင့်...

“ရှန်... ဘာလုပ်ရမလဲရှင်!”

“ထုံးအိုးသွားယူ”

ဝါးကနဲ ထပ်မံပွဲကျပြီး ဆိုပါပေါ် ထိုင်ချ၍ ကောင်မလေး ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး ရယ်ပါတော့သည်။ ချက်ချင်းပင် အနေစိမ်းတာတွေ၊ လျှိုးတိုး လျှန်တန်တွေ၊ မာထောင့်ထောင့်တွေ၊ လူရိုက်တာတွေ ဆွဲယူလိုက်သလို ပါသွားပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခင်မင်နွေးထွေးမှုနှင့် ရဲရင့်လွတ်လပ်မှုသည် ပျော်ရွှင်ဖွယ် လွှမ်းခြုံလာသည်။

ဤသည်ပင် HUMOUR (ခေါ်) ဟာသက ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးသော လူနေမှုဝန်းကျင် အနေအထားနှင့် အင်မတန် စွမ်းအားကြီးသည့် ဟာသ၏သဘောတရား ဖြစ်တော့သည်။ ချက်ချင်းပင် ဤရပ်ဝန်းဒေသ လေးမှာ သူစိမ်းမလေး ဝင်ဆန့် ပျော်ဝင်သွားသည်။

သူမ ဘာသာပြန်ထားသော စာမူလေးကို သူ အသေအချာ ဖတ်ကြည့်သည်။

၆၆၆၆

ခုတ်မောင်းနေသော ရထားတစ်စင်း၏ လေးယောက်ခန်း တစ်ခန်းတည်းတွင် ခရီးသည်လေးယောက် လိုက်ပါလာ၏။ သုံးယောက်မှာ အားကောင်းမောင်းသန် ပုရိသများ ဖြစ်ကြပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ အချိုးအဆစ် ပြေပြစ်သော မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ စကားဝိုင်းဖွဲ့ရင်း မသိမသာကနေ သိသိသာသာပင် လိင်ကိစ္စဘက် ရောက်လာ၏။ မိန်းကလေးက...

“လူကြီးမင်းတို့ တစ်ဒေါ်လာစီ ပေးရင် ကျွန်မ ခြေသလုံးအလှကို ပြပါမယ်”

ချက်ချင်း ပိုက်ဆံတိုက်ထဲက တစ်ဒေါ်လာစီ အလှအယက် ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။ မိန်းကလေးက သူမ၏ခြေသလုံးသား အလှတစ်ပါးကို လှစ်ပြသည်။

“ဆယ်ဒေါ်လာစီဆိုရင်တော့... ဟင်း... ဟင်း... ကျွန်မ ပေါင်သားအလှပေါ့ရှင်”

“ဆယ်ဒေါ်လာတန်တွေ ခွက်ကနဲ ထွက်လာပြန်သည်။ သူမက မတ်တတ်ထ၍ ပေါင်ရင်းထိ စကတ် မချီလှည့်ပြသည်။

ကုတ်အင်္ကျီ ချွတ်တဲ့လူက ချွတ်လာပါပြီ။ ဟော့လာ ပြီလေ။ စကားဝိုင်းလည်း စကားလုံးတွေပါ ဟော့လာကြသည်တွင်...

“ဒေါ်လာ တစ်ရာစီဆိုရင်တော့... မိမေ့တိုင်း

နတ်ရွာစိုး

ဖမ္မေးတိုင်းပေါ်နေဘဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေ ပိုလှ အောင် ဖြည့်စွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြမယ်... ပြောမယ်”

ဒေါ်လာတစ်ရာစီ သူ့ထက်ငါ လက်ဦးအောင် ပေး ကြသည်။ ထိုသောအခါ မိန်းကလေးသည် ပြုတင်းပေါက် ဘက် လက်ညှန်၍...

“ဟိုးမှာ တွေ့လား... အဲ့ဒီဆေးရုံပဲ၊ ကျွန်မကို ဟိုမကျ ဒီမကျ ဘဝကနေ ခွဲစိတ်ပြုပြင်ပေးခဲ့တာ၊ ကဲ၊ ကျွန်မ ဆင်းမယ့်ဘူတာ ရောက်ပါပြီ” တဲ့။

“စကားပြေ အရေးအသား ကောင်းပါတယ်၊ တစ်ခုပဲ ပြင်စရာ မှီတယ်ဗျ၊ လိင်ဆိုတဲ့စကားက ကျွန်တော်တို့ မြန်မာရဲ့နားမျက်စေ့မှာ ညစ်ညမ်းတယ်လို့ ထင်ကြတုန်းပဲ... ခေတ်မမှီတာပေါ့ဗျ၊ လိင်ပိတ်ဆို့မှု ကြောင့်လည်း ပါတာပေါ့၊ ဟောဒီ... မွန်းစာမူမှာ လိင်တစ်လုံး ပါနေ တယ်၊ ရော့... အာသဝေါလို့ ပြောင်းလိုက်... ဒီစာမူ ရွေးတယ်ဗျာ”

“ဟယ်... ဝမ်းသာလိုက်တာ”

မွန်းသော်တာမျိုး တကယ်ပင် တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်အောင် စိတ် လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်နေသည်။ ကိုယ်ချင်းစာမိပါသည်။ သူ့၏ဝတ္ထုတိုလေး မှုတ်တင်တွင် ပါလာတုန်းက သူလည်း ဒီလိုပင် ကတုန်ကယင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည် လေ။

“ကဲ... အဖွဲ့တော်သားတွေ၊ မင်းတို့ကော ဘာတွေရေးဖြစ်လဲ... စာမူပေး”

ဌေးမြင့်ဝင်းက သူ့စာမူလေး ထိုးပေးသည်။

ဘွားတန်ဖိုးဝေါ်လာတဲ့

ထန်နီရှင်က...

“အသင်လူသား ဘာများ အလိုရှိသလဲ”...တဲ့၊

“စကားပြောဖို့ အင်အား အရင်ပေးသနားပါ”...လို့

စိတ်ထဲက ပြောရင်း...

စကားပြောနိုင်ကြောင်း...ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်၊

“သင်သာ လူနိုက်၊ နင့်ထိုက်နဲ့ နင့်က...ခံ”...တဲ့၊

ထန်နီရှင် ဘာသာပြန် မှားနေတယ်။

ထိပ်မှာထားတယ်
ဘုရားတရားသံသာ...
ရတနာသုံးပါးကို...

ဗိုက်မှာထားတယ်
လက်တော်ရည်ကော်ဖီ
ဇွန်ဟင်းခါးနှင့် ထမင်းဟင်းကို...

ရင်ဝင်လယ် (အပါအဝင်)
မိုးတွင်းရည်ဆီနှင့်
ရွှေကိုယ်အရေပြားအနံ့မှာထားတယ်
ထိပ်ထားမမကို...

“ဟေ့ကောင် ဌေးမြင့်ဝင်း... ဌေးကောင်၊ ငါ့နာမည် ဖျက်ပေး
အပေးကောင်၊ အယ်ဒီတာ... မရွေးနဲ့၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာ စော်ကားမှု
ပါတယ်”

ဌေးမြင့်ဝင်းက စာရွက်ကိုင်ပြီး ပတ်ပြေးသည်။
ဇင်ဇော်က နောက်က သည်းသည်းမည်းမည်း လိုက်သည်။
ဧည့်ခန်းထဲ ဝင်လာသော ပါစံတူးမေမေက...

“သားတို့ သမီးတို့... နေ့လည်စာ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီ၊ ပူပူနွေးနွေး
စားကြရအောင်”

ဟေးကနဲ အသံပြိုင်တူမို့ ညံသွားသည်။ ပါစံတူးမေမေက ဟင်း
ချက်ကောင်းသည်လေ။

၆ ၆ ၆ ၆

ဗုနေ ညီမလေး မှာသော (Biriani paste) ဒန်ပေါက်အနှစ်ဖူး
ဝယ်၍ စောစောပြန်သည်။

ဝန်တာမှ ကြည့်လိုက်သောအခါ ပေါ်တီကိုအောက်တွင် တံမြတ်
စည်း လှဲနေသော ဦးလေးခကို တစ်ယောက်တည်း မြင်ရသည်။ သိချင်တာ
လေးတွေ ရှိသည်။ ဂီတာယူပြီး သော့ချိတ်ထားသော တံခါးမှ တစ်ဘက်ခြံ

ကြီးထဲ ဝင်ခဲ့သည်။

“မင်းကို လွှမ်းမိုးတာကွ၊ လာ... အိမ်ထဲ ဝင်တီးမယ်ကွာ၊ အထဲမှာ အသံလုံတယ်”

“မနက်က ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ ဦးလေးခါ!”

“မင်းက မြို့ပြအင်ဂျင်နီယာလောင်းဆိုတော့ အိမ်တွင်းအပြင်အဆင် ပညာရပ်လည်း သိထားအပ်တယ်လေ၊ အိမ်တွင်းကို လာပြင်ကြတာ... ဝင်ကြည့်၊ တစ်ရက်တည်း ပြီးသွားတယ်ကွာ”

ညှော်ခန်းတံခါးကြီးမှ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အရင်ကထက် ဖိတ်ဖိတ်လံက်နေသော ညှော်ခန်းမကြီးက ခန်းလုံးပြည့် ပါရှင်းကော်ဇောပေါ် အခန့်ညားဆုံး ကြိုဆိုသည်။ နံရံပေါ်၌ ဧရာမ ဖန်သားပြင်နှင့် DVD စက်တွေ တစ်ဆင်ထားသည်။

အေးမြ၍ မွှေးကြိုင်သော SMELL THERAPY ခေါ် အနံ့နှင့် ရောဂါကုထုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဖန်မီးဆိုင်းကြီး ဖိတ်ဖိတ်လက်နေသည်ကို မော့ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်က လာတဲ့အနံ့လဲ ဦးလေးခါ”

“ဟိုနံရံမှာလေကွာ... အနံ့ဗူးကို ပလပ်ထိုးထားရတယ်တဲ့၊ အဆုတ်ရောဂါ၊ သွေးတိုး၊ နှလုံးနဲ့ သည်းခြေရောဂါတွေ ဒီအနံ့ကို ဆက်တိုက်ရှုရင် ပျောက်တယ်တဲ့၊ အနံ့မျိုးစုံ ရှိတယ်တဲ့၊ အဆန်းပဲကွာနော်၊ ဟုတ်တော့ ဟုတ်မယ်ကွ၊ ငါ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်နေတာ မပင်ပန်းဘူး၊ အိပ်ယာထလာသလို လန်းဆန်းနေတယ်ကွ”

သူ သည်အိမ် သည်အခန်းတွေထဲ ဦးလေးခါ ကောင်းမှုကြောင့် မျက်စေ့မှိတ်၍ သွားနိုင်အောင် ကျွမ်းကျင်နေခဲ့သည်။

“သူဌေးကြီး ပြောင်းလာတော့မလို့လားဟင်!”

“သူဌေးကြီးဆို ဒီလောက် ဘယ်ထပ်သ၊ ပါမလဲကွာ၊ လာမယ့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ရက်ရာဇာ ကျတယ်၊ အဲဒီနေ့ သူဌေးကြီးရဲ့တစ်ဦးတည်းသော သမီးတော် ပြောင်းလာမှာ၊ ဗေဒင်ယတြာအရ တစ်ရာသီခွင်လုံး လာစံမြန်း

သော် သဘော၊ မအိမ်စည် ပြောတာပဲ”

“မအိမ်စည် ဆိုတာက...”

“သမီးတော်ရဲ့အထိန်းတော် ဘဏ္ဍာစိုးကြီးလေ...၊ မနက်က သင့်ခရုဇာ ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတာကော...”

“ဪ... ဪ... နေပါဦးဗျ၊ နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ၊ အဲဒီ သမီးတော်ကို ဦးလေးခါ မြင်ဖူးလား!”

“မမြင်ဖူးဘူးကွ... နာမည်လည်း မသိဘူး၊ ဆွစ်ဇာလန်မှာ ပညာသင်ပြီး ဩစတြေးလျမှာ နေတာတဲ့၊ မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်တာ လပိုင်းပဲ ခွဲသေးတယ်တဲ့၊ သူ့အဖေနဲ့ ပါရမီအိမ်မှာ နေရင်း ကျန်းမာရေးအရ အရှေ့မြောက်အရပ်ကို ယာယီနေရမယ်ဆိုလို့... ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာမှာ”

“ပညာတတ်တွေ ဖြစ်ပြီး ဗေဒင်ကိန်းခန်းတို့ နဂါးခေါင်းလှည့်တို့ ဦးစားပေးသတဲ့လားဗျာ”

“အောင်ကောင်း... မင်းဖတ်ဖူးတယ်မှတ်လား၊ ရော်နယ်ရိုဂင်တောင် သူ့မိန်းမ နန့်စီရိုဂင်ရဲ့ဗေဒင်ယတြာနဲ့ နေထိုင်သွားလာခဲ့ရတာလေ၊ ဗေဒင်နဲ့ ဝေဒအတတ်ဟာ ဗုဒ္ဓလက်ထက်ကတည်းက ရှိတာကွ၊ ဒါတွေ ခို့လို့ ဝိနည်းတော်မှာ ဗုဒ္ဓက ပညတ်ခဲ့ရပါသေးကော၊ ချစ်သားတို့... ထူမှုရေး ရှုပ်ထွေးနိုင်တယ်... ဗေဒင်မဟောရလို့လေ”

“သမီးတော် အသက်က ဘယ်လောက်ရှိပြီထင်လဲ!... ချောလားတင်”

“ဟကောင်ရ... ငါလည်း မအိမ်စည် ပြောသမျှ သိရတာ၊ ချောသလားတို့ အသက်တို့ မေးဖို့နေနေသာသာ အိမ်ဝန်ထမ်းအားလုံး အမျိုးသမီးချည်းပဲတဲ့၊ ငါတောင် အပြင်စည်းမို့ လူဟောင်းလည်းဖြစ်လို့ ထားတာ၊ အတွင်းစည်းမှာ ယင်ကောင်အဖိုတောင် အဝင်မခံဘူးဆိုလားပဲ”

“ဟား... ဟား... တွေ့ဖူးတယ် ရှိတာပေါ့ဗျာ နေခြည်ထိပ်ထားတို့...”

သူ ကောက်ခါငင်ခါပင် ဆိုစရာသီချင်း ရသွားသည်။ မင်းဒဿ

ရေးပြီး စိုးပိုင် ဆိုသည့် နေခြည်ထိပ်ထားပါ။

“ခုနစ်တောင်ခန်းဘုံလည် နေခြည်နန်းရင်ပြင်မှာ...
ရွှေရောင်အဆင်း လှပခြင်းနဲ့ ထိပ်ထားကလျာ...”

၂၅ ၂၅ ၂၅ ၂၅

လင့်စောင့်စားနေမိခဲ့သော ရက်ရာဇာသည် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့

နှင့် ပုလဲနံပသင့်စွာ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ညက (၁:၁၅) တောလုံးပွဲကြောင့် သူ မနက်(၉)နာရီကျော်မှ နိုးလေသည်။ သူ့အိပ်ခန်း ဝရံတာမှ နိုးနိုးချင်း ထကြည့်သောအခါ ခေါင်းရင်းခြံထဲ၌ ကားနှစ်စင်း ရပ်ထားသည်ကို မြင်ရသည်။

တစ်စင်းက သူမြင်ဖူးသော လင့်ခရီဇာ၊ နောက်တစ်စင်းက ဘာအမျိုးအစားမှန်း သူမသိသော၊ စတစ်ကာမှန်နက်တွေနှင့် အင်မတန် ခန့်ညားသော ဗင်ကားတစ်စင်း ဖြစ်သည်။

ဦးလေးခ ,က သံမဲတလင်းပေါ်က သစ်ရွက်တွေကို ခပ်ရွရွ လွဲကျင်းရင်း သူ့ကို လှမ်းပြီးပြသည်။ မျက်ခုံးပင့်ဟန်က ရောက်နေကြပြီကွ

ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မှန်း သူသိသည်။

ရဲတိုက်လို အိမ်ကြီး၏သုံးထပ်လုံးရှိ ပြတင်းတံခါးတွေ အကုန်ဖွင့် ထားသည်။ ဆင်စွယ်ရောင် အိပ်ပျော့ပျော့ ပိုးလိုက်ကာတွေကို ပြတင်းတံခါး မှာ မြင်နေရသည်။ လူရိပ်လူယောင် ဘာတစ်ခုမှ မမြင်ရ။

အဆိုတော် တင်တင်မြ၏ ပင်တိုင်စံ သီချင်းသံကိုတော့ ရေးရေး ပျယ် ကြားနေရသည်။ အမြဲတမ်း တံခါးတွေ ပိတ်၍ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်ခဲ့ သော အိမ်ကြီးသည် ပိညာဉ်တစ်ခု ဝင်လာသလို တိတ်တဆိတ် နိုးထလာခဲ့ ပြီဟု သူခံစားရသည်။ အသက်ဝင်နေသော အိမ်ကြီးကို သူ ဘာရယ်မဟုတ် ငေးကြည့်နေမိစဉ် ဟိုးအပေါ်ဆုံး သုံးထပ်ရှိ လေသာဆောင်တံခါးသည် ညင်သာစွာ ပွင့်လာသည်။

သူ့နေရာက မော့ကြည့်မှ မြင်ရသည့်အပြင် စကားဝါပင်တ အခက်အလက်တွေ ကွယ်နေသည်မို့ သဲသဲကွဲကွဲတော့ မမြင်ရ။

ရွှေဝါရောင် ဝတ်စုံနှင့် ဝရံတာတွင် ခပ်လွင့်လွင့် ထွက်ရပ်လာ သော ပုံရိပ်တစ်ခုကို လှမ်းမြင်ရသည်။ နေခြည်က ဝင်းပြက်စွာ နောက်ခံက ရှိနေသဖြင့် နေအလင်းထဲက ရွှေအဆင်းသည် လင်းလွန်း၍ သူ့အမြင်ထဲ ဝေဝေဝါးဝါးသာ။ အမြင်သည် အားမရှိ။

ဖျတ်ကနဲ သူ သတိရလိုက်သည်။ ဟိုးတလောက ဇင်ဇော် မေ့ကုန် ခဲ့သော မှန်ပြောင်း အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းထဲက ဂျိုးကွေ့စပေါ်မှာ။ သေချာ သည်။

သူ အပေါ်ထပ်မှ အပြေးအလွှား ဆင်းပြီး မှန်ပြောင်းယူသည်။ ဟုတ်ပြီ... အပေါ်ထပ်ကို အပြေးပြန်တက်သည်။ ညီမလေး အိပ်ခန်း ဘေးက စတိုခန်းတံခါးကို ဖွင့်သည်။ စတိုခန်းမှ ခေါင်မိုးပေါ် တက်သော လှေခါးအတိုင်း တက်ခဲ့သည်။

ခေါင်မိုးပေါ်ရှိ ရေလှောင်ကန်ဘေးကို ပြေးကပ်သည်။ တစ်ဘက် ဝရံတာကို မှန်ပြောင်းမပါဘဲနှင့် ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရသည်။ ရှိသေးသည်။ ရွှေဝါရောင်လေး လေထဲ လွင့်နေသည်။ ဘေးတိုက်အနေအထား ဖြစ်

သည်။

လက်ထဲက မှန်ပြောင်းကို လိုအပ်သလို FOCUS ကစားလိုက်
သောအခါ စကားဝါပွင့်ကြီး အနီးကပ် အကြီးကြီး ပေါ်လာပြီးမှ ညှိမောင်း
သော ဆံပင်တွေ လက်လက်ပြေးနေသော နားရွက်တစ်ဘက် မြင်ကွင်းထဲ
အနီးကပ် ဝင်လာသည်။ လေက ခပ်ကြမ်းကြမ်း တိုက်နေသည်။

တစ်လုံးတည်းသော စိန်နားကပ်သည် မှန်ပြောင်းရှိ မှန်ဘီလူးကို
ဖြတ်သန်း၍ သူ့မျက်စေ့ ပြာကနဲ ဖြစ်သွားအောင်ပင် တလက်လက်
ဝင်းပြတ်သည်။ လူတစ်ယောက်တွင် အရုပ်အဆိုးဆုံးသည် နားရွက်ဖြစ်
သည်ဟု ခံယူထားသော သူသည် ထိုနားရွက်ကိုပင်... မက်မောစွာ
မြင်ကွင်းမရွေ့ဘဲ အနီးကပ် ကြည့်နေမိပါတော့သည်။ မွေးညှင်းရှိန်းမြဲတွေ
နှင့်... လှလိုက်တဲ့ နားရွက်လေး။ လေက နောက်က တိုက်နေသဖြင့်
ဘေးတိုက် မျက်နှာတစ်ခြမ်းကို လောလောဆယ် ဆံပင်တွေက လူးလူး
လွန်လွန် ကွယ်ဝှက်ထားသည်။ နားရွက်နှင့် နားရွက်နောက်က ဆံယဉ်နုနု
လေးတွေကိုသာ အသေးစိတ် မြင်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ မေးဖျားလုံးလုံး
ပြေပြေလေး ဖျတ်ကနဲ ပေါ်လာတတ်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ နှာသီးဖျား ချွန်ချွန်ဥဥလေး ဖုကနဲ မြင်ရတတ်
သည်။ ခဏကလေး ငြိမ်ပေးပါလား လေရယ်။ လေငြိမ်စ ပြုလာသည်။
ဟော... ဟော... ဆံပင်တွေ။ မျက်နှာကို ကွယ်နေသည့် ဆံပင်လက်
လက်တွေ။ အို... လက်ချောင်းဖြူဖြူဖေါင်းဖေါင်းတွေနှင့် ဦးခေါင်းက
ညှိစောင်းသော ဆံပင်တွေကို ခေါင်းမောပြီး လှန်သပ်လိုက်ပြီ...။

မျက်နှာတော် ပေါ်လာတော့မည်။ လက်မောင်းသားသာ ကွယ်
နေသည်။ ဟော... လက်မောင်းရွေ့လျားပြီ။ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသော
မျက်နှာတစ်ခြမ်း... လန်းကနဲ စက္ကန့်ပိုင်း။

အို... ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာ။

“ဟိတ်!... ကိုကို ဘာလုပ်နေတာလဲ!”

သူ တုန်ကနဲ တန့်သွားသည်။

“ဟာ... အရေးထဲကွာ”

သူ တော်တော် အာရုံနောက်သွားသည်။ ရှက်တက်တက်လည်း
ဖြစ်ကာသွားသည်။

“ဘာကို သဲသဲမဲမဲ ချောင်းနေတာလဲ ကိုကို!”

“သွားပြီကွာ... ဟိုစကားဝါပင်ပေါ်မှာ အခုန စာပုတီးလေး
နှစ်ကောင်... အရမ်းလှတာပဲ”

“ဘယ်မှာလဲ!... ညီမလေးကိုပြ”

“မရှိတော့ဘူး... ပျံသွားပြီ အီဘုတ်စုတ်မရဲ့”

တကယ်လည်း လေသာဆောင်က ဟာလာဟင်းလင်းသာ ကျန်ခဲ့
သည်လေ။

“ကဲ... အဲဒီနာမည် ခေါ်ဦး”

“ဘုန်း!... ဘုန်း!”

၆ ၆ ၆ ၆

ထိုနေ့ နေ့လည်ခင်း ထမင်းစားပြီးသောအခါ ဧည့်ခန်းက
SONY ကက်ဆက်ကြီးကို သူ့အိပ်ခန်းထဲ ယူတင်ခဲ့သည်။ မိတ်ခရီးဖုန်း
တပ်၍ ကက်ဆက် C.60 အသစ်ကို ထည့်သည်။

နေခြည်ထိပ်ထားသီချင်းကို NOTE အတိုင်း ရစ်သစ်ချည်း သက် သက် BEAT, BAR အတိအကျ သွင်းထည့်လိုက်သည်။

ပြန်ဖွင့်ကြည့်သည်။ BAR တစ်ချက် ဟနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပြန်ဖျက်၍ အသစ်သွင်းသည်။ လေးကြိမ်မြောက် သွင်းပြီးသောအခါမှ စိတ်ကြိုက်ရသည်။

“ဝမ်း တူး ဝမ်း တူး သရိုး ဖိုး”

SOUND BOX နှင့် ပြန်ဖွင့်၍ လိုအပ်သလို TONE ကို ညှိလိုက် သောအခါ ညက်ညောပြေပြစ်သော နောက်ခံ ရစ်သစ် ဂီတသံလေး ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဝမ်း တူး ဝမ်း တူး သရိုး ဖိုး”

ရစ်သစ်အဝင်နှင့် Intro တီးလုံးကွက်တိ လိုက်တီးရင်း...

 “ခနစ်ဆောင်ခန်းဘုံအလည် နေခြည်နန်းရင်ပြင်မှာ...
ရွှေရောင်အဆင်း လှပခြင်းနဲ့ ထိပ်ထားကလျာ မြင်မိ
မူးမိုက် တွေဝေ... ရင်ဆူအသည်းလှိုက်ဖိုချိန်...”

 ခြေတော်ဖဝါး... နင်းခဲ့ပေါ့...
ဥယျာဉ်ပန်းခင်းအလည်မှာ...”

SOLO အတီးပိုင်း၌ LEAD ဂီတကို အလုံးအတိအကျ လိုက်တီး နေမိသည်။ နောက်ခံ ရစ်သစ်မပါပါက LEAD ချည်းပဲ ခြောက်ကပ်ကပ် ဖြစ်နေတတ်သည်။

ခုတော့ တော်တော်အဆင်ပြေ၍ MOOD ဝင်နေစဉ်...

“ဒေါက်... ဒေါက်”

သူ ဂီတာရပ်၍...

“ဘယ်သူလဲ!”

“သနားကြပါခင်ညာ... ကျွန်တော်တို့မှာ ညှိုးနွမ်းလည်း မရှိပါဘူး၊

ဝင်ခွေးကြောင့် တောင်းရှားရတာပါ။ ဘုရားအလောင်း မာဒင်ဂတောင်မှ ဝတ်ခွေးမကုန်နို့ တောင်းရှားရတဲ့ တာတက ချီပါတယ်ခင်ဗျာ”

ပါစံတူး၏လက်ပရိုစီသံ ဖြစ်သည်။

သူ တံခါးထဖွင့်လိုက်သောအခါ ဇင်ဇော်နှင့် ပါစံတူး ဝင်လာ သည်။ ပါစံတူးက လက်ချောင်းတွေကို (အနုလို)-ကုတ်ထားပြီး မျက်နှာရှေ့ တ ယင်ကောင်ရမ်းဟန် လုပ်လာသည်။ ဇင်ဇော်က နောက်က မျက်လုံး မှိတ်ပြီး ပါစံတူး ပခုံးကို ကိုင်၍ ဦးထုပ်ကို ပက်လက်လှန်၍ လိုက်လာသည်။

“နီမိတ်မရှိ နမာမရှိကွာ... မင်းတို့ကောင်တွေ”

“နီမိတ်လည်း ချီပါတယ်... နမာလည်း ချီပါတယ် ခင်ညာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ မချိုတာက ဂီတာပါခင်ဗျာ၊ မီးရထားစီးတဲ့ ဒါနရှင်တွေက အဆိုအတီးလေးမှ မပါရင် တယ်မလျှာချင်ကြဘူးခင်ညာ... ဒါညောင့် အဆိုရှင် အတီးရှင်ကို လာပင့်ရတာပါ ခင်ညာ”

“တော်စမ်းပါကွာ... ဌေးမြင့်ဝင်းကော မပါဘူးလား!”

“မွန်းနဲ့ လသာနေတယ်လေ၊ အောင်မာ... ရစ်သစ်ပါ သွင်းထား ပြီး အပိုင်ဟဲနေတာပါလား၊ မြို့ပတ်ရထားပေါ် အဲ့ဒီကက်ဆက်ပါ သူ့သွား ရင် တော်တော်မြိုင်မြိုင်ကွာ”

ပါစံတူးရော ဇင်ဇော်ပါ သူ့ကုတင်ပေါ် ဝင်ထိုင်ရင်း...

“နေခြည်ထိပ်ထားလား... အစက ပြန်တီးကွာ၊ ကြိုက်ရင်...”

အင်းစိန်ကို ခေါ်သွားမယ်”

“ဘာကိစ္စလဲကွာ!”

“မြို့ပတ်ရထားလေကွာ”

“တော်စမ်းပါ လောင်ကီးတွေရာ... ငါ MOOD သွင်းပြီး ဆိုပြ မှာနော်၊ ကောရပ်စ်ကျမှ လိုက်အော်... ကောင်းကောင်းနားထောင်”

သူ ကက်ဆက်ကို အစက ပြန်ရစ်၍ ဖွင့်လိုက်သည်။

၆ ၆ ၆ ၆

လရောင်သည် စကားပွင့်တွေကို ဖြတ်သန်း၍ ဝရံတာ တစ်ခြမ်းကို လင်းလင်းဖြာဖြာ ဆမ်းထားသည်။ လရောင်အောက်က ညသည် စကားပွင့်ရနံ့နှင့် တိမ်းမှူးဖွယ် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ပြတင်းမှန်တွေအားလုံး ပိတ်ထားသော်လည်း အခန်းတိုင်း မီးဖွင့် ထားသဖြင့် မာဘယ်ကျောက်သား အိမ်ကြီးသည် အပြာရောင်ညထဲသို့ ရွှေရည်တွေ စိမ့်ယိုနေသလို ထင်ရ၏။

ဇင်ဇော်က ထန်မရင်း ကိုင်ထားသည့် ပါစံတူးက DVD ထည့် သော စက္ကူလျပ်ဖူးကို နူးပေါ် တင်ထားသည်။ ကဲ... စမယ်။

သူက ကက်ဆက်ခလုတ်ကို ထောက်ကနဲ နှိပ်လိုက်သည်။ တိုင်မင် ခေါ်သံ ခပ်တိုးတိုး အရင်ထွက်လာသည်။

“ဝမ်း... တူး... ဝမ်း... တူး... သံရိုး... ဖိုး”

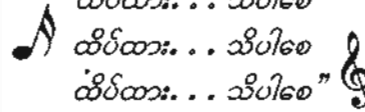
ငြိမ့်ညောင်းသော အတီးပိုင်း စဝင်လာသည်။ လက်ခတ် (ပက်ထ ရွန်)ကို ခပ်ဖိဖိ တီးသောကြောင့် SOLO သံသည် အိမ်နှစ်အိမ်ကြား နံရံတွေကို ရိုက်ပြီး ပီသရှင်းလင်းစွာ နဝင်ပီယံကို ဖြစ်စေတော့သည်။

ဂျပ်ပုံးကလည်း DRUM သံ ထွက်နေသည်။

ထန်မရင်း၏ လင်းကွင်းသံလေးတွေ တချင်ချင် နရီညီညီ။
“ခုနစ်ဆောင်ခန်းဘုံအလယ် နေခြည်နန်းရင်ပြင်မှာ ရွှေရောင် အဆင်း လှပခြင်းနဲ့ ထိပ်ထားကလျာ”

သူ မနက်က မြင်ခဲ့သော လန်းကနဲ စက္ကန်ပိုင်းလေးကို ပြန်မြင်လာ သည်။ ဈာန်ကို နှစ်၍ အူလှိုက်သည်းလှိုက် ဆိုနေမိတော့သည်။

“ထိပ်ထား... သိပါစေ

CHORUS အပိုင်း၌ ဇင်ဇော်နှင့် ပါစံတူးက ဟာမိုနီ အထူအပါး လိုက်ပေးသည်။

အင်မတန် သာယာငြိမ့်ညောင်းသော ဂီတဆည်းဆာတစ်ခု ထင်းဖြာသောညထဲ ပြေပြစ်စွာ စီးဆင်းလာတော့သည်။

နောက်တစ်ကြော့ ပြန်အစ၌ အတီးပိုင်း ဝင်နေစဉ်...
ဟိုးလေသာဆောင် ရှိနေသောအခန်းသည် ဖျတ်ကနဲ မီးပိတ်သွား သည်ကို မြင်ရ၏။

“ဟေ့တောင်... ပြတင်းပေါက်... ပြတင်းပေါက် ပွင့်လာ တယ်... တွေ့လား”

သူ ဆိုရင်း အားတက်လာသည်။ ကားဂိုခေါင် အပေါ်ထပ်မှ ဦးလေးခ,ကလည်း မီးခြစ်,ခြစ်ပြခြင်းဖြင့် လှမ်းအားပေးသည်။

“အေးကွ... လိုက်ကာဖယ်လိုက်ပြီကွ၊ တွေ့လား... နေနေ လေး... အရိပ်... လူရိပ်”

“မကြေငြာခဲ့ ဝေဒနာ မဖြေသာတဲ့ ရင်မှာ မတန်တဲ့ ပန်းကလေး ထစ်ပွင့် စွဲလန်းရင်း ခံစားနေရမှာ၊ မဖြေသာ လွမ်းငွေ့ဝေဝေ ကေသာခိုက် ထာတ်... ပန်လေ ချွေယူခူးသွားတော့ ဥယျာဉ်မှူး မောင့်ဘဝပါလေ”

သူ သည်သီချင်းကို မကြာခဏ ဆိုဖူးသော်လည်း သည်တစ်ခါ ထောက် ဘယ်တုန်းကမှ အာမတွေ့ခဲ့။ ဈာန်မဝင်ခဲ့။ ထိပ်ထားသိပါစေ

ဆိုသော အသံအမြင့်ဆုံးအပိုင်းကိုလည်း စိုးပိုင်လိုပင် အပြည့်အော်နိုင်ပြီး သူ့အသံ စည်းစည်းလုံးလုံး ချွန်ချွန်ရှရှ ရှိနေကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိနေသည်။ အားလည်း ရသည်။ ဖီးလ်လည်း ဝင်သည်။

နောက်ဆုံး... စကားပြောလေးနှင့် Fade out လိုက်သည်။

“ထိပ် ထား သိ ပါ စေ”

“သိပ်ကောင်းတယ် ဆရာကောင်းရေ”

“အေးကွာ... တို့ပါ မျောပါသွားတယ်၊ မင်းနေခြည်ထိပ်ထား

မေကြီးတော့ ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး”

“နောက်တစ်ပုဒ်ကွာ...”

“ဟုတ်တယ်... ဟိုးမှာ မီးဖွင့်ပြတယ်၊ ဟော... ပိတ်ပြတယ်၊

အားပေးတာ ဟေ့ကောင်... တွေ့လား၊ ဖွင့်တယ် ပိတ်တယ်”

“တော်ပြီကွာ... ငါလည်း အကုန်ထည့်ဆိုလိုက်တာ နဲ့သွားပြီ၊

တစ်ညတစ်ပုဒ်ပဲ ဆိုမယ်ကွာ... ဈေးကိုင်တဲ့သဘော ရှားတဲ့သဘော”

ထိုစဉ် ဦးလေးခ ခြံကို ပြေးထွက်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ပင်ကားအမည်း မောင်းဝင်လာသည်။ ပေါ်တီကိုအောက် ထိုးရပ်

သည်။ ကားထဲမှ လှစ်ကနဲ အိမ်ထဲ ဝင်သွားသော သူ့နေခြည်ထိပ်ထားကို

အတိုင်းသားပင် အားလုံးမြင်လိုက်ကြရသည်လေ။ သုံးယောက်စလုံး၏

ပါးစပ်မှ စကားနှစ်လုံးသာ ထွက်ကျလာသည်။

“သေကွာ”

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

BURMESE CLASSIC

“E-Mail တစ်စောင် ရောက်နေတယ် အောင်ကောင်းရေ၊ ဆရာ အီဖေကိုယ်နှင့် အဖွဲ့သားများတဲ့”

အိမ်ထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ပါစံတူးက သတင်းပေးသည်။ ပရင့်တာနှင့် ထုတ်ထားသော စာရွက်ကို ထုတ်ပေးသည်။

သို့/

ဆရာအီဖေကိုယ်နှင့် အဖွဲ့သားများ

ဆရာတို့ရဲ့ SERVE YOURSELF အစီအစဉ်လေးကို

အင်မတန်နှစ်သက်သဘောကျပါတယ်။

ရေချိန်လွန်ကြား

ခေါင်းထဲ မူးတယ်

ဒယ်ဒယ်ဒယ်

မထိန်းနိုင်လို့

ရွေ့ယိုလမ်းလျှောက်

အိမ်မရောက်ပြီ...

တစ်ယောက်ထီးတည်း

ကားပဲ စီးမယ်
 စိတ်က ခွယ်လို့
 စီးလဲ့လဲ့ခြင်
 သုံးဘီးထင်ပြီး
 ငါလျှင်လက်ပြ
 မရပ်ကြဘူး။
 ခေါသခံပြင်း
 နောက်တစ်စင်းတော့
 ပုလင်းနဲ့ထု
 ဝုကနီရပ်
 လက်ထိပ်ခတ်မှ
 ထပ်ချပ်သတိ
 ငါကြည့်မိတယ်
 အိ...ဟိ...
 ခဲကား သူငယ်ချင်း။

အဲဒီကဗျာလေးဟာ ထင်သာမြင်သာရှိတဲ့ ဟာသကဗျာ ပီသပါတယ်။ ဘယ်သူရေးတာလဲဆိုတာ မဖော်ပြတော့ တစ်မျိုးကြီးပါပဲ။ KHUSHWANT SINGH ရဲ့ဟာသစာ အုပ်တွေ အများကြီး စုဆောင်းထားတယ်။ ဆရာတို့ဆီ ပို့ပေးချင်တယ်။ ကူညီတာပါ။ ပို့ရမယ့် ဆရာတို့လိပ်စာ တဆိတ်ဖော်ပြပေးပါ။

ပရိသတ်တစ်ဦး

“ဟာ... အားရှိလိုက်တာကွာ၊ KHUSHWANT SINGH ဆိုတာ အိန္ဒိယက ကမ္ဘာကျော် ဟာသစာရေးဆရာကြီးကွာ၊ ရှားပါးစာအုပ်တွေ

ဖြစ်မယ်၊ ပါစံတူးရေး... မင်းအိမ်လိပ်စာ ထည့်ရိုက်လိုက်ကွာ”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ နေပါဦး... သူ့စာထဲ ကဗျာက ဘယ် သူရေးတာလဲ၊ အဲဒါလည်း ဖော်ပြပေးဦးမှပေါ့”

“အေးကွ... ငါငယ်ငယ်က ‘အဟိ’လား မသိဘူး၊ စာအုပ် ဟောင်း တစ်အုပ်မှာ ဖတ်ဖူးတာ၊ ဘယ်သူရေးမှန်း မသိတော့ဘူး၊ ခေါင်း စဉ်ပါ မေ့နေတာ၊ ငါကြိုက်လို့ အလွတ်ရနေတာ”

“အဲဒီတော့”

“အဲသလိုပဲ ရိုးရိုးသားသား ဖော်ပြလိုက်ပေါ့ကွာ... တို့ ရိုးသားဖို့ လိုတယ်”

“ရိုးသားကြိုးစား လုပ်အားနဲ့ နိုင်ငံတည်”

“ဟေ့ကောင်... နိုင်ငံရေး မပါကြေး”

မကြာခင် ဇင်ဇော်ကားလေး ခြံထဲ ဝင်လာသည်ကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသည်။ ဇင်ဇော်၊ ဌေးမြင့်ဝင်း၊ မွန်းသော်တာမျိုးအပြင် ပါစံတူးရော သူပါ ငေးကနဲ ဖြစ်သွားပြီး...

“လှလိုက်တာ” ဟု အာမေဍိတ်သံ ပြိုင်တူထွက်ကျသွားစေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကားပေါ်က ဆင်းလာသည်။ ပန်းနုရောင် အင်္ကျီ လက်ရှည်ကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် အတိအကျ ဝတ်ထားသည်။ ပန်းသွေးရောင် အပွင့်အခက် ခပ်နုနုလှလှ ယုတ်ခြယ်သော ပါတိတ်ထမီနှင့် လိုက်ဖက်နေ သည်။

သူမမျက်နှာကို သူမကိုယ်တိုင် ယုံကြည်စိတ်ချစွာ ဆံပင်အားလုံး ကို လှန်၍ ဖီးထားပြီး ကျစ်ဆံမြီးတုတ်တုတ် လှုပ်၍ ဇူးခေါက်ခွက်နားအထိ ချထားသည်။ ကျောရှင်းသပ်ရပ်မှုနှင့် ထက်မြက်မှုက ထင်းကနဲ ပေါ်လွင် နေသည်။ ဧည့်ခန်းထဲ အရောက်၌...

“ကျွန်မ အစ်မဝမ်းကွဲ သဗ္ဗာနွယ်တဲ့၊ သူတို့မြို့မှာတော့ နှစ်နှစ် ဆက်တိုက် လှယဉ်ကျေးမယ်ပေါ့၊ ရည်းစားမရှိဘူး... ပိုးနိုင်တဲ့လူနော်” “ညီမလေးနော်”

မျက်နှာ၌ ပန်းသွေးဖြတ်ပြေးသည်။

ပါစံတူးမေမေ အပါအဝင် အားလုံးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးပြီးသော အခါ အီဖေကိုယ်ကို မြင်ဖူးချင်လို့ လိုက်လာတာဟု ပြော၍...

“ကျွန်မက အီဖေကိုယ်ဆိုတာ မျက်မှန်နဲ့ ထိပ်ပြောင်ပြောင် အသက်ကြီးကြီး ထင်ထားတာ”

“ခုတော့ လွင်မှီးကို လေနည်းနည်းလျှော့ထားတဲ့ရုပ်မျိုး ဖြစ်နေလို့ အံ့သြနေသလား မမ”

ပါစံတူးက ဝင်ဖောက်သည်။

“ဗေလုဝကို လေနည်းနည်း ထိုးထားတာပါဗျာ၊ ဘားကျွတ်မလုံလို့ ခဏခဏ ထိုးပေးနေရတယ်၊ ကဲ... ကျောပေး နည်းနည်းထိုးရအောင်”

အားလုံး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ခင်မင်သွားကြသည်။ သဗ္ဗန္ဓယ်က မွန်းတို့ အိမ်မှနေ၍ ကွန်ပျူတာသင်တန်းတက်ရင်း... အပြန် ကွန်ပျူတာ ဝယ်ရန်၊ အင်တာနက် ချိတ်ရန်၊ ယခု လာရောက် လေ့လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“ကျွန်မ အီဖေကိုယ် ရေးတဲ့ကဗျာတွေ ဝတ္ထုတိုတွေ အကုန်ကြိုက်ပါတယ်၊ မဂ္ဂဇင်းမှာပါတဲ့ အသင်္ခါရ နိစ္စနိုင်ငံဆိုရင် သရော်စာပေါ့နော်၊ ငှားဖတ်ရင်းနဲ့ ကျွန်မကြိုက်လို့ စာအုပ်ပါ ဝယ်လိုက်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ... ကျွန်တော် ကြိုးစားပါဦးမယ်”

“စာရေးကျတယ်နော်”

“ရေးဖြစ်ပါတယ်... မပို့ဖြစ်တာပါ၊ တချို့စာတွေကျတော့ ပို့လို့ မဖြစ်တာပါ”

“လက်ရေးမူနဲ့ ကျွန်မ ဖတ်ချင်လိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့... အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့ပါတယ်၊ နောက် ကြိုရင် ပေးဖတ်ပါမယ်”

အင်တာနက်ပေါ် တင်စရာများ တင်၍ ပါစံတူးမေမေ၏ထမင်း သုတ်ကို အဝအပြီ အုပ်ပြီးသောအခါ မွန်း၏တောင်းဆိုချက်အရ ဂီတာ

နှစ်လုံးနှင့် တီးကြဆိုကြသည်။

သူ သီချင်းဆိုနေသည်ကို သဗ္ဗန္ဓယ်က လင်းလက်သော မျက်ဝန်းများနှင့် တစ်ချိန်လုံး ကြည့်နေခဲ့ပြီး သီချင်းပြီးသောအခါ အားပါးတရ လက်ခုပ်တီး၍...

“စီးရီးထုတ်ပါလားဟင်၊ ပေါက်ကိုပေါက်မှာပါ... တကယ်၊ ကျွန်မ ပရိုဂျက်ဆာ လုပ်ရဲတယ်”

“အပြန်လမ်းစရိတ်တော့ ချန်ထားပါ မသဗ္ဗန္ဓယ်ရယ်”

သွားဖွေးဖွေးတွေနှင့် နွေးနွေးထွေးထွေး ရယ်လေသည်။

၅ ၅ ၅ ၅

သည့်ညတော့... ဇင်ဇော်က သူ့ဂီတာပါ ယူလာပြီး Bass

ဖြည့်ပေးသည်။ နေခြည်ထိပ်ထားနှင့်ပင် ဂီတဆည်းစရာကို စဖွင့်သည်။

ကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည်မှာ သီချင်းတစ်ဝက်၌ပင် လေသာဆောင်တံခါး ပွင့်လာပြီး အိမ်ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးက DREAM BED နှင့် စားပွဲပုလေး လာခင်းသည်။ မကြာခင် မမ နေခြည်ထိပ်ထား လေသာဆောင်တွင် ညဝတ်အင်္ကျီပါးနှင့် ထွက်ထိုင်ပါလေသည်။ သူ့ချောသွား၏

ဌေးမြင့်ဝင်းက ဇင့်ဇော်မှန်ပြောင်းနှင့် အိပ်ခန်းထဲ ဝင်၍ အားပါး တရ ချောင်းတော့သည်။

“ထိပ်ထား... သိပါစေ

ထိပ်ထား... သိပါစေ
ထိပ်ထား... သိပါစေ”

သီချင်းဆုံးသောအခါ သူတို့ ဝရံတာကို မတ်တတ်ရပ်၍ လှမ်း ကြည့်ပြီး လက်ခုပ်ဖွဖွတီးပြီး အားပေးဟန်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။

ဇင့်ဇော်ရော ပါစံတူးပါ အိပ်ခန်းမီးပိတ်၍ မှန်ပြောင်းနှင့် တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ချောင်းတော့သည်။

သူ ဘာသီချင်း ဆက်ဆိုရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေသည်။
ဌေးမြင့်ဝင်း ဝရံတာသို့ ပြန်ထွက်လာရင်း...

“ဟ... ဟေ့ကောင် တော်တော်လှတာကွ၊ တိကျသပ်ရပ်နေတဲ့ မျက်နှာက တကယ့်ကို Royal ဆန်တယ်ကွာ၊ မွေးညှင်းရှိန်းရှိန်းတွေက ရွှေရောင်ကို တောက်နေတာ၊ လှချက်ကွာ... ရက်စက်တယ်”

“အသက်ဘယ်လောက်ရှိမယ် မင်းထင်လဲ ဌေးမြင့်ဝင်း”

“မခန့်မှန်းတတ်အောင်ပဲကွာ... မင်းတို့ငါတို့ထက်တော့ သေချာ အောင် ကြီးမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် နုဖတ်လွန်းပါတယ်ကွာ၊ ရက်ရက်စက်စက် လှတာပါ”

ဌေးမြင့်ဝင်းသည် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် အထည်ဆိုင် ဖွင့်ထားသူ ဖြစ်သည်။ မိန်းမလှကျန်းသားမို့ တော်ရုံတန်ခုံ မိန်းမကို လှတယ်ဟု ထင် တတ်သူမဟုတ်။ မိန်းမတစ်ယောက်အလှကို ဇာချဲ့ ဖွဲ့နွဲ့ပြောလေ့ မရှိ။ သူက ရက်ရက်စက်စက် လှသည်ဆိုလာပေပြီ။

“မင်းတို့ ချောင်းနေတာ မသိစေနဲ့နော်၊ တော်ကြာ... မကောင်း ဘူးလေကွာ”

“ဟိုနှစ်ကောင်တော့ မှန်ပြောင်းလုနေကြတယ် အောင်ကောင်း ရေ”

ထိုစဉ် ဦးလေးခကို ခြံစည်းမှ အုတ်တံတိုင်းနားတွင် တွေ့လိုက်ရ သည်။ လက်ထဲက အထုပ်ကို မြှောက်ပြနေသည်။ သူ ဂီတာ အသာချပြီး ပြေးဆင်းသွားသည်။

ဦးလေးခ ခြံဝက စောင့်နေသည်။

“ရော... တို့သခင်မလေး မင်းတို့အဖွဲ့ကို ကောင်းချီးပေးတာ”

“ဘာတွေလဲ ဦးလေးခ!”

“မသိဘူး... နောက်ဖေးက ကောင်မလေး လာပေးတာ...၊ ခင်မောင်တို့ သီချင်းတွေလည်း မမလေး ကြိုက်တယ်လို့လည်း ပြောပေးပါ တဲ့”

အိတ်ကြီးကို ယူ၍ သူ ဟကြည့်သည်။

“ဟာ... ပွတာပဲ၊ COKE ဗူးတွေနဲ့ ချောကလက်တွေ၊ ဟား... မုန့်ဗူးကြီးလည်း ပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပေးပါဌာ၊ ဦးလေးခ ကော... စားချင် ယူဦးလေ”

“ငါ့အတွက်လည်း ရေခဲသေတ္တာတစ်လုံးနဲ့ အပြည့်စီစဉ်ပေးထား ပါသကွာ... ပြည့်စုံပါတယ်၊ ကဲ... သွားတော့”

“အပေါ်က ငတ်ကြီးကျတွေ တော်တော်ပျော်သွားမယ်”

ပါစံတူးတို့ အလှအယက် ဖေါက်ကြသောကြောင့် မြို့ဆိုကြတော့ သည်။ သူ ခင်မောင်တို့၏ မဟာဆန်သူကို ခွေးချယ်လိုက်သည်။

“လှသထက် နုယဉ်သူ မင်းမို့ ပြန်ရင်...”

အနီးက အလှတွေ... ခေါင်းငုံထားကြမယ်ပေါ့

မဟာဆန်သူရေ... အိမ်ရှင်ရေ...

မင်းအတွက်ပေါ့”

ထိုညဉ့်က... တိမ်စင်သော လမင်းသည် အလင်းဆုံး ဝင်းပြာ နေခဲ့သည်။

“ဆလပ်စိုက်ချိန်”

ထောင်ကျနေသော အကျဉ်းသားထံသို့ သူ၏မိန်းမသို့ စာတစ်စောင် ရောက်လာသည်။

“မောင်ရေ... ကျွန်မအိမ်နောက်က ပိုနေတဲ့မြေမှာ ဆလပ်ပင်တွေ စိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ အပိုဝင်ငွေ ရတာပေါ့၊ အဲဒါ ဘယ်အချိန် စိုက်ရင် အကောင်းဆုံးလဲ! သိချင်တယ်” တဲ့။

LA ထောင်ဝါဒါတွေ စာဖောက်ဖတ်တတ်မှန်း သိနေသော အကျဉ်းသားက သူ့မိန်းမထံ စာပြန်လိုက် သည်။

“မိန်းမရေ... မင်းဘာလုပ်လုပ် အဲဒီအိမ်နောက်က မြေကိုတော့ လုံးဝသွားမထိနဲ့၊ ငါ အဲဒီမှာ ပိုက်ဆံတွေ မြှုပ်ထားတာ” တဲ့။

တစ်ပတ်လောက် ကြာသောအခါ မိန်းမထံမှ စာတစ်စောင် ရပြန်သည်။

“မောင်ရေ... မယုံနိုင်စရာပဲ၊ ကျွန်မ မရှိတုန်း လူတစ်ယောက် ပေါက်တူးနဲ့ ဝင်လာပြီး အိမ်နောက်က မြေအားလုံးကို တူးဆွသွားပါရောလား” တဲ့။

အကျဉ်းသားက စာပြန်လိုက်ပါသည်။

“မိန်းမရေ... အခုအချိန်ဟာ မင်း စိုက်ချင်နေတဲ့ ဆလပ်တွေအတွက် အကောင်းဆုံးအချိန်ပဲ” တဲ့ ။

မွန်းသော်တာမျိုး

တစ်ပတ်လောက်၌ တစ်ပတ်ခန့်ဟု ပြင်ပါ။ ရွေး။

ရေချိန်ကိုက်နေသော ဇိုငနဲကြီးတစ်ယောက် ကက်သလစ် ဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်လာပြီး ဖြောင့်ချက်ပေးခန်း (CONFESSION BOX) ထဲ အသာဝင်ထိုင်သည်။ ဘာစကားမှ စပြောမလာ။ အထဲရှိ အာပတ်ဖြေပေးမည့် ဘုန်းတော်ကြီးက ချောင်းဟန့်၍ သူ့ရှိကြောင်း၊ ဖြောင့်ချက်ပေးနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အသိပေးသည်။

ဇိုးသမားကြီး တုံ့ကိုဘာဝေ ငြိမ်သက်နေဆဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးက စကားစပြောရန် အတွင်းကနေ နံရံကို သုံးချက် ခေါက်၍ သတိပေးမှ... “ဟေ့... စွတ်ခေါက်မနေနဲ့၊ စက္ကူမရှိ ရေမရှိနဲ့ ငါတောင် ဒုက္ခရောက်နေတာကွ”

ဘာသာပြန်သူ - သဗ္ဗာန္တယ်

သို့/

ဆရာအီဖေကိုယ်ရှင့် ခေါင်းစဉ်က “LIFE'S SITUATION” ဆိုတော့ ဘယ်လိုပြန်ရင် ကောင်းလဲ! ဆရာလက်ပဲ အပ်ပါတယ်ရှင်။

နွယ်

“ဇိုးသမားဖြောင့်ချက်” ၊ ရွေး။

အင်း... ပါစံတူးက ခင်ဗျားကို နွယ်ချင်နေတယ် နွယ်ရေ... လိုက်ဖက်တင့်တယ်ပါတယ်။

“သောကဆို ချိုနဲ့လား!”

ဘဝမှာ သောကဖြစ်စရာ အများကြီး မရှိပါ။

နှစ်ခုသာ။

သင်နေကောင်းသလား!။

နေမကောင်းဘူးလား!။

နေကောင်းလျှင် ဘာမှ သောကမရှိသင့်ပါ။

နေမကောင်းလျှင်တော့ . . .

သောကဖြစ်စရာ နှစ်ခုသာ။

နေပြန်ကောင်းမလား!။

သေမလား!။

နေပြန်ကောင်းလျှင် ဘာမှ သောကမရှိသင့်ပါ။

သေမယ်ဆိုရင်တော့ . . .

သောကဖြစ်စရာ နှစ်ခုသာ။

သင် ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်မလား!။

ငရဲကျမလား!။

ကောင်းကင်ဘုံ ရောက်လျှင် ဘာမှသောကမရှိသင့်ပါ။

ငရဲကျမယ်ဆိုလျှင်ကော . . .

ကြိုရောက်နေမယ့် သင့်မိတ်သင်္ကဟတွေ

လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေရတာနဲ့ အလုပ်များပြီး

သောကဖြစ်ချိန်တောင် ရမယ်မဟုတ်ပါ။

ဒီတော့ ပျော်ပျော်သာ နေလိုက်ပါ။

ပါစံတူး

“ခွေးကောင် . . . သူ ငရဲကျရင်ပဲ တို့က ကြိုရောက်နေပေးရတော့
မလိုလိုပါလားကွ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းသွား ဟေ့ကောင်၊ ငါတို့က
Heaven ကနေ တစ်လက်မမှ နောက်မဆုတ်ပေးနိုင်ဘူး”

ဇင်ဇော်က ဘိုလို ဆဲသည်။

ဌေးမြင့်ဝင်းက . . .

“အယ်ဒီချာကြီး . . . အဲ့ဒီစာမူ မရွေးနဲ့ . . . ပယ်လိုက်”

ပါစံတူးက . . .

“အောင်မာ . . . ကောင်မလေးတွေ စာမူကျတော့ ရွေးပြီး ငါ့စာမူ
ပယ်လိုက်တော့ မင်းရဲ့နေခြည်ထိပ်ထား လေသာဆောင် ပြတင်းတွေ
လေးခွစာပဲ”

“ဟေ့ကောင် . . . ဟေ့ကောင် . . . ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ငါ့နေခြည်
ထိပ်ထားလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ပဲ တယ်လီနဲ့ ချောင်းပြီး ဝိုင်းပစ်မှားနေ
တာ . . . ငါ့မပါဘူး”

“အောင်မာ . . . လေသာဆောင်ကိုသာ မချောင်းတာ၊ ရေချိုးခန်း
ဝင်ရင်တော့ ချောင်းမယ့်ကောင်၊ ဇင်ဇော် မှန်ပြောင်းကို မင်း မူပိုင်ယူထား
တာလေ”

“မချောင်းပါဘူးကွာ . . . လိုက်ကာတွေနဲ့ဟာကို”

“ဟိုက ဖွင့်ပြရင်ကော . . . ”

“ဒီလောက် အိန္ဒြေသိက္ခာနဲ့ နေတာ၊ ဖွင့်ပြမယ် အားကြီးကြီး”

“မတော်တဆ ပွင့်နေရင်ကောကွာ၊ မင်း ချောင်းမိမလား!”

“ကိုယ့်ကုသိုလ်ပေါ့ကွာ . . . ဟင်း . . . ဟင်း . . . မနာလို မဖြစ်
တောင်းဘူး”

ထိုစဉ် စာပို့သမား ဝင်လာသည်။

“ပါဆယ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

ပါစံတူးက လက်မှတ်ထိုးယူသည်။

ပေးပို့သူလိပ်စာကို Register စာအုပ်တွင် ရှာသောအခါ စာပို့

သမားက...

“တတိစာတိုက်ကြီးမှာ လာပို့တာဗျ။ ပေးပို့သူလိပ်စာကို တမင်
ဖွတ်ထားချင်လို့ပါတဲ့ စာအုပ်တွေပါဗျာ... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပါဆယ်
ထုတ်ပေးခဲ့ရတာ၊ ဘောက်ဆူး သုံးထောင်ပေးသွားတယ်”

“ဘယ်လိုပုံစံလဲဗျ... အမျိုးသမီးလား အမျိုးသားလား!”

“အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက် မိန်းမကြီးဗျ”

ပါဆယ်ထဲမှ KHUSHWANT SINGH ၏ JOKE BOOK
စာအုပ်များ ထွက်လာ၍ သူ့အရမ်းပျော်သွားသည်။

ထိုစဉ် တက္ကစီတစ်စင်း ဝင်လာသည်။ မွန်းနှင့် သဉ္ဇာနွယ် ဆင်း
လာသည်။ ယနေ့တော့ သဉ္ဇာနွယ်သည် မော်ဒယ်ဂဲလ် တစ်ယောက်လို
အပျံ့စား ဝတ်ထားသည်။

အီလက်စတစ် အသားကပ် ဂျင်းဘောင်းဘီအနက်က လှသော
သလုံးသားကို ပို၍ ဝင်းဝါစေ၏။ ပင်ဆယ်လ်ဟီးက ဖောက်ထွင်းမြင်ရသော
ဖန်သားဖြစ်သည်။ ရွှေခေါင်းလောင်းလေးတွေ တချင်းချင်း မြည်နေသော
LEG - CHAIN လေးကို ဘယ်ခြေတွင် လှပစွာ ပတ်ထား၏။

အကျီက ကိုရိုးယား မင်းသမီးတွေ ဝတ်လေ့ရှိသော စွပ်ကျယ်သား
လို ဖန်စီအကျီအဖြူ ညိုမောင်းသော ဆံပင်အုံကြီးကို ဖြန့်ချထားသဖြင့်
ငိုသားလို လက်လက်ထနေသည်။ BLACK & WHITE ဖက်ရှင်ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ... တံတွေးမြန်မြန်မျိုးထားကြဟ”

ပါစံတူးက သူမတို့ ဧည့်ခန်းထဲ မဝင်ခင်... အံကြီး ကြိတ်ပြီး
သတိလှမ်းပေးသည်။

“မင်းသာမျိုပါ ပါစံတူးရာ”

“ဝလု”

ဧည့်ခန်းသည် ချက်ချင်းလင်းလက်မွှေးကြိုင်သွား၏။ မွန်းလည်း
အတော်ပြင်ထား၏။

“ကျွန်မ စာမူရွေးမရွေး သိချင်လို့ ရင်တောင် တုန်နေတယ်”

ဖိနပ်ချွတ်ရန် ဟိုက်ကနဲ ငုံ့သည်တွင် ပါစံတူးက...

“ဖိနပ်စီးထားပါ မသဉ္ဇာနွယ်... ရပါတယ်”

ဇင်ဇော်က ပါစံတူး ပြောပြီးပြီးချင်းပင်...

“အိမ်ရှင်က စီးခိုင်းတာ... စီးသာစီး မသဉ္ဇာ၊ ပြီးမှ ဒီကောင်

မျက်နှာနဲ့ လျှောက်ပွတ်လိမ့်မယ်”

“SHIT!... Son of the bitch”

“ကဲ... ကျွန်မစာမူအခြေအနေ သိပါရစေ အယ်ဒီတာရှင်”

ပါစံတူးကပင် အတည်ပေါက်မျက်နှာနှင့်...

“အဟမ်း... လက်ထောက်အယ်ဒီတာတစ်ယောက်အနေနဲ့

ဆရာမရဲ့စာမူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်ပဲ ရှင်းပြပါမယ်”

သဉ္ဇာနွယ်က သူမရင်ညွန့်ကို သူမ ပြန်ဖိ၍ နားထောင်နေသည်။

“ဘယ်လိုပြောမလဲ... စာမျက်နှာ အခက်အခဲကြောင့်တဲ့၊ ကျွန်
တော့်စာမူကို ပယ်ပြီး ဇိုးသမားဖြောင့်ချက် ဆိုတဲ့ ဆရာမစာမူကို ရွေးပါ
တယ်”

“ဟယ်... ကျွန်မက ပယ်ပြီထင်လို့ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်...
ကဲ... အဖွဲ့သားအားလုံး ဘာစားကြမလဲ၊ ကျွန်မ တစ်ခုခု ကျွေးပါရစေ
ရှင်”

“မင်္ဂလာ ရှိတာပေါ့ဗျာ”

“မွန်းရယ် ကိုင်ကြည့်စမ်း မမရင်တွေ တဒုတ်ဒုတ်နဲ့”

“ဟယ်ဟုတ်ပါရဲ့”

“မွန်းစမ်း... တို့တော့ မယုံဘူး”

“အွန်”

လက်လှမ်းသူက ပါစံတူးပင်ဖြစ်ပါသည်။

၆၆၆၆

ဤသို့ဖြင့် ဇင်ဇော်၏ ဝက်ဂွန် R+လေးနှင့် အပြင်ထွက်ရန် တားဆီးလာကြသည်။

ပါစံတူးနှင့် ဌေးမြင့်ဝင်းက ဇင်ဇော်၏ယာဉ်မောင်းဘေးခုံတွင် နှစ်ယောက်ပူး ဝင်ထိုင်သည်။ မွန်းက နောက်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သဉ္ဇာနွယ် ဝင်သည်။ သဉ္ဇာနွယ်ဘေးတွင်သာ သူ့အတွက် နေရာရှိတော့ သည်။ သူ ခပ်ကျွံကျွံ ဝင်ထိုင်ပြီး တံခါးပိတ်လိုက်သည်။ ကားလေးလဲ မဆန့်မပြဲနှင့် ဖောင်းကားသွားတော့သည်။

“ဂျိတ်”

“ဘယ်ကို သွားကြမလဲ!”

“ဘူတာရုံလမ်းက I.T ကို သွားမယ်ကွာ၊ အဲ့ဒီမှာ... ဒီကောင် အတွက် အစာကောင်းကောင်း ရှိတယ်”

ဌေးမြင့်ဝင်းက ပါစံတူး ပခုံးကို ဖက်ရင်း ပုတ်ပြပြီး ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ သဉ္ဇာနွယ်က သဘောမပေါက်။

“ဘာတွေ ရလဲဟင်!”

“ခွေးစာ ကြောင်စာ အကုန်ရတယ်လေ”

“မင်းဂျီးဒေါ်ကိုကျွေး... အေးပေး”

“ဝူး...”

သဉ္ဇာနွယ်က ကျွံပြီး တံခါးဘက် တိုးကပ်ထိုင်နေသော သူ့တို့ ပြီး၍ကြည့်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ကြားလောက်အောင် လှည့်ပြောသည်။

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် ထိုင်ပါ ကိုယ့်ဆရာရယ်၊ ကျွန်မအသား ပဲ့မသွားပါဘူးရှင့်”

အကြည့်နှင့်အပြောကြောင့်သူ ဟင်းကနဲ သက်ပြင်းခိုးချဖြစ် သည်။

I.T ဘေးပေါက် ကားပါကင်ထဲ ခေါင်းထိုးဝင်လိုက်ပြီး ကားရပ်စို့ နေရာရှာသည်။ ဝန်ထမ်းလူငယ်က နေရာပြပေးသည်။ ဇင်ဇော် ကားရပ် လိုက်သည်က ဗင်ကားအနက်ကြီးဘေးတွင် ဖြစ်သည်။

အမှတ်တမဲ့ပင် သူ ဆင်းလိုက်သည်။ တံခါးကိုင်၍ ရပ်နေစဉ် သဉ္ဇာနွယ် အဆင်း၌ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ပင်စယ်လ်ဒေါက် ဖိနပ်ခွာက ထောက်မိသည်။

“အမေ့”

သူ့ဘက် ယိုင်ကနဲ ကျလာ၍ သူမ လက်မောင်းအိအိကို အလိုလို လှမ်းကိုင်၍ သူထိန်းပေးလိုက်သည်။ ချက်ချင်း ပြန်လွှတ်ပေးလိုက်မိသည်။

“ကျေးဇူးပါပဲ... သူ့သာ မထိန်းရင်၊ အံ့မလေး... တစ်ဆိုင်လုံး ဝိုင်းကြည့်နေတာတော့... အား!...”

သူမ ခြေကျင်းဝတ် နာသွားပုံရသည်။

မျက်နှာပန်းရောင်သည် ရဲကနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဟ... ဒုက္ခပဲ၊ နည်းနည်းနာတယ်... အား!”

“လမ်း... လမ်းလျှောက်လို့ ရပါ့မလား!”

“သိပ်အဆိုးကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ဆရာလက်မောင်းထိ ကိုင်မယ်နော်”

“ရပါတယ်”

မှက်နှာလေး မဲ့နဲ့မဲ့နဲ့နှင့် ခပ်ထိန်းထိန်း တွဲ၍ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။

ဘုရားရှေ့... သူ အနီးဆုံး ခုံလွတ်ကို ဝေ့၍ကြည့်စဉ် သူတို့အတွဲတို့ လှစ်တန် လှမ်းကြည့်ပြီးမှ မုန့်ဟင်းခါး ပန်းကန်ဆီ အကြည့်ပြန်ရောက်သွားသော မမနေခြည်ထိပ်ထားနှင့် ဒေါ်အိမ်စည်အပြင် သူ မျက်မှန်းတန်းမိသော အိမ်ဖော်ကောင်မလေး။

သူ ချက်ချင်းထူပူသွားသည်။

ဖြစ်ချင်တော့... သူတို့ခြောက်ယောက်စာ ထိုင်ရန် စားပွဲလွတ်က မရှိ။ ဝန်ထမ်းကောင်လေးက နှစ်ယောက်စားနေသော စားပွဲကို တစ်ဘက်ခုံဆီ ပေါင်းပေးပါရန် ခါးလေး ညွတ်၍ ပြောဆိုနေသည်။

သူ မမနေခြည်ထိပ်ထား အကြည့်ကို မျှော်နေမိသည်။ သည်တစ်ခါ လှမ်းကြည့်လျှင် ရအောင်ပြီးပြီ၍ ဟိုးတစ်နေ့ညက COKE ဘူးနှင့် မုန့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း သွားပြောမည်။ အခု ပါလာတာလည်း အားလုံး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေသာ ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းပြချင်နေသည်။ မမက လှမ်းမကြည့်တော့ပေ။

“ဆရာ... ဟိုမှာ စားပွဲရပြီလေ”

“အော်... အင်း”

သဗ္ဗာနွယ်က ကိုင်ထားသော သူ့လက်မောင်းကို လှုပ်၍ ပြောသည်။ အားလုံးထိုင်ပြီးမှပင် သူ့အသက်ရှူရတာ ချောင်သွားသည် ထင်သည်။ အစားအသောက်များ မှာနေစဉ် သူ မမနေခြည်ထိပ်ထားကိုပဲ လှမ်းလှမ်းကြည့်နေမိသည်။

“ဆရာ... မှာလေ၊ ဘာစားမလဲ!”

“ဆရာ... ဆရာဆိုတာကြီး နားထဲ ထောင့်နေတယ်ဗျာ၊ အောင်ကောင်းလို့ပဲ ခေါ်ပါလား၊ ကျွန်တော်က ဘာဆရာမှလည်း ဟုတ်ဟုတ် ငြားငြား မဟုတ်ဘူးလေ”

“ဒါဆို ကောင်းလို့ တစ်လုံးပဲ ခေါ်မယ်လေ”

“ကောင်းတယ် မသဗ္ဗာနွယ်... ကောင်းတဲ့၊ အဲဒီတစ်လုံးပဲခေါ်၊ ဘိုလိုလည်း အဓိပ္ပါယ်ရှိတယ်၊ C.O.W ကောင်းလေ... နားမကြီး”

ဌေးမြင့်ဝင်းက ဝင်ဖောက်သည်။ သူ ပခုံးကို လှမ်းထိုးသည်။ ဌေးမြင့်ဝင်းက တိမ်းရှောင်လိုက်ရာ ဝန်ထမ်းလေး ကိုင်ထားသော လင်ဇန်းအလွတ်ကို တိုက်မိသည်။

ဂွမ်းအသံက တော်တော်ကျယ်သဖြင့် တစ်ဆိုင်လုံး ငြိမ်ကနဲဖြစ်ပြီး သူတို့ဝိုင်းဆီ ဝိုင်းကြည့်သည်။ မမနေခြည်က ဖျတ်ကနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး ပြန်ရုတ်သွားသည်။ မကြာခင် ဒေါ်အိမ်စည်က ငွေရှင်းပြီး ထသွားလေသည်။

တစ်ဆိုင်လုံး၏အကြည့်ကိုတော့ ဗင်ကားဆီ သွားရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဖမ်းစားနိုင်စွမ်း ရှိနေခဲ့ပါလေ၏။ ဇင်ဇော်က လှမ်းမြင်သည်။

“ဟာ... ဟိုမှာ... မင်းနေခြည်ထိပ်ထား”

သဗ္ဗာနွယ်လည်း လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟယ်... လှလိုက်တာနော်၊ အရမ်းကို နန်းဆန်တဲ့အလှပ”

ပြောရင်း သူမခန္ဓာကိုယ်ပါ ထိုင်ခုံပေါ်က လည်၍ ပါသွားသည်။

ဂျိတ်ကနဲ ဗင်ကားတံခါး ပိတ်သွားမှ...။

“အခုန ကိုဇင်ဇော် ပြောလိုက်တာလား၊ ဘာတဲ့... မင်းနေခြည်ထိပ်ထား... ဆိုလားလို့!”

“ကျွန်တော့်နေခြည်ထိပ်ထား မဟုတ်ပါဘူးဗျာ... အိမ်နီးချင်းပါ”

“မိန်းမချင်းတောင် ငေးကြည့်ရတဲ့ အိမ်နီးချင်းပဲ၊ အပျိုလား... ကောင်း မခိုက်ဘူးလား”

“ဟိုင်းဘော့စ်တွေဗျ... အပျိုလား... အအိုလားတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်တော့်လို ပါချီပါချက်ကို ဘယ်စဉ်းစားမှာလဲ!”

စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်လာသည်။

“ကောင်း... ယောက်ျားကောင်းတစ်ယောက်နဲ့ မထိုက်တန်တဲ့”

အရာဆိုလို့ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘာမှမရှိဘူးလို့ ကောင်းရဲ့ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ထဲက
ဇာတ်ကောင် ပြောတယ်လေ၊ စာရေးဆရာက ပြောခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး
လား”

သူ့ အားလုံးနှင့် ချာပါတီ မှာလိုက်သည်။
“အဲသလောက် အမြင့်ပန်းကြီးကို ကျွန်တော် မလှမ်းရဲတာ အမှန်
ပါဗျာ”

ပါစံတူးက ပဲပလာတာ ဝါးရင်း...
“ကျွန်တော်တို့ ညည ဖျော်ဖြေရေး အစီအစဉ်မှာတော့ အဲဒီမမ
ကြောင့် ရိက္ခာဖူလုံပါတယ်ဗျာ”

သူ့ ပါစံတူး ခြေထောက်ကို လှမ်း၍နင်းသည်။
“အလားလား... အနာရှိတယ်ကွ၊ ဖိနပ်ပေါက်ထားတာ”
သဉ္ဇာနွယ်က နန်းကြီးသုတ် နယ်ရင်း ရယ်ရယ်မောမော မေး
သည်။

“ညတိုင်း ဆိုကြတီးကြလားဟင်!... လာနားထောင်ချင်လို့ပါ”
“ညတိုင်းတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”
သူက ဖြောင့်ကွယ်ကွယ်သော စကားကို ပြောခြင်းဖြစ်သည်။
ဘာကို ရှက်မှန်းမသိ၊ ရှက်တက်တက် ဖြစ်နေသည်။ ငွေ့မြင့်
ဝင်းက ဝင်ရှင်းသည်။

“တစ်ရက်မှ မပျက်သေးတာ တစ်ခုပါပဲ”
ခွေးကောင်ဟု စိတ်ကဆဲပြီး...
“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး... ကိုယ်တီးတာ ဆိုတာမို့ တလေး
တစား နားထောင်ပေးမယ့်သူ ရှိနေတော့... ဆိုလို့တီးလို့ ပိုကောင်းတာ
ပေါ့၊ အဲဒီသဘောပါ”

မွန်းက ကော်ဖီမွေရင်း ဝင်ပြောသည်။
“ဒါပေါ့... ကိုယ့်ကို ချောချောလှလှကြီးက ဖီးလ်အပြည့်နဲ့ နား
ထောင်ပေးတယ်၊ မုန့်လည်း ကျွေးတယ်ဆိုတော့ MOOD သိပ်ဝင်မှာပဲ

လေ၊ ဆိုရတာ အားပါတာပေါ့နော့”

ပါစံတူးက ဝင်ထောက်ခံသည်။
“ဒါပေါ့ဟ... တို့တောင် ကောရပ်စ်အပိုဒ်မှာမှ ဟာမိုနီ ဝင်
လိုက်ရတာ၊ မေဂျာ VOCAL ကတော့ တစ်ပင်တိုင် မင်းသားလေးတစ်ပါး
တည်းပဲ”

သူ ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ဘဲ အာလူးဟင်းနှင့် ချာပါတီကိုသာ
အာရုံထည့်၍ စားနေလိုက်သည်။

“ကျွန်မလည်း ကောင်းရဲ့အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ချင်လိုက်တာ”
ပြောပြီး ဖျတ်ကနဲ သူ့ကို ကြည့်သည်။ သဉ္ဇာနွယ်၏နဂိုတောက်ပ
သော မျက်ဝန်းထဲ၌ လက်ကနဲ ဝင်းပြက်သွားသော တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေ
ကြောင်း မနောသိက သိလိုက်သည်။

“ရည်းစားမရှိသေးဘူး... ပိုးနိုင်တဲ့လူ ရမယ်”
ဟူသော မွန်းစကားကို သူပြန်ကြားယောင်သည်။
အပြစ်ပြောရက်စရာ မရှိအောင် လှနေသော သဉ္ဇာနွယ်(လှယဉ်
ကျေးမယ်)ကို သူ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာပင် လှမ်းကြည့်မိသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ သဉ္ဇာနွယ်ကပင် ကျသင့်ငွေ ရှင်း
သည်။ အနုစားငယ် ရဲ၍ယောင်သလိုလို ဖြစ်နေသော ခြေကျင်းဝတ်ကြောင့်
မွန်းနှင့်သူက တစ်ဘက်စီ ဖေးမ၍ ကားဆီ ပြန်လာကြသည်။

ပါစံတူးက...
“ကျောပိုးရဲရင် တက်လေ”
“အို!... မရဲပါဘူး”
ထောက်ကြွထောက်ကြွ လှမ်းရင်း...

“ညပိုင်း ဆိုကြတီးကြတာကို ကျွန်မ နားထောင်ချင်တယ်လို့ ပြော
ထားတာ အကြောင်းမပြန်သေးဘူးနော်”

“လာနားထောင်ပါဗျာ... ရပါတယ်... ညဉ့်နက်ရင်အဆင်
ပြေပါ့မလား!”

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မ နယ်က ကားပို့ပေးဖို့ မှာထားတယ်၊ နက်ဖြန် ရောက်လိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဆို အဆင်ပြေတာပေါ့”

သူမက အောက်ကို မကြည့်ဘဲ ပြောလာသည်။ သူကတော့ ခဲလုံးထပ်နင်းမိမှာစိုး၍ အောက်ကို ကြည့်လာစဉ်...

“ဟင်!!...”

လက်ကနဲ လင်းဖြာနေသော တစ်စုံတရာကို ကျောက်ခဲလေးတစ်လုံး ဘေးနားမှာ မြင်လိုက်ရသည်။

သဉ္ဇာနွယ် သူ့ပခုံးကို ကိုင်ထား၍ ရုတ်တရက် လှမ်းကောက်၍ မရ။ သူမ ကားထဲ ဝင်မှ သူ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ကျောက်ခဲကောက်သလိုလို နှင့် ကျောက်ခဲရော ထိုအရာလေးကိုပါ လှမ်းကောက်လိုက်၏။ ခဲကို လွှင့်ပစ်၍ လက်ဝါးထဲကို ထိုအရာလေး ထည့်လိုက်သည်။

ဟင်... နည်းနည်းနောနော ရတီမဟုတ်၊ စွန်တုတ်ပြုတ်၍ ကျခဲ့ဟန်တူသော စိန်ပွင့်ကြီး၊ လက်သည်းခွဲတစ်ခြမ်းစာလောက် ရှိသည်။

သူ့မျက်စေ့ထဲ၌ မှန်ပြောင်းထဲက မမနေခြည်ထိပ်ထား၏နားရွက်ကလေးကို ဖျတ်ကနဲ မြင်လိုက်သည်။

၅ ၅ ၅ ၅

တိတ် ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုသည် ဧည့်ခန်းထဲရှိ အရာအားလုံးပေါ်သို့ ဖြန့်ကျက်သက်ရောက်နေသည်။ သက်မဲ့အရာတွေ တုတ်တုတ်မလှုပ်အောင် တိတ်ဆိတ်မှုက ဖိချထားသလို ဝင်သက်ထွက်သက်သာအလိုအလျောက် ရှုနေမိသော သူ့ရုပ်ခန္ဓာ၊ စိတ်ခန္ဓာပေါ်သို့လည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုသည် ထုနှင့်ထည်နှင့် ဖိချထားသလို ခံစားနေရသည်။

ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုထဲ၌ သူ့အလိုလို ကျုံ့ဝင်သွားသည်။ သူ့မျက်မှန်းတန်းမိသော အိမ်ဖေါ်ကောင်မလေးက သစ်သီးပန်းကန်နှင့် အအေးဖန်ခွက် လာချပေးရင်း ပြုံးပြသည်။

“ခဏစောင့်နော်... မမလေး ရေချိုးနေလို့”

လှည့်ထွက်မည်ပြုပြီးမှ ကောင်မလေးက ပြုံး၍...

“တစ်ခုတော့ သတိပေးချင်တယ်၊ မမလေး မျက်နှာကို သေသေချာချာ စိုက်မကြည့်မိအောင် သတိထားပါ”

ပြောပြီး ရိုရိုကျိုးကျိုးပင် ထွက်ခွာသွားသည်။

မကြာခင် မွေးပျံ့သော ရနံ့သစ်တစ်မျိုး လွှမ်းခြုံလာသည်။ သူ

ကျောပေး၍ ထိုင်နေမိသော လှေခါးမှ အဝတ်စားချင်း ပွတ်ရွေသံသဲ့သဲ့ကို အရင်ကြားရသည်။ ပြီးမှ ချိုလွင်သာယာသော ဆည်းလည်းလို အသံလေး နှင့်...

“ရေချိုးနေလို့ ခဏကြာသွားတယ်ကွယ်”

ကြယ်ညီနောင်လို လင်းလက်နေသော မျက်ဝန်းများကို ဦးစွာ သတိမထားဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ ထင်းလင်း နက်မှောင်နေသော မျက်ခုံးနှင့် မျက်တောင်တွေကို ငေးကနဲ ဖြစ်ရသည်။ ဆံပင်တွေက ညိုမောင်းဖိတ်လက်နေသည်။ ဝက်မင်ဘီးကို ကိုင်ရင်း ထိုင်သည်။ ဆံပင် တွေကို ရင်ခွင်ထဲ သိမ်းချရင်း ဖွဖွလေး ဝက်မင်ဘီးနှင့် သပ်သည်။ နား၌ ဘာနားကပ်မှ မရှိ။

“မောင့်နာမည်က...”

“အောင်ကောင်းပါခင်ဗျာ”

“မမနာမည်က ဒေဝီတဲ့၊ မောင်နဲ့ အိမ်နီးချင်း ဖြစ်ရတာ မမ ကံကောင်းတယ်ပေါ့နော့၊ မင်း သီချင်းဆိုတာ သိပ်ကောင်းတာပဲ”

သူ အနည်းငယ် ရှက်တက်တက် ဖြစ်သွား၏။ ဖိအားတွေ ပြေလျော့သွားသည်။

“ကျွန်တော် မမဆီ လာတဲ့ကိစ္စက...”

သူ အိတ်ထဲ နှိုက်လိုက်သည်။ ဂွမ်းစလေးနှင့် ထုပ်ထားသော စိန်ကလေးကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။ ဖွင့်ပြလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် မနက်က မမကားနားက ကောက်ရတာပါ။ မမ ပစ္စည်းဖြစ်နေမလားလို့”

“ဟယ်... ဝမ်းသာစရာပဲကွယ်၊ ခဏနော်... ရွှေအေးရေ...”

“အမိန့်ရှိပါ မမလေး”

“မမ အိပ်ခန်းထဲက မှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ဂျပ်ဗူးအနီလေး ရှိတယ်... သွားယူခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မောင် အအေးသောက်လေ”

သူ အအေးခွက်ကို ယူသောက်နေစဉ် အိမ်ဖော် မလေး ဂျပ်ဗူးအနီ လေးကို တစ်ခါတလေ လာပေးသည်။

“မမ သက်သေပြတာနော်၊ ဟောဒီမှာ... ကြည့်”

ဗူးကလေးထဲ၌ နားကပ်လေးတစ်စုံ၊ တစ်ဘက်က ပလက်တီနမ် ချည်း ကျန်နေသည်။ စွန်ကုတ် ဟနေသည်။

“ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ကွယ်... ကြားတာတော့ မှတ်ဘူးနော်၊ ဒါ အာဖရိကစိန်၊ စီရီရာလီယွန်းက မမကိုယ်တိုင် သွားဝယ်လာတာ၊ တစ်စုံ တို မြန်မာငွေ ခုနစ်ဆယ်လောက် ကျတယ်၊ မင်းမမကို သုံးဆယ့်ငါးသိန်း လာပြန်ပေးတာပဲ၊ မင်းရဲ့ရိုးသားမှုကို မမ ထိုက်ထိုက်တန်တန် တုံ့ပြန်ချင် တယ်... မောင်ဘာလိုချင်လဲဟင်!”

“မမနဲ့ ခင်မင်ခွင့်ပါပဲ”

စိန်ထက် အဆပေါင်းများစွာ လက်သောအပြုံးနှင့် သူ့ကို ကြည့် သည်။

“ဒါပဲလား မောင်ရယ်... နည်းတာပေါ့၊ မမက မင်းအသံကို ကြားကတည်းက ခင်မင်နေခဲ့ပြီးသားလေ၊ ပြီးတော့... မမက အထီးကျန်”

“ဒီလောက်ပြည့်စုံပြီး ဒီလောက်လှတဲ့ မမက ဘာလို့ အထီးကျန် ဖြစ်ရတာလဲဗျာ! ဆောရီးနော်... ကျွန်တော့်မေးခွန်း ရှိင်းသွားလား မသိဘူး”

တိုးတိုးညင်ညင် ရယ်ပါသည်။

ထောင်သောင်းချီသော ဆည်းလည်းသံတွေနှင့် မလဲနိုင်ပါ။

“မမိုင်းပါဘူးကွယ်... မမ အထီးကျန်ဆန်ရခြင်းအကြောင်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောပြချင်နေတာပါ၊ မောင် အံ့ဩမလား မသိဘူး၊ မမကို... ချဉ်းကပ်တဲ့သူ တစ်ယောက်မှ မကြုံဖူးဘူး”

“ဗျာ”

သူ ဗျာကနဲ ဖြစ်သွားပုံကို သူမ အတောကျလွန်း၍ ကိုယ်ကလေး

တသိမ့်သိမ့် ရယ်သည်။ ရယ်ပုံကကို အိနေပါတော့သည်။

“ဒီလောက်ချမ်းသာပြီး ဒီလောက်လှတာကို ဘယ်အမျိုးသားကမှ မမြင်ကြဘူးတဲ့လားဗျာ!”

“ဟင်း.. ဟင်း.. အဲ့ဒီအလှနဲ့ အဲ့ဒီဓနကပဲ တံတိုင်းကြီးလို ဖြစ်သွားတယ် ထင်ပါရဲ့ကွယ်၊ မမကို မရနိုင်ဘူးလို့ မြင်မြင်ချင်းပဲ လက်မှိုင့်ချ သွားကြတယ် ထင်တာပဲ”

“ဒါဆို မမကိုယ်တိုင်ကကော တစ်ယောက်ယောက်ကို ချစ်ဖူးသလားဟင်!”

“ဟင့်အင်း.. မမလည်း ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ မချစ်ဖူးဘူးဟင်း.. ဟင်း.. L.A.မှာ မင်းသား ဂျော့နီဒီ(ပ်)က.. ဒေါ်အိမ်စည်နဲ့ မမကို ညဉ့်စာကျွေးရင်း လက်ထပ်ခွင့် တောင်းဖူးတယ်၊ လေယာဉ်ပေါ်မှာ စတွေ့တာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆီက ပထမဆုံး ကြားဖူးတဲ့ စကားပါပဲ”

“မမ ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲဟင်!”
“မင်းလို အဖြူကောင်ကို ငါ ဘယ်လိုမှ ချစ်လို့မရဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့၊ သူ့ကိုယ်သူ ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်လို့ ထင်နေတဲ့ Blonde လေ၊ သူ ပထမဆုံး အသည်းကွဲခြင်းပါပဲတဲ့၊ ဒါတောင် ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံး မပါဘူးနော်၊ လက်ထပ်ပါရစေပဲ ပြောခံရတာ.. ဟင်း.. ဟင်း”

ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ၊
သူ အလိုလို ဝေါ့ပါးပျော်ရွှင်လာသည်။
“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဒီစိန်ပွင့်လေးဟာ မမဟာလို့ မင်း ဘာကြောင့် သေချာနေတာလဲ!”
အယ်.. ဒုက္ခပဲဟု ရင်ထဲ တစ်နေရာက အသံထွက်လာသည်။
မထူးတော့ပြီ။ သူမက ပွင့်လင်းလွန်းသည်မို့သူလည်း ပွင့်လင်းတာ ကောင်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

“ကျွန်တော်.. မမကို တယ်လီနဲ့ လှမ်းချောင်းဖူးတာ ဝန်ခံရတော့မှာပဲ၊ မမရောက်စက လေသာဆောင်မှာ အဝါရောင် ဝတ်စုံနဲ့ ထွက်ရပ်နေတုန်းကလေ၊ မမနားရွက်လေး အနီးကပ် မှန်ပြောင်းထဲမှာ ပေါ်နေခဲ့တဲ့ဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ ကောက်ရတာလည်း မမကားနားကလေ.. ဟင်း.. ဟင်း”

“ကြည့်စမ်း.. ငါ့ကို ချောင်းတယ်တဲ့.. သူ့ခိုးလေး၊ ငါ့နှယ်နော်.. ရေချိုးခန်းလိုက်ကာများ ဖွင့်မိသေးသလားပဲ”
ရယ်မောပြောပုံလေးက ချစ်စရာပါ။

“အဲဒါတော့ မချောင်းပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် မျက်စေ့ရှက်တတ်ပါတယ်”

“အောင်မာ.. အလကား ရရင် ကြည့်မယ့်သူတွေချည်းပဲ၊ မမ သတိသွားရတာလေးတစ်ခု ပြောချဦးမယ်၊ ဟင်း.. ဟင်း၊ ဆွစ်မှာ မမ တက်သလစ် သီလရှင်တစ်ပါးနဲ့ ခင်ဖူးတယ် သိလား၊ ရေချိုးတာမှာ သူက အဝတ်နဲ့ ချိုးတော့ ‘စစ်စတာရယ်.. ဘယ်သူမြင်တာ မှတ်လို့၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ချိုးစမ်းပါ’ လို့ မမက ပြောတာပေါ့၊ သူက ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်လဲ၊ ဘုရားသခင် ကြည့်နေတယ်လေတဲ့၊ ဟင်း.. ဟင်း.. ရယ်ရတယ်၊ ဒါနဲ့ မမက..

“မင်းတို့ ဘုရားသခင်က ရေချိုးခန်းနံရံတောင် ဖောက်ပြီးမြင်နေရမှတော့ မင်းအဝတ်တွေကိုလည်း ဖောက်ပြီးမြင်ရမှာ သေချာတယ်လို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဟင်း.. ဟင်း၊ ဒီမိန်းမ စကားတတ်တယ်တဲ့ဆိုပြီး ဆဲတယ်လေ..”

ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ ရယ်မောမိကြသည်။
နောင်ကနဲ မောင်းသံလေး ကြားသည်။
“ကဲ.. မိတ်ဆွေဖြစ်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့.. လာ.. မမနဲ့ ထမင်းလက်ဆုံ စားရအောင်”
ဘဝ၌ အမြန်ယှက်ဆုံး ထမင်းဝိုင်းကို မမနှင့်အတူ စားဖူးခြင်း

လည်း ဖြစ်သည်။ ဟင်းအမယ်စုံအောင်ပင် သူ့ပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်ပေးသည်။

“နောက်ဆိုး... မောင့်ကောင်မလေးရော မောင့်သူငယ်ချင်းတွေပါ ခေါ်လာခဲ့ပါ”

“အဲဒါ ပြောမလို့ မမဒေဝီ၊ မနက်က ကားပေါ်က အဆင်းမှာ သူ ခြေထောက်နည်းနည်းနာသွားလို့ ကျွန်တော့်ကို တွဲလာတာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကောင်မလေး မဟုတ်ဘူး၊ မိတ်ဆွေရိုးရိုးပါပဲ”

“မမက မိန်းမချင်း ပိုသိပါတယ်နော်၊ သူ့မျက်လုံးတွေက မင်းဆီမှာချည်းပဲ၊ မောင့်မိတ်ဆွေလေးက တော်တော်လည်း လှပါတယ်”

“သူက နယ်ကပါ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘယ်လိုမှ မနေဘူး၊ သူလည်း မကြာခင် ပြန်မှာပါ”

ထမင်းစားပြီးသောအခါ အချိုရိုင်းကို ဧည့်ခန်းတွင် ပြင်ခိုင်းသည်။

“ဝူဖါ အသံစနစ် အသစ်လုပ်ထားတယ် မောင်၊ စမ်းတောင် မစမ်းရသေးဘူး၊ မောင်... မမကို သိချင်းဆိုပြကွာနော်”

စက်တွေ ဖွင့်လိုက်သည်။

TUNNING စိတ်ကြိုက်ညှိလိုက်သည်။

“မမစက်တွေက ရုပ်ရှင်ရုံတစ်ရုံ တည်လို့ရတယ်၊ အသံအားက ကြောက်စရာပဲ”

“မမက ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်လည်း တီယဲ့သာ တက်ချားပေါ့၊ ရုံထဲက အရသာမျိုး လိုချင်လို့လေ”

သူရောက်ဖူး ဆိုဖူးသမျှ K.T.V တွေထက် အဆပေါင်းများစွာ တောင်းနေသည်။ သူ မမ ဆိုခိုင်းသမျှ အားပါးတရ ဆိုပစ်လိုက်သည်။ နေခြည်ထိပ်ထားလည်း ပါသည်။ စိတ်ပါလက်ပါ စေတနာနှင့် MOOD

ပါ အတောင်းဆုံး ထည့်ဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ သိချင်းဆိုနေစဉ် မျက်စေ့လေး မှိတ်၍ နားအရသာ သီးသန့်

ယူနေသော မမ၏မျက်နှာကို နှစ်ပေလောက်အကွာမှ သူ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ရင်ထဲတွင် နှစ်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး တစ်စုံတရာ စိမ့်ယုံသွားသည်။

ထိုခဏ၌ပင် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ပြောခဲ့သော သတိပေးစကားကိုလည်း သဘောပေါက်သွားတော့သည်။ မမမျက်နှာကို သေသေချာချာ စိုက်မကြည့်မိအောင် သတိထားပါတဲ့။

ခုတော့ သူ သေသေချာချာကြီးကို စိုက်ကြည့်မိခဲ့ပါပြီ။ ရင်ထဲတွင် နှစ်ကနဲ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း မမကို ရင်ထဲတွင် နှစ်နှစ်ကာကာ စွဲလန်းတပ်မက်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဖဿအာရုံတွင် စိမ့်ယုံလာသည်။

သူ၏နှလုံးသည်းပွတ်သည် မမဒေဝီ၏ခြေတော်ရင်းတွင် ညွတ်တွားစွာ ဝပ်ဆင်းသွားခဲ့ကြောင်း သေချာသွားလေပြီ။

အချစ်သည်
ကျန်လှတွေ
ဘယ်လိုမှ
ဟာသမမြောက်သော
ပြတ်လုံးကိုလည်း
နှစ်ဦးတည်း
အုကျစ်နေတတ်သည်ထင်
ခပ်ခပ်၊ ခပ်ခပ်နှင့်။

“တတိယပိုင်း”

I.T စားသောက်ဆိုင်ထဲ သူတို့သုံးယောက် ကြုံရောက်နေသည်။
ဇင်ဇော်နှင့်သူက ကော်ဖီမှာပါသည်။ ပါစံတူးက မုန့်ဟင်းခါး မှာသည်။
ပြီးမှ...

“ဌေးမြင့်ဝင်းကိုတော့ သက္ကနွယ်တို့ ဝင်ခေါ်လာမယ် ပြောတာပဲ”

“ဒီကောင်နဲ့ မွန်းက ပြေလည်သွားပြီလား!”

သူ့အမေးကို ပါစံတူးက မုန့်ဟင်းခါး မွေရင်း ဖြေသည်။

“အောင်ကောင်း... မင်း သူငယ်ချင်းတွေရဲ့သာရေးသတင်း
တောင် မျက်ခြေပြတ်အောင်... အခစား ဝင်ချိန်တွေပဲ များနေတာကိုးကွ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... ဖေဖေ ကားကိစ္စတွေ ဖေဖေ မရှိခင် ငါပဲ
ဝင်လုပ်နေရတာ မင်းတို့ သိပါတယ်”

ဇင်ဇော်က ကော်ဖီမွှေးဖွန်းကို ချ၍...

“အင်း... တော်တော်အလုပ်များတယ်၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ အဝေး
ပြေးဂိတ်မှာ စာရင်းရှင်း... ငွေယူ... ဘဏ်မှာ ငွေသွင်း... ဒါပဲလေကွာ”

ပါစံတူးက ငရုတ်သီးမှုန့် ထည့်ရင်း...

“မင်းမမကြီးနဲ့ မင်းအခြေအနေလည်း တို့ကို သတင်းစာ ရှင်းလင်း
ပွဲ မလုပ်တာ ကြာပြီ၊ တို့ မိမိယာက တို့အယ်ဒီတာချုပ်ကိုယ်တိုင် ရေငုံ
နှုတ်ပိတ်နေတာလေ”

“သူ့အသက်က အိုဟာသာတိကွ၊ ရှစ်နှစ်လောက် ငယ်တဲ့ ငါ့ကို
သူ မောင်လေးတစ်ယောက်ထက် ဘယ်လိုမှ ပိုချစ်မလာနိုင်ဘူးလို့ ငါ
သေချာနေတယ်”

ကော်ဖီတစ်ခွက် ပူကနဲ လည်ချောင်းထဲ ဆင်းသွား၏။

ဇင်ဇော်က...

“မင်းကိုက ရွယ်တူမကြိုက်တာလေ...”

“အချစ်မှာ အရွယ်မပါဘူးကွ”

ပါစံတူးက...

“မင်းဘက်က အခြေအနေကကော!”

“ငါကတော့ မမဒေဝီကို သိပ်တောင် မတွေ့ရဲတော့ဘူး၊ ခဏခဏ
တွေ့နေရရင် ငါ နူးတောင်နူးသွားနိုင်တယ်၊ သူ့ရွှေရောက်ရင် သူ့မျက်နှာ
တို့လည်း စေ့စေ့မကြည့်မိအောင် တမင်ရှောင်ရှောင်နေရတယ်၊ စိတ်လွတ်
တိုယ်လွတ် ဖြစ်ဖြစ်သွားတယ်၊ သူ့ဝန်းကျင်ရောက်ရင် ကွန်ယက်ကြီးတစ်ခု
စက်ကွင်းကြီးတစ်ခုထဲ ရောက်နေရသလိုပဲ”

ပါစံတူးက သဘောကျစွာ ပြုံး၍...

“ဇင်ဇော်ရေ... ဖုန်းဆက်ကွာ ပြန်ဖြစ်နေပြန်လို့”

“ဘယ်ကို ဆက်ရမှာလဲ!”

“ရေကြည်အိုင် စိတ်အထူးကုလေကွာ”

“ပြောကြတော့ကွာ... ခရေဇီ stage.ကနေ Insane stage
ကို ငါတကယ် ရောက်သွားနိုင်တယ်၊ အချိန်တော်တော်များများ ငါ့အတွေး
ထဲ အဲ့ဒါပဲ ဝင်နေတယ်၊ တစ်ရေးနိုးလည်း မမ ဒေဝီပဲ”

ထိုစဉ် သူ့အိတ်ကပ်ထဲက ဟမ်းဖုန်းမြည်လာသည်။

ပါစံတူးက...

“ဟာ... လန်းလှချည်လား၊ ဟမ်းဆက်အသစ်တွေဘာတွေနဲ့
မပြောဘူး... ကြည့်စမ်း... ဖုန်းအသစ်လား!”

“အေး... ဟေ့ကောင် တိုးတိုး... မမဒေဝီကွ၊ ဟဲလို့... မမ
ဒေဝီ ပြောပါ”

“မောင်တို့အဖွဲ့တွေ ဘယ်အချိန် ရောက်မလဲ! ဖြစ်နိုင်ရင် တတ်
နိုင်သမျှ စောပြီး လာကွာ၊ မမ အားလုံး စီစဉ်ထားတယ်၊ ဘာဆိုဘာမှ
အပိုတွေ ဝယ်မလာကြနဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ I.T မှာ စုရပ်သတ်မှတ်ပြီး ကော်ဖီလောက်တော့
သောက်နေကြတယ်၊ စားမှာ သောက်မှာတော့ စိတ်ချ မမဒေဝီ၊ အားလုံး
ငတ်ကြီးကျတွေ့ချည်းပဲ၊ မြောက်ကိုရီးယားက လာတဲ့ကောင်တွေလေ”

“ကောင်းတယ်... GETHET SPEND THE DAY မိုးလင်း
မိုးချုပ် ကျင်းပရတာကွ၊ မောင်... မမ ဒီနေ့ မိုးလင်းလင်းချင်း မောင့်တို့
လွမ်းနေတာ”

အသံက အပြင်ကို ထွက်နေသဖြင့် သူ ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား
သည်။

“နာရီဝက်အတွင်း ရောက်လာကြမယ်၊ ဒါပဲနော် မမ”

ဖုန်းပိတ်လိုက်သောအခါ ပါစံတူးက...

“မင်း ဒိုင်လျှိုတယ်ကွာ၊ ခေါ်တာက မောင်တဲ့၊ ဒီမှာ အောင်
ကောင်း... ခိုးခိုးသားသား ခင်တဲ့လူတွေဟာ သတိရတယ်လို့သာ သိလေ
ရှိတယ်၊ ခုဟာက... မမ မိုးလင်းလင်းချင်း မောင့်ကို လွမ်းနေတာတဲ့”

“ဟ... မောင်ဆိုတာ မောင်ငယ်ကို ခေါ်တဲ့သဘောကွာ၊ လူငယ် လေးလို့လည်း အဓိပ္ပါယ်ရတယ်လေ၊ ဒါဆို သေသွားတဲ့ မင်းအဘိုး ငါ့ကို စကားပြောရင် မောင်က... မောင်ကို... အဲလိုသုံးတာပဲလေ၊ မင်းအဘိုး နဲ့ငါ မေတ္တာမျှနေလို့လား... ကဲ”

“အဲ့ဒါက ရှေးဟောင်းအဘိုးကြီးတွေ သုံးလေ့ရှိတာကွာ၊ ခုဟာက ခေတ်သစ် မော်ဒန်မမကြီးက နောင်လည်း ခေါ်ရမှာပဲဆိုပြီး...”

“တော်... တော်... ဟေ့ကောင်”

“မတော်နိုင်ဘူး အောင်ကောင်း၊ ဒါဆို လွမ်းတယ် ပြောတာကို ရှင်း၊ မင်းတို့ ဘယ်အခင်းထိ ကျုံ့နေပြီလဲ၊ ပြီးတော့ မင်းဟမ်းဖုန်း ဘယ်သူ ဟာလဲ၊ ကဲ... ပြော”

“မမ လက်ဆောင်ပေးတာကွာ၊ ငါ သူ့စိန်နားကပ် ကောက်ရတာ လေ၊ (၃၅)သိန်းတန် ပြန်ပေးလို့”

“ဟော... ဟော... တွေ့လား ဇင်ဇော်၊ လျှို့ဝှက်သတင်းတွေ ပေါ်လာပြီ... ပေါ်လာပြီ၊ ဟိုကလည်း အိမ်မှာ ဘုရင်မ... လွတ်လပ် တယ်၊ ခြံစည်းရိုးခြားတဲ့ မင်းကိုလည်း အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်ခွင့် ပေးထား တယ်၊ သူတင်းကောင်းတွေကို မှောင်ချရင်တော့ မင်းကို တို့ သေခန်း ရှင်ခန်း ဖြတ်ရမှာပဲ၊ ပြော... ဟေ့ကောင် အသေးစိတ်...”

သူ ကော်ဖီ ငုံ့သောက်နေလိုက်သည်၊ ဇင်ဇော်က...

“ပါစံတူးရေ... သူ့ဘုရင်မက အပျိုကြီးလေကွာ၊ ဘယ်သူမှ ပြန်မပြောရင် ကားတောင် ဝယ်ပေးဦးမယ်လို့ ပြောထားလားမှ မသိတာ”

သူက...

“ငါ အဲ့သလောက် ပစ်မှားရဲပါ့မလားကွာ၊ အဲဒါ အရမ်းကြီး တာကို၊ ဟိုကျ မင်းတို့ အနီးကပ် တွေ့ပါလိမ့်မယ်”

ထိုစဉ် ပလက်ဖောင်းဘေး၌ MARK II အဖြူလေး ထိုးရပ်ပြီး သဗ္ဗာနွယ်၊ မွန်းနှင့် ငွေ့မြင့်ဝင်း ဆင်းလာသည်။ အပျံစားတွေ ပြင်လာကြ သည်၊ စားပွဲ၌ ဝင်အထိုင်၌...

“ကဲ... ကျောင်းအစ်မတို့ ကပွယ်တို့ ဘာမှစားမနေကြနဲ့တော့၊ ဟိုမှာ အပြည့်အစုံနဲ့ စောင့်နေပြီ... ငွေရှင်းမယ်ဟေ့”

ဇင်ဇော်က ကော်ဖီလက်ကျန်မော့ရင်း...

“ဒီကောင် ဘာလို့ လောဆော်နေလဲ သိကြလား၊ မိုးလင်းလင်း ချင်း လွမ်းတယ်ဆိုတဲ့ မမကို ကျွန်တော်မျိုးကြီး နာရီဝက်အတွင်း ရွှေတော် မှောက်ရောက်အောင် အခစားဝင်ပါမယ်လို့ သံတော်ဦး တင်ထားလို့ဟေ့”

ငွေ့မြင့်ဝင်းက...

“ဟုတ်လား... ဒါဆိုရင် အေးအေးဆေးဆေး ခဏလောက် ထိုင်ကြရအောင်”

ငွေ့မြင့်ဝင်းက ခပ်အေးအေး ပြန်ထိုင်ဟန် ပြင်သည်။

သူက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်...

“လာပါကွာ ဟေ့ကောင်၊ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီနေ့မျိုးမှာ အလှူရှင် ဒါယိကာမကြီး နှမ်းစေ့တစ်ခြမ်းစာ ခြုံငုံတာ ငါမခံနိုင်ဘူး”

တမင် မျက်နှာငယ်နှင့် ငွေ့မြင့်ဝင်းက သူ့ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“ငါ့ကိုယ်တော်မြတ်တောင် ဒီတော့တော်မျိုးလေးကို ဝရုဏာ ဖြစ်မိသကဲ့... ရိုကျိုးလိုက်နေပုံများ”

“ဟင်း... ဟင်း... ကောင်းတို့က သည်းသည်းကို လှုပ်နေတာပဲ နော်”

သဗ္ဗာနွယ်က ပြောပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ ပြုံး၍ ခြေလှမ်းထွက်သည်။

သူ ငွေရှင်း၍ ဇင်ဇော်ကားပေါ် တက်လိုက်သည်။

အသင့်ဖွင့်ထားသော ခြံတံခါးမှ မောင်းဝင်လိုက်ကြသည်။ အိမ်

ဖော်ကောင်မလေးက ပေါ်တီကိုအောက်တံခါးကို လာဖွင့်သည်။ မမဒေဝီကိုယ်တိုင် တံခါးဝမှာ ပေါ်လာသည်။ ဦးသားဆန်သော ဆင်စွယ်

ရောင် ထမီအင်္ကျီကို ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ဆင်၍ တောက်ပလင်းလက်သော အပြုံးနှင့် ကြိုဆိုသည်။

“အားလုံးကို နွေးထွေးလှိုက်လဲ့စွာ ကြိုဆိုပါတယ်ကွာ၊ လာ...”

ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ ပေါ့ပါးလွတ်လပ်စွာ နေကြ”

အေးမြမွှေးကြိုင်နေသော ဧည့်ခန်းမကြီးထဲ အားလုံး တသားတည်းလို ရွှင်ပျမှုနှင့် ဝင်လိုက်ကြသည်။ အားလုံး တန်းစီရပ်၍ သူက တစ်ယောက်ချင်း မိတ်ဆက်ပေးလိုက်သည်။ မွန်းသော်တာမျိုး၊ သဗ္ဗာန္တယ်တို့ကို မမက ဖက်လှဲတကင်းပင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ပြီး နှစ်ယောက်အလယ် ဝင်၍ မွန်းနှင့် သဗ္ဗာန္တယ်ကို ပခုံးဖက်လိုက်ခြင်းဖြင့် ယောက်ျားလေးတွေ ဖြစ်သော ဌေးမြင့်ဝင်း၊ ဇင်ဇော်၊ ပါစံတူးတို့ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်မနေရတော့ဘဲ အိန္ဒြေရှိရှိပင် သူမလက်ကို သိမ်းဆည်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

သူလည်း သတိထားမိသည်။ သူက မိတ်ဆက်ခြင်းကို အရွန်းဖောက်၍ အဆုံးသတ်သောအားဖြင့်...

“ဒီကောင်တွေကိုတော့ လမ်းမှာ တွေ့ရင် မခေါ်နဲ့ မမ၊ ပိုက်ဆံချေးသန်တယ်... ပြန်လည်း ဆပ်လေ့မရှိဘူး”

ပါစံတူးက လက်ဝါးဖြန့်၍...

“ခုဟာက အိမ်မှာဆိုတော့ တစ်သန်းလောက်...”

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့စာ စုပေါင်းနေထိုင်ခြင်းလေး အပြီးကိုယ်စီဖြင့် ဖွင့်လှစ်သည်။

ဆိုဖာတွေအပေါ် အဆင်ပြေသလို ထိုင်လိုက်ကြစဉ် အိမ်ဖော်ကောင်မလေးသုံးယောက် တွန်းလှည်းလေးတွေနှင့် ထွက်လာသည်။

အပူအအေးမျိုးစုံ၊ လှပအောင် လှီးထားသော သစ်သီးဝလံမျိုးစုံ၊ ခပ်နွေးနွေး အပူပေးထားသော အစားအသောက်မျိုးစုံ မွှေးကြိုင်သင်းပျံ့စွာ စနစ်တကျ ခင်းထားသော စားပွဲရှည်ကြီးပေါ် ရောက်လာသည်။ မုန့်ချိုမျိုးစုံကလည်း သွားရည်ကျဖွယ်။

“ဟာ... များလှချည်လား၊ ဝေသာလီ ပုဏ္ဏားကြိုက်တွေချည်းပါလား”

မမက နွေးထွေးလှိုက်လှဲသော အပြုံးနှင့်...

“ကိုယ်ကြိုက်တာကိုယ် အချိန်မရွေး ထယူစားနိုင်အောင် ဘူဖေး

စနစ်ပဲ ရွေးချယ်လိုက်တယ်၊ လူကြီးရှိရင် အနေကြုံ့မှာစိုးလို့ ဘဏ္ဍာစိုးဒေါ်အိမ်စည်ကို တစ်ရက်အနားပေးထားတယ်၊ မောင်တို့ နည်းနည်းပါးပါး လန်းချင်ရင်လည်း အပျော့အပြင်း အကုန်ရှိတယ်”

ပါစံတူးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ပြီးတော့ အစားအသောက်တွေကိုပဲ အကုန်လုံး မြင်ဖူးတယ် ရှိအောင် ပတ်ကြည့်ကြသည်။ စိတ်နှင့် ရွေးကြသည်။

ယောက်ျားလေးတွေကတော့ တိုင်ပင်ထားသလိုပင် ဘတ်ပိုင်ဇာဘီယာဌေးတွေ ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ ကောက်ကိုင်တော့သည်။

သူကတော့ မမကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သည်။ မမက မေးလှလှလေး ထိုးပြသည်။ သောက်ပါပေါ့...။

“ကဲ... စားချင်တာ အားမနာတမ်း ယူစားကြနော်၊ ပထမဆုံး ဘာလုပ်ကြရင်ကောင်းမလဲ၊ စားရင်း အကြံပေးကြပါဦး”

သူကပင် စတင်အကြံပေးသည်။

မမသည် အဖော်အသစ်တွေနှင့် ပျော်နေပုံရသည်။

“ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်စားရင်း စကားပြောကြတာပေါ့၊ ပြီးမှ ဆက်စဉ်းစားမယ်လေ”

သူက စက်ဖွင့်၍ အသံတွေ ချိန်နေစဉ်... ဖန်ခွက်တွေ၊ ဗူးတွေ၊ ပန်းကန်ပြားတွေနှင့် ကလေးတွေလို တဟေးဟေး တဟားဟား ခပ်ထည်ကြပြီး ဆိုဖာရှေ့ ခုံပုလေးတွေ တင်၍ အဆင်ပြေသလို စိတ်ကြိုက် နေရာ ယူနေကြသည်။

မွန်းက ဌေးမြင့်ဝင်းနှင့် တွဲထိုင်သည်။ ပါစံတူးနှင့် ဇင်ဇော်တစ်တွဲ၊ ဆိုဖာအရှည်ပေါ်မှာတော့ သဗ္ဗာန္တယ်၊ မမနှင့် သူက သုံးယောက်တစ်တွဲ အသီးသီး နေရာယူသည်။ ဝါယာလက်(စ်) မိုက်ကို သူဖွင့်စဉ် မမက ပန်းသီးနှင့် ရှူစ်သာ သောက်နေသည်။ သူက ဘာဘိက္ခုနှင့် ဘီယာငုံရင်း မတ်တတ်ရပ်သည်။

“ပထမဆုံး အစီအစဉ်အနေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို

အကျဉ်းချုံး ပြောပြီး ကိုယ့်ဘဝမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ မမေ့နိုင်တဲ့ အကြောင်း အရာတစ်ခု... ဒါမှမဟုတ် အိပ်မက်တစ်ခုကို သို့မဟုတ် ဘဝရည်ရွယ်ချက်တစ်ခု... ဘဝပေါ် သုံးသပ်ချက်တစ်ခု စိတ်ဝင်စားဖွယ်တစ်ခု ကြိုက်ရာ ထပြောကြေးပါခင်ဗျာ”

ဘယ်သူ့အရင်ပြောမလဲဟု တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

သူက ပါစံတူး မင်းစ၊ပြောဟူသော မေးစေ့နှင့် လှမ်းထိုးသည်။
ပါစံတူး ရဲဆေးတင်သောအားဖြင့် ဘီယာကို ကုန်အောင် မော့ရင်း ထလာသည်။

သူက မိုက်ခွက်ကမ်းပေးသည်။
“အဟမ်း... မင်္ဂလာပါ။ ကျွန်တော့်နာမည်က အောင်ငြိမ်းစံ(ခေါ်)ပါစံတူးပါ။ ကျွန်တော့်အဖေ ဦးငြိမ်းစံ၊ လေယာဉ်ယုံကြီး မောင်းပါတယ်။ နေပြည်တော်မှာ စံပါတယ်။ ကျွန်တော့်အစ်မ ငြိမ်းအေးစံ ဂျပန်ပြည်မှာ လန်ပါတယ်”

မျိုးကျောမြိုင်လို RAP ရွတ်၍ ဖွင့်လိုက်ပြီးမှ အရပ်မြင့်မြင့်၊ မျက်ခုံးကောင်းကောင်း၊ နှုတ်ခမ်းရဲရဲ သွားအဖွေးသားနှင့် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်မာတာ ဒေါ်မာလာကတော့ အိမ်မှုကိစ္စတွေနဲ့ လုံးလည်ချာနေခဲ့တာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒါတွေ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒါဟာ ကျွန်တော့် ဘိုင်အိုဂရပ်ဖီ သိမ်ဝါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဝန်ထမ်းသားသမီးပီပီ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ အဖြစ်အပျက် မရှိခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝ ရည်ရွယ်ချက်ကလည်း သိပ်မကြီးပါဘူး။ ကမ္ဘာ့နံပါတ်ဝမ်း ဘီလ်ဂိတ်ကို ကျွန်တော် ဖွင့်မယ့် SOFTWARE ကုမ္ပဏီမှာ ကျွန်တော်လက်အောက်ဝန်ထမ်း ခေါ် ခန့်ချင်တာပါပဲ။ လာစမ်း... ကျပ်ငွေပေးမယ်၊ ရိုးရိုးသားသား ကြိုးကြိုးစားစား မင်းဘဝတက်လမ်းရှာစမ်းလို့ ခြေညှိုးထိုးပြီး ခိုင်းချင်တာပါ”

မမနှင့် အားလုံး ပြုံးကြရယ်ကြသည်။

“နောက်တစ်ခုကတော့ တိုင်းအဆင့်ထိ ဝင်ပြိုင်ဖူးတဲ့ မြို့နယ်လှယဉ်ကျေးမယ်တစ်ယောက်ကို...”

အားလုံးက သဏ္ဌာနွယ်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ လက်နှစ်ဘက် ဟန်ပါပါ ကာ၍ ပါစံတူးက...

“ဒေါ်သဏ္ဌာနွယ်လောက် မလှရင်လည်း ရပါတယ်၊ ချွင်းချက်ကတော့ အသက်ကတော့ (၂၂)မကျော်စေရပေါ့နော်၊ ဒေါ်သဏ္ဌာနွယ်ရော ကျော်ပြီလားခင်ဗျ”

“အတိပဲရှင့်... ဘာလုပ်မလို့လဲ!”

“အဲ့ဒီလှယဉ်ကျေးမယ်ကို... အင်း... အဲ့ဒီလှယဉ်ကျေးမယ်ကို ကျွန်တော်... ကျွန်တော့်ဘေးမှာ အမြဲရှိနေဖို့... အဲ... ကားဒရိုင်ဘာ ခန့်ချင်လို့ပါ”

တီးတိုး ဘိုလို၊ မြန်မာလို ဆဲရေးသံများ ဧည့်ခန်းထဲ ဆူညံသွားစဉ် ပါစံတူးက ခါးကိုင်၍ လက်ဝါးဖြန့်ခင်းသည်။ ဆပ်ကပ်လူရွှင်တော်၊ စတိုင်လ်။ မမက သဘောကျစွာ လက်ခုပ်စ၊တီးသဖြင့် အားလုံးဝိုင်းတီးဖြစ်ကြသည်။

သူ့လက်ထဲ မိုက်(ခါး)ထည့်၍ ဟန်အပြည့်နှင့် ဆောင့်ကြားကြားပြန်ထိုင်သည်။ ဟန်ကိုက ရယ်ရပြန်သည်။

“ဌေးမြင့်ဝင်း အလှည့်ပါခင်ဗျာ၊ ဩဌေးမြင့်ဝင်း ကြပါ”

ဌေးမြင့်ဝင်း ရုတ်တရက် မထ၍ ဇင်ဇော်က...

“ဟေ့ကောင်... ကြလေကွာ၊ မင်္ဂလာမာနေကွ... ခွါနာ လျှာနာ စစ်ပေးမလို့... ခြေကြွ”

“ကျွန်တော် ဌေးမြင့်ဝင်းပါ၊ မုဆိုးမ ဖြစ်တဲ့ မေမေကတော့ သားလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ချစ်သူကတော့ ကိုကိုလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ချစ်သူလေး သိပ်နွဲ့ချလိုက်ရင်တော့ ကျွန်တော်ဟာ လူစင်စစ်က ငှက်တစ်ကောင် ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်၊ “ကိုကို” ကနေ “ခိုခို” ဖြစ်သွားလို့ပါ”

“ခိုခိုနော်...”

မွန်းဆီက ထွက်လာသောအသံဖြစ်ပါသည်။

“တွေ့လား... ယုံပြီလား၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကျွန်တော်နဲ့မေမေ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ရယ်ဒီမိုကရေစီ အထည်ဆိုင် ဖွင့်ပါတယ်၊ အကောင်းကြိုက်သူများ လာအားပေးကြပါ”

“အရေးထဲ ကြော်ငြာဖြတ်ဝင်နေသေးတယ်”

“အဟမ်း... ဖေဖေဆုံးခါစက ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ပြီး ရေတပ်ထဲ ဝင်ပါတယ်၊ ဘိတ်ကျွန်းစုမှာ နှစ်ချည်လများ တာဝန်ထမ်းနေတုန်း သာကေတမှာ နေတဲ့ ချစ်သူဆီက စာလာပါတယ်၊ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကျွန်တော် ကြေလည်း ကြေကွဲ ဒေါသလည်း ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ ဆရာဝန်နဲ့ ယူတော့မလို့တဲ့၊ သူ့ခါတ်ပုံ ပြန်ပေးပါတဲ့... ဖြတ်စာပါ။

ဒါနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆီက သူတို့ရည်းစား ပုံဟောင်းတွေ လျှောက်တောင်းပါတယ်၊ ပုံနှစ်ဆယ်ကျော် ရပါတယ်၊ မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ မင်းခါတ်ပုံ မင်းဓမ္မပြီး ကျန်တာတွေ ပြန်ပို့ပေးလိုက်လို့ စာတိုက်ကနေ ထည့်လိုက်ပါတယ်... မှတ်ကော”

“ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း... ဖျောင်း”

“ဇင်ဇော်ပါခင်ဗျာ”

သူကြေငြာအပြီး၌ ပိန်ပိန်ပါးပါး ပုပု ဖြူဖြူနဲ့နဲ့ မျက်မှန်ထူထူနှင့် ဇင်ဇော် မိုက်(ခံ)ယူသည်။

“ဖေဖေနဲ့မေမေ မရှိတော့ပါဘူး၊ သိပ်ချစ်တဲ့ ဂျိုးဒေါ် အပျိုကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အပြင်ဘက်က သူမရဲ့ဒုတိယနှလုံးသားဟာ ဇင်ဇော်ပါ၊ ဟောဒီ သူငယ်ချင်းတွေဟာ... ကျွန်တော့်ရဲ့တစ်ခုတည်းသော မိသားစု ဖြစ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ပင်ကိုယ်ဗီဇက ဖြူဖြူစင်စင် တည်ငြိမ်မွန်ရည်သူလေးပါဗျာ၊ သူကလေးခမျာ အပေါင်းအသင်း မကောင်းလို့ ပျက်စီးရရှာတာပါ ခင်ညာ”

“ခွေးကောင်”... “ဝက်ပုတ်”

အသံတွေ စုံသွားသည်။

မမကတော့ သစ်သီးရည်ပင် သီးလုခမန်း ဖြစ်သွားသည်။

“တစ်နေ့တော့... အဲ... တစ်ညတော့... ကျွန်တော်ဟာ အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘောင်းဘီတိုလေးနဲ့ ပါဝါပါတဲ့ ရာဘာမျက်မှန်နဲ့ ရေကူးနေခဲ့ပါတယ်၊ ကူးလို့ကောင်း လိုက်တာဗျာ၊ မြန်မာ့ရေကူးချန်ပီယံ တင်မောင်နီ စံချိန်ကို ချိုးနေတာပါ။ ကူးကောင်းနေတုန်း ဝုန်းကနဲ အသံကြားပြီး နောက်က ဝေလငါးလား ငမန်းလား မသိဘူး လိုက်လာတယ်ထင်လို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့... ”

ကျွန်တော်သိပ်ခိုက်တဲ့ ကမ္ဘာ့ထင်းနှစ်မယ် ရွာရာဗိုလ် ဖြစ်နေတယ်လေ... ရေထဲ နှစ်ယောက်တည်းဆိုတော့... ကျွန်တော် တော်တော်ပျော်သွားတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့နား တပ်သွားပြီး... အင်မတန် ချိုသာတဲ့အသံနဲ့ ‘ရှာရာ... မင်းက တင်းနစ်မယ်ဖြစ်ပြီး ရေလည်း တူးသလား၊ လာလေ အတူတူ ယှဉ်ကူးကြရအောင်’ လို့ စကွိုင်တာပေါ့၊ အဲဒီမှာတင် ကိုးရိုးကားယား ဖြစ်နေတဲ့ ရွာရာဗိုလ်က... ”

‘ငါက မင်းကို... ကလေးလေးတစ်ယောက် ရေနစ်နေတယ် ထင်လို့ ဆင်းကယ်တာ၊ ရေထဲ ရောက်မှ ငါရေမတူးတတ်တာ သတိရတယ်၊ လုပ်ဦး... ငါရေနစ်နေတာ ကယ်ဦး’

လို့ ရုရှသံနဲ့ ဗလုံးဗထွေး အော်တော့တာ... အဲဒီတော့မှ ကျွန်တော် သတိထားမိတာ။ ဟုတ်သား... ရေတူးဝတ်စုံ မဟုတ်ဘူး၊ တင်းနစ်ဝတ်စုံနဲ့ စကပ်ဖြူ တိုနဲ့နှံ့က လန်နေပြီ၊ နည်းတဲ့ပေါင်လုံးကြီးတွေလားဗျာ ထွားလိုက်ကြိုင်းလိုက်တာလဲ မပြောပါနဲ့တော့... အဲဒါနဲ့ သူမခါးနဲ့ ချိုင်းအောက်ကို လက်နှစ်ဘက်နဲ့ လှမ်းပွေ့ပြီး ကျွန်တော် ကန်ပေါင်ဆီ ယက်ကန်ယက်ကန် အားတင်းကူးရတော့တာပေါ့၊ ရေထဲမှာတင် လေးလိုက်တဲ့ကိုယ်ကြီးဗျာ... နင့်နေတာပဲ၊ ဖြစ်ချင်တော့... တငွမ်းငွမ်း ကူးနေတဲ့ ရေသံတွေ ရုတ်ချည်းပျောက်သွားတယ်၊ အလို!... ဘာရေမျှကို မရှိတော့တာ... လေထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ရွာရာဗိုလ်ကို ပွေ့လျက်သား တန်းလန်းကြီး... ”

သတိလည်းဝင်ရော ပေါင်(၁၆၀)ကျော်တဲ့ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဟာ နင့်ကနဲ လေးပိကျလာပြီး တပုဒ်ရူး ကျွန်တော့်ကို ဆွဲချ... . လောက်ထိုးကျ တော့တာတို့။ သူ့ကိုလည်း လွတ်မချရဲ... . ဖက်စရာကလည်း သူပဲရှိ၊ ရာဝင်အိုး ဖက်ဆင်းနေတဲ့ ဖားပျံတစ်ကောင်လို ခြေထောက်က လေထဲ တန်းလန်းယက်ကန်လေး... . ချွေးတွေပျံပြီး ကျွန်တော် နီးလာတော့ လက် မောင်းတွေ အောင်နေလိုက်တာဗျာ၊ စကား မစပ်ပေါ့နော့... . မသန္တာနွယ် ဘယ်နှစ်ပေါင် ရှိလဲဟင်!”

“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်”

ခေါက်မည့်ဟန်ကြောင့် ပြေးထိုင်သည်။

“ဖျောင်း... . ဖျောင်း... . ဖျောင်း... . ဖျောင်း... . ဖျောင်း”

မွန်းအလှည့်တွင်... .

“ဖေဖေ မေမေက အုတ်ကျင်းမှာ စတိုးဆိုင် ဖွင့်ပါတယ်၊ မမဒေဝီ တို့ မမသန္တာတို့လောက် လှရင် ပြင်သစ်ရောက်အောင် သွားပြီး ကမ္ဘာ တော်မော်ဒယ်လ်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမိမယ် ထင်ပါတယ်၊ ခုတော့ ကံတ ရားကြီးက အနာဂတ် ခေါင်းဆောင်ကောင်းတွေ မွေးထုတ်နိုင်မယ့် မိခင်လောင်း မိခင်ကောင်းဘဝကိုပဲ ပေးသနားချင်ပုံရပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မိခင်ကောင်းသာ ဖြစ်ချင်ပါတယ်”

“ကူညီမယ့်လူ မရှိရင်တော့ ကူညီမလို့ပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငွေ့မြင့်ဝင်း မှီနေတော့... .”

ဇင်ဇော်အသံ ဖြစ်ပါသည်။

“ဖျောင်း... . ဖျောင်း... . ဖျောင်း... . ဖျောင်း... . ဖျောင်း”

လှပကျော့ရှင်းသော သန္တာနွယ်ကတော့ မြေလတ်က သူမမြို့ကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြားစွာ ကြေငြာအပြီး... .

“ကျွန်မ ဘဝကတော့ ပျော်ရွှင်ခြင်း တစ်ဆယ့်သားနဲ့ နာကျင်ခြင်း တိုးဆယ်သား ပေါင်းစပ်မွေးဖွားလာခဲ့တာပါ၊ ဟင်း... . ဟင်း... . ကျွန်မ မိတ်ဆွေရင်းတွေလို သဘောထားပြီး ပွင့်လင်းပါရစေရှင်၊ ကျွန်မဟာ

လင်ကောင်မပေါ်ဘဲ မွေးခဲ့တာပါ၊ ခုထက်ထိလည်း ကျွန်မ အဖေကို ကျွန်မ မသိပါဘူး”

သူမကို အံ့သြစွာ သို့မဟုတ် ကြင်နာစွာ သို့မဟုတ် ပွင့်လင်းလွန်း၍ မင်သက်မိစွာ ကြည့်နေသူတွေကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်သည်။

“ရဲရင့်ပြီး တစ်သားမွေး တစ်သွေးလှနေတဲ့ ကျွန်မမေမေကို လက်ရှိ ကျွန်မဖေဖေ ပထွေးပေါ့နော်... . လက်ထပ်ယူတော့ ကျွန်မ လူမှန်း သိခါစအရွယ်ပါ... . ငါးနှစ်သမီး ဖေဖေဟာ မေမေကိုရော ကျွန်မကိုရော အင်မတန် ချစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မ သံသယ မရှိပါဘူး၊ ဖေဖေဟာ သစ်လုပ်ငန်းနဲ့ အင်မတန် ဩဇာကတ္တိမကြီးတဲ့ မြို့မျက်နှာဖုံးသူဌေးပါ၊ ကျွန်မတို့သားအမိ လိုလေသေး မရှိခဲ့ပါဘူး၊ ဖြစ်ချင်တော့ ကျွန်မ ရှစ်တန်း အောင်တဲ့နှစ်မှာ ကျွန်မမေမေ ရွတ်တရက် ဆုံးပါတယ်... . ကားအက်စီး ဒင့်နဲ့ပါ၊ ဖြစ်တဲ့နေရာမှာပဲ ကားရော လူရော မီးလောင်ပြီး ပြာပဲ ပြန်ရခဲ့ပါ တယ်ရှင်”

နားထောင်နေသော မမဒေဝီ ဂျစ်တွေ အကုန်မော့ချလိုက်သည်။ သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်တွင် ကြင်နာစိတ်ကို ဖိတ်လက်နေသော မျက်ဝန်း နက်ထဲ၌ သူမြင်ရသည်။

“ဖေဖေဟာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး လပေါင်းများစွာ နေရောညဉ့်ပါ အရက်သောက်ပါတော့တယ်၊ မြို့ပေါ်က နာမည်ကြီး စားသောက်ဆိုင်တွေ ကို သူ့မိတ်ဆွေ တပည့်တပန်းတွေနဲ့ လှည့်သောက်တာပါ၊ နောက်ဆုံးကျ တော့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်က မိန်းမတစ်ယောက် အိမ်ပေါ် ခေါ်တင် လာပါတယ်၊ မေမေထက် လှပြီး (၁၄)နှစ်သမီး ကျွန်မထက် (၉)နှစ်ပဲ ကြီးပါတယ်၊ ပထမတော့ ကျွန်မမိထွေးဟာ ကျွန်မကို ဖူးဖူးမှတ်ထားခဲ့ပါ တယ်၊ သူ့ထရီနီနင်အောက်မှာ ကျွန်မ လှယဉ်ကျေးမယ် ဖြစ်ခဲ့တာဆိုရင် မှန်သောစကားပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ကမှ ကျွန်မဟာ ဖေဖေသမီးရင်း မဟုတ် ဘူး... . မယားပါသမီးမှန်း သိသွားခဲ့ပါတယ်၊ အိမ်ရဲ့ဘဏ္ဍာနေဟာလည်း သူ့လက်သူ့ခြေ ဖြစ်နေခဲ့ပြီလေ၊ သူဟာ တဖြည်းဖြည်း အမေဆိုတဲ့ မျက်နှာ

ဖူးအောက်က မိထွေးဆိုတဲ့ ရုပ်လုံးပေါ်လာပါတော့တယ်။ သူ့ထက် နုပြီး သူ့ထက် လှလာတဲ့ ကျွန်မကိုလည်း... မိန်းမပီပီ ဝန်တိုမစ္ဆရိယစိတ်တွေ ရုန်းကြွလာမှာပေါ့။ အင်မတန် လှတဲ့ မယားပါသမီးဆိုတာ အချိန်တန်ရင် အိမ်ပါမယား ဖြစ်သွားတတ်တာ ဓမ္မတာပဲလို့ ကျွန်မကို မကြားတကြား ဝါဒဖြန့်ရာက ခုတော့ ပေါ်တင်ကြီး ပြောလာပြီလေ... လွတ်အောင် ရှောင်တဲ့ ဖအေရင်း သမီးရင်းလို ဆက်ဆံနေတဲ့ ကျွန်မနဲ့ဖေဖေကြားမှာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ သပ်ကြီးကို လျှိုလိုက်တာပဲ... မိထွေးစကားကို ကျွန်မဟာ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဖခင်ရင်းလို ဖြစ်နေတဲ့ ဖေဖေကို ပြောရမလဲ ခုင့်... ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို တိုင်ရမလဲ... အဟင့်”

သူမ မျက်ရည်တွေ ဝေ့သီလာသည်။

မငိုမိအောင်ထိန်းရင်း ရှိုက်သံက နင့်ထွက်လာ၏။

“အဲ့ဒါကြောင့် ဖေဖေညီမဝမ်းကွဲ မွန်းတို့မေမေအိမ်မှာ ကျွန်မ စတေး ခဏလာရှောင်နေတာပါ... အားလုံး ခွင့်လွှတ်ပါရှင်၊ ပျော်ရွှင်နေ တဲ့ မိတ်သစ်ဆွေသစ်တွေကြားမှာ... သိပ်စိတ်ညစ်စရာ ကျွန်မဘဝကို ချုပ်လိုက်မိတယ်၊ ကျွန်... မ... ကို... ခွင့်... လွတ်... ကြ... ပါ... ရှင်”

သူမ ဆိုပါသို့ ခြေလှမ်းကျဲနှင့် ပြေးသည်။ ဆိုပါအနီး ရောက်သော အခါ ပါရှင်းကောဇော်ပေါ် ဇူးထောက်၍ ဆိုပါပေါ် မှောက်ငိုလေတော့ သည်။ လက်မောင်းလှလှ ကျောကုန်းလှလှလေး သိမ့်သိမ့်ခါနေတော့၏။ မမက သူမရှေ့ ဆိုပါပေါ် ထိုင်၍ ခေါင်းက ဆံပင်တွေ သပ်ပေးသည်။

“ငို... ညီမလေး၊ အားရအောင် ငိုချလိုက်၊ သိုးဆောင်းစကား မှီတယ်၊ မိတ်ဆွေစစ်ဆိုတာ စိတ်ညစ်စရာလဲ မျှယူတယ်တဲ့၊ အနည်းဆုံး တော့ မျှယူမယ့်သူတွေကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရတာ... ရင်ထဲ ပေါ့သွားတာပေါ့ နော်”

မမက လူကြီးပီသသော စကားကို ကာလဒေသအရ ကွက်တိ ပြောချလိုက်ခြင်းနှင့် နှစ်သိမ့်မှု ပေးသည်။

ခဏကြာတော့ သဗ္ဗာနွယ် သူမကိုယ်သူမ ထိန်းသိမ်းနိုင်သွား

သည်။ PUFF ထုတ်၍ မျက်နှာပြန်ပြင်သည်။ ချက်ချင်း ပြုံးပြုံးပျော်ပျော် ဖြစ်လာသည်။ ပါစံတူးက မိုက်ခရိုဖုန်း ပြေးကိုင်၍ ကနွဲ့ကလျ အိုက်တင် နှင့် လေသံနှင့်...

“ကျွန်မ... ထပ်ဆင့်လှယဉ်ကျေးမယ်ရဲ့အနာဂတ် ရည်မှန်းချက် ကတော့... ဟင်း... ဟင်း... မင်းသမီး မဖြစ်ချင်ပါဘူး၊ မီးကလေး... သရုပ်ဆောင်ကောင်းပဲ ဖြစ်ချင်တာ... ယုံလား၊ ခုင့်... ခုရယ်လို့ရတာ တွေကြသားနဲ့...”

သဗ္ဗာနွယ်က လက်သင့်ရာ ဘီယာဇွဲနှင့် ပါစံတူးကို လှမ်းပေါက် သည်။ ပါစံတူးက မိအောင်ဖမ်း၍ မိုက်ထဲ မိန်းမသံနှင့် ထပ်ပြောသည်။

“မီးကို ဘတ်ပိုင်ဇာ အော်စကားဆု ခိုးမြှင့်တယ်လား၊ ကေးဇူတင် ပါတယ်ရှင်... ဟင်း... ဟင်း... မီးမီးကြိုက်ကြိုက်”

ဘာမှမရှိတာကို အိုက်တင်မျိုးစုံနှင့် ကနွဲ့ကလျ မော့သောတပြနေ သေးသည်။ စိုပြည်ပျော်ရွှင်မှုသည် ချက်ချင်းပင် ဧည့်ခန်းမထဲ လွှမ်းမိုးလာ ပြန်လေသည်။

“ငိုက်ဆာပြီဟေ့... ဟဲဇီးစားကြမယ်၊ ပြီးမှ မမဒေဝီ စကားပြော အလှည့်”

ထမင်းစားပန်းကန်ပြားတွေ ကိုယ်စီယူလိုက်သည်။

ပူနွေးနေသော ထမင်းကြော်၊ ခရုခေါက်ဆွဲကြော်၊ အိတ်လီ ခေါက်ဆွဲကြော်၊ ပဲထမင်း၊ ဘဲပေါင်း၊ ကြက်ပေါင်း၊ ဂဏန်းပေါင်း၊ ပုလွန်ထုပ် ခရမ်းချဉ်ပေါင်း၊ ဘာဘီကျူး အသားကင်မျိုးစုံ၊ ဟင်းချိုနှင့် အသီးအရွတ် ကြော်မျိုးစုံကို ကြိုက်သလို ပုံထည့်၍ ဆော့စ်ချိုချဉ်ငန်စပ်မျိုးစုံ တင်ထား သော အလူမီနီယံနှင့် ခုံရည်ကြီးပေါ်တွင် တပျော်တပါးကြီး အားပါးတရ စားသောက်ကြသည်။

“မမဒေဝီ... ဒါ အိမ်ကက်သဘောလား!”

“မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့... အိမ်ကက်က သတ်သတ်လှင်မှာ”

သဗ္ဗာနွယ်အမေးကို မမက ဖြေသည်။

သူက ပလုပ်ပလောင်းသံနှင့် ဝင်ပြောသည်။

“အိမ်တက်မှာ ဝိုင်းကူမယ့် ဝေယျာဝစ္စ လုပ်မယ့်သူတွေ ပေါ်တာ စုတာဗျို့”

“မမက အပေါင်းအသင်းမှ မရှိတာကွယ်၊ ဟုတ်တယ်... အိမ်တက်လုပ်ရင်လည်း မောင်တို့ ညီမတို့ ဝိုင်းကူဦးနော်”

“စိတ်ချ... ဝါးဒီးဆို ညအိပ်ညနေ... ကူညီပါရစေ... ကူညီပါရစေခင်ဗျ”

အတိုင်အဖောက်ညီသော ပါစံတူးတို့က သံပြိုင်ဝိုင်းအော်သည်။
အိပ်လန်အောင် စားသောက်ပြီးသောအခါ အလိုလိုက်ရမည့် အငယ်ဆုံးလေး မွန်းသော်တာမျိုးကြောင့် အစီအစဉ် တစ်မျိုးပြောင်းသွား၏။

သူမက ဓါတ်ပြားစင်ပေါ်က ကက်တလောက်၌ DVD တစ်ကား သွားတွေ့၏။ 1900 LEGEND ဖြစ်သည်။

“မမဒေဝီ... ဒီကားကြည့်ရအောင်၊ မဂ္ဂဇင်း ဖတ်ပြီး သမီး လိုက်ရှာနေတာ နှစ်ချီသွားပြီ... ကြည့်ပါရစေနော်”

“ညီမထွေးလေးရယ်... တောင်းပန်နေရသေးလား၊ မမလည်း သိပ်ကြိုက်တဲ့ကားပဲ၊ ကဲ... မောင်ရေ၊ ဝူဖါ effect တွေ ဖွင့်ကွာ၊ ရုပ်ရှင်ရုံလို ကြည့်မယ်”

သူတို့လည်း ဇာတ်ကားနှင့် ဇာတ်လမ်းသဘောကိုသာ သိနေသည်။ မကြုံ၍ ဓာတ်ယောက်မှ မကြည့်ကြရသေး။ ပျော်သွားကြသည်။ ထမင်းလုံး စီရင်း အချို့ပွဲတွေ မှီဝဲရင်း ဖိန်နှင့် ကြည့်ကြမည်။

နံရံကပ် Plasma screen ကြီးက ကြည်လင်ပြတ်သားနေသလို ထွက်လာသောအသံတွေက အပ်ကျတာ၊ မှန်စလေး လိမ့်စဉ်သွားတာက အစ ပီပီသသ ကြားနိုင်သော ရုံထွက် အသံစနစ်မို့ ဇာတ်ကားစစချင်းပင် အာရုံတွေ နှစ်ဝင်သွားသည်။

ဇာတ်လမ်းက...

(၁၉၀၀)ပြည့်နှစ်၌ အင်္ဂလိပ်တွေ အမေရိကားကို အလုံးအရင်း နှင့် ခိုင်ခန့်ချိန် ခေါင်းတိုင် လေးလုံးတပ် သင်္ဘောကြီး နှင်းကြားထဲက လေဘာတီရပ်တုကြီးကို စတင်ဦးခိုက်မိပုံ၊ ပျော်ရွှင်ဆူညံသွားသော အင်္ဂလိပ်များနှင့် စတင်ဖွင့်လှစ်သည်။

လူရှင်းချိန်၌ အထူးတန်း ခန်းမ၌ အတိုအစ တက်ကောက်သော မီးထိုးကပ္ပလီကြီး၊ စန္ဒယားခုံပေါ်၌ ကလေးတစ်ယောက် ကောက်ရသည်။ ထိုလူသားငယ်သည် (၂၈)နှစ်လုံးလုံး ကုန်းပေါ် မတက်ဖူးဘဲ သင်္ဘောနှင့် ရေကမ္ဘာ၌ နေထိုင်ကာ အင်မတန် အသိရခက်၍ နားဆင်၍ မပြီးသော တီးလုံးတီးကွက်များကို ဆရာလွတ်၊ အသင်လွတ် တီးသော စန္ဒယား ပါရမီ ရှင် ဖြစ်လာပုံ၊ ကမ္ဘာက ပါရမီရှင်(ဂုဏ်မောက်သူ)နှင့် ယှဉ်ပုံ၊ သူ သင်္ဘောကို သူ့အိမ် သူ့ကမ္ဘာလို နေထိုင်ပုံ၊

သင်္ဘောပေါ်၌ အသံ(ဓါတ်ပြား)သွင်းစဉ် မှန်ပြတင်း ဖြတ်၍ ချစ်သူတွေ့ရှိပုံ၊ မပြည့်မစုံ လိပ်စာသာ ရ၍ ကွဲကွာသွားပုံ နှစ်ပေါက် အောင် မြေပေါ် ဆင်းရှာပြီး ပြန်တက်လာသောအခါ သူ့ကမ္ဘာသင်္ဘောသည် ဖောက်ခွဲ၍ ရေသင်္ချိုင်းတွင် ထာဝရ လျောင်းစက်ရတော့မည့် အခြေအနေနှင့် ကြုံရပုံ။

ဤဇာတ်လမ်း ပြန်ပြောပြနေသူ ထရမ်းပက်သမားက ကြိုးစား၍ ခေါ်သော်လည်း မတရားမှု၊ ဟန်ဆောင်မှု၊ အနှစ်မဲ့မှုနှင့် ဆူညံသော ကုန်းကမ္ဘာကြီးကို သူ မုန်းနာခဲ့ကြောင်း ပြောရင်း... (စန္ဒယားလည်း ထပ်အတင်မခံ၍) သင်္ဘောကြီးနှင့် အတူမရှိသော စန္ဒယားကိုပင် လေထဲ၌ စိတ်ကူးနှင့် နှိပ်ရင်း... ဇာတ်သိမ်းခန်း၌ ဟိုးအဝေး ပင်လယ်ပြင်၌ ‘တဝန်းဝန်း... တအုန်းအုန်း’ ပေါက်ကွဲနေသော သင်္ဘောဟောင်းကြီးကို ကြည့်၍...

မွန်းသော်တာမျိုးလေး မျက်ရည်စီးကြောင်းနှစ်ခု ဖြာဆင်းနေသည်။ အားလုံးလည်း နင့်ကနဲ မျက်ရည်ဝဲနေခဲ့ကြပါသည်လေ။

“ရုပ်ရှင်အရသာဆိုတာ အဲဒါပဲကွဲ့၊ မမလည်း ကြည့်တိုင်း

မျက်ရည်ဝဲတယ်၊ နိုးသားဖြူစင်တဲ့ ပါရမီရှင်ကို နှမောတသပြီး ကျန်ခဲ့တာ ပါ။ ကဲ... TEA TIME "

မုန့်မျိုးစုံနှင့် ကော်ဖီသောက်ကြသည်။

ပြီးတော့ တစ်လှည့်စီ သီချင်းဆိုကြသည်။ လည်ချောင်းနာနေလို့ ဆိုသော မမက River of no return တစ်ပုဒ်သာ ဆိုသည်။ မာရီလင်မွန် နှင့် လေယူလေသိမ်းနှင့် တစ်ထပ်တည်း တူ၍ အားပါးတရ လက်ခုပ်တီးကြ သောအခါ...။

“မင်းဟို့ လက်ခုပ်က ဖါးတီးကြီးလားကွာ၊ နောင်လည်း ကျွေးမှာ ပါ။ မင်းတို့နဲ့ နေရတာ... မမရောဂါ သက်သာထယ်လေ”

“ဟင်... ဘာရောဂါလဲ မမ!”

သူ့အမေးက လှုပ်လှုပ်ခတ်ခတ် အမေး။

“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဟင်း... ဟင်း... အထီးကျန်ရောဂါ ပါ”

မမက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးသာ ပြောလိုက်သော်လည်း မမ မျက်ဝန်း၌ တစ်စုံတစ်ရာသော လေးနက်မှု ရှိနေကြောင်း... (မမ မျက်ဝန်းကို အမြဲ ဖတ်နေ သူပဲ)။ မောင် ကောင်းကောင်းသိပါသည်လေ။

လေဘာတီ မမြရင်၊ ဥဩဘသောင်း၊ ခင်မောင်ရင်အစ ကိုအံ့ကြီး အကော်ဒီယံအုန်းကျော်၊ စန္ဒယားချစ်ဆွေ၊ မြန်မာပြည် သိန်းတန်၊ ကိုတင်လှိုင်၊ လက်ပံတန်းသန်းတင်အလယ်၊ ယနေ့ ခေတ်ပေါ်စတီရီယို သီချင်းအားလုံး စုဆောင်းထားသော မမဇေစီကို အားလုံးဩချရတော့ သည်။

သီချင်းဆို၍ အားရကြသောအခါ...။

(မျိုးကြီးသီချင်းတွေချည်း ဟစ်၍ ပါစံတူး အသံဝင်သွားပြီး ထွက်ရန်ရှိသော လိပ်ခေါင်း ခိုးလိုးခုလု ဖြစ်လာသောအခါ)

“အဆိုတော် အသစ်ကွ... နားထောင်မလား!... စီးရီးမထုတ် ရသေးဘူး”

မမ သူ့ကွန်ပျူတာနှင့် AUDIO ကြိုးကို ချိတ်ဆက်ပြီး KEY BOARD ပေါ်က ခလုတ်တွေကို ကစားလိုက်သည်တွင် တီးဝိုင်းအသံ အပြည့်အစုံ အရင်ထွက်လာသည်။ နေခြည်ထိပ်ထား Intro ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ဝင်လာသည်က သူ့အသံဖြစ်နေသည်။ သူ အံ့သြသွားသည်။

“ခွန်စံဆောင်ခန်းဘုံအလယ်... ”

“ဟာ... ဘယ်တုန်းက သွင်းထားတာလဲ မမ!”

“မင်း မမစိန်နားကပ် လာပေးလို့ ထမင်းလက်ဆုံ စားတဲ့နေ့က လေ”

သီချင်းဆုံးသောအခါ အားလုံး လက်ခုပ်တီးကြသည်။

“ကောင်လေး မဆိုးဘူး မမ၊ အသံက ဂီတာတစ်လုံးတည်းနဲ့ တောင် ပေါက်နိုင်တဲ့ ပါရမီရှင်ပဲ... မြို့ပတ်ရထားပေါ်မှာ”

နေစောင်းသောအခါ... ‘ဘူဖေးတွေ အများကြီးကွာ၊ မမတ ညဉ့်စာပါ လုပ်ထားတာ’ ဟု တားသော်လည်း ကိစ္စအသီးသီးက ရှိနေကြ သည်မို့ ပြန်ရန်ပြင်သည်။

“ကဲ... ဟောဒါ နောက်ဆုံးအစီအစဉ်” ဟု ပြော၍ ဆင်တူ ပက်ကင်ဗူး ရွယ်တူခြောက်ဗူး ထွက်လာသည်။

“ပစ္စည်းတွေကတော့ တစ်မျိုးစီပဲ... မတူဘူး၊ ကဲ... တစ်ယောက် တစ်ဗူး ယူကြ၊ မမ ပေးတဲ့ ကံစမ်းမဲ လက်ဆောင် အိမ်ကျမှ ဖွင့်ကြည့်ကြစို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်၊ ပြီးမှ ဘာပေါက်သလဲဆိုတာ ဖုန်းဆက်ကြ၊ ကိုယ်နဲ့ ခွင့်မတည့်ရင် ချိန်းပြီးလဲကြ၊ အဲ့ဒါ... ဆွစ်ဇာလန်က ပျော်စရာ ဓလေ့ တစ်ခုပဲ”

ပါစံတူးက ဘရာစီယာဆို ဘယ်သူ့ပေးရပါ့မလဲ လုပ်နေသေး သည်။ သဉ္ဇာကို နံပါတ်မေး၍ ကျောအထုခံရသေး၏။

ခြံဝ၌...။

“မင်းတို့အုပ်စု အိမ်အလုပ် ကျောင်းအလုပ် ချစ်သူအလုပ် တန်ခိုး မှ မရှိတဲ့နေ့ကို ညှိကြကွာ၊ တစ်ရက်ပဲ မမကို ကြုံပြော... မမဘက်က”

အမြဲမျှော်နေမယ်”

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမဟု ပြိုင်တူပြော၍ မောင်းထွက်သွားကြ
၏။ သူ... မမနှင့်အတူ ကျန်ခဲ့သောကြောင့် ဇင်ဇော်က ကားရပ်၍
နောက်ပြန်ခေါင်းထုတ်သည်။

“မမရေ... ကျွန်တော်တို့ မမအတွက် ကိုယ်ရံတော်တပ်မှူးလေး
ထားခဲ့တယ်... ကြိုက်တာခိုင်းစေဗျား”

ဟု အော်သွားသေး၏။ နှစ်ယောက်တည်း ကျန်သောအခါ...။

“မောင့်သူငယ်ချင်းတွေက အားလုံး ချစ်စရာကောင်းကြပါတယ်၊
သူတို့နဲ့ အကြာကြီး နေခဲ့ရတဲ့ မောင့်ဘဝကို အားကျလိုက်တာကွာ”

“ကောင်မလေးတွေကတော့ ခင်တာ မကြာသေးဘူး မမရဲ့ မွန်း
က ဌေးမြင့်ဝင်း ခေါ်လာမှ သိတာ”

သူမ သက်ပြင်းချ၍...

“အေးကွာ... သဗ္ဗာန္တယ်လေး ဘဝကို ရှင်းကနဲ လှမ်းတွေ့လိုက်
ရတယ်၊ စိတ်ထဲ မကောင်းလိုက်တာ”

ထိုစဉ် အိမ်ဖော် ကောင်မလေး ခြံဝဆီ ပါဆယ်ထုပ်တွေနှင့် ထွက်
လာသည်။

“ရော... မောင့်အိမ်သားတွေအတွက်”

“မေမေရယ်... အန်တီမြိုင်ရယ်... ဒီနေ့ တစ်နေကုန် သင်
တန်းတက်နေရတဲ့ ညီမလေးရယ်ပဲ ရှိတာ”

“ဖေဖေကရောဟင်!...”

“ဖေဖေက ဘတ်စကားအသစ်တွေ ဝယ်ဖို့ကိစ္စနဲ့ ဂျပန်သွားနေ
တယ်၊ ညီမလေး သွားကြိုရဦးမယ်၊ မင်္ဂလာညပါ မမ”

မမက လက်ကလေး ကမ်းပေးသည်။ ဒီတိုက်နဲ့ ခုန်သော ရင်နှင့်
လက်အိအိကို သူဖွဖွလေး ဆုပ်ကိုင်၍ မရဲတရဲ မေးမိသည်။

“နမ်းမယ်နော် မမ”

မာကျူရီထက် လက်သော အလင်းနှင့် ဝင်းကနဲ ခေါင်းငြိမ့်ပြ

သောည။

အိမ်အဝင်က သစ်ရွက်ကိုင်းကို ခုန်၍ပုတ်မိသောည။
မမလက်ဖမိုးကို နှုတ်ခမ်းနှင့် နမ်းခွင့်ရသောည။ ဟာဟ...။

၁၁ ၁၁ ၁၁ ၁၁

ဇော်

ခန်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်း ဆက်တီပေါ် ထိုင်၍ ကျနယ်ဖတ်နေ
သော ညီမလေးက...

“ကိုကို... နာရီကြည့်ဦး၊ သင်တန်းမှာ ဘယ်သူမှ မရှိတော့မှ
ညီမလေး တစ်ယောက်တည်း ပြန်လာခဲ့ရတယ်၊ ဘယ်ကို သဝေထိုးနေတာ
လဲ!”

“ဟဲဟဲ... ကိုကို ဒီတစ်ခါပဲ ဖျက်ကွက်တာပါကွာ၊ ဟိုဘက်အိမ်က
မမဒေဝီ ဧည့်ခံပွဲ တက်နေလို့ ဒီမှာ... ရှယ်တွေ ပါဆယ်ထည့်ပေးလိုက်
တယ်၊ လာ... ဝါးမယ်”

“ဘာတွေလဲ!”

“မသိဘူး... စုံနေတာပဲ”

မမဒေဝီ၏ကျေးဇူးကြောင့် ညီမလေး ချက်ချင်းစိတ်ကောက်ပြေ

သည်။ အပြိုင်တရားထိုင်နေသော မေမေနှင့် အန်တီမြိုင်က... ဒီအချိန် အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းမှာ ရှိနေလိမ့်မည်။

မောင်နှစ်မ နှစ်ယောက် ထမင်းစားခန်းထဲ ပါဆယ်ထုပ်တွေ မြည်လိုက်သောအခါ...

“ဟာ... ခရုခေါက်ဆွဲ၊ ထမင်းကြော်၊ ချိုချဉ်ကြော်၊ ဘဲကင်နဲ့ လှီးယားဟင်းချို... ဒါက ဘာပါလိမ့်!”

“ငတုံးမလေး... ပုဇွန်ထုပ် ခရမ်းချဉ်သီးပေါင်းဟ”

“ဟာ... ပုဇွန်ထုပ် မစားရတာ ကြာပြီ၊ နေဦး... ခွဲထားဦးမှ”
သူက မဆာသေး။

ပါဆယ်ဖွင့်ကြည့်ရန် စိတ်စောနေတာလည်းပါသည်။

“ကဲ... ညီမလေး၊ ကိုကို ရေချိုးပြီးမှ မေမေတို့နဲ့ စားမယ်၊ စားနှင့်... ဇူဇူက အီဘုတ်မ”

“ကိုကိုနော်...”

သူ အပေါ်ထပ်၌ ခြေဖျော့နင်းပြီး သူ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်၍ အခန်းမီး ဖွင့်လိုက်သည်။ ရင်ဘတ်အင်္ကျီထဲက... ပါဆယ်ထုပ်ကို ကုတင်ပေါ် ချ၍ အိမ်သာထဲ အပေါ့ဝင်သွားသည်။

ထိုစဉ် ဖုန်း Ring tone မြည်လာသည်။

“ဟဲလို... မောင် ဘာလုပ်နေလဲဟင်! အိပ်ခန်းမီး ဖွင့်တာ မြင် လို့ လှမ်းဆက်တာ”

“မောင်... မောင် သိပ်ပျော်ရင် ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေတယ် မမ”

“ဘာလဲဟင်... ဘာလုပ်နေလဲ!”

သူ တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

“ရှုပေါက်နေတယ်”

“သွား... ခွေးကလေး”

“ဝုတ် ဝုတ်”

“.....”

မမဘက်က ငြိမ်သက်သွား၏။

“ဝုတ် ဝုတ်”

“.....”

ပို၍ငြိမ်သက်သွား၏။ သူ့စိတ်ပူသွား၏။

“မမ... မမ... ဒေဝီ”

“မြန်မြန်ပြီးအောင်လုပ်... မမက ဘုရားစင်ရှေ့က ဆက်နေတာ၊ ရဲကြီးလိမ့်မယ်”

“.....”

မောင်ဘက်က ငြိမ်သက်သွား၏။

“မောင်...”

“.....”

ပို၍ငြိမ်သက်သွား၏။ မမ စိတ်ပူသွား၏။

“ဟေ့... မောင်... မောင် မပြီးသေးဘူးလား၊ မမ လေသာ ဆောင် ရောက်နေပြီ”

“ကျွန်တော်က ဝရံတာမှာ တယ်လီနဲ့ လွှမ်းစရာကောင်းတဲ့ မမ လက်ဖုန်းလေးကို ချောင်းနေပြီ”

နှစ်ဦးသား ကြည်နူးသော ရင်တွေနှင့် ဘာမှမဟုတ်တာလေးကို ပင် အူအမြူးသား ခဏကြာအောင် ရယ်မောနေမိကြသည်။

အချစ်သည် ကျန်လူတွေ ဘယ်လိုမှ ဟာသုမမြောက်သော ပြက် လုံးကိုလည်း နှစ်ဦးတည်း အူကျစ်နေတတ်လေသည်ထင့်။

ခစ်ခစ် ခစ်ခစ်နှင့် ခဏကြာမှ...

“မောင်ရေ... ကံစမ်းမဲ မောင် ဘာပေါက်သလဲဟင်!”

“ရှုပေါက်ပြီးမှ ဖွင့်ကြည့်မလို့”

“ဒါဆို ခု ဖွင့်ကြည့်ကွာ၊ မမ အဓိဋ္ဌာန်ပြုထားတာ တစ်ခုရှိနေလို့”

“ခဏနေဦးနော်... အိပ်ယာပေါ်မှာ၊ နေပါဦး... မမ ဘာကို

အဓိဋ္ဌာန် ပြုထားတာလဲ!”

“နောက်မှ ပြောပြမယ်... ဖွင့်ကွာ၊ ဘုရား... ဘုရား၊ မမ ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ”

သူ ဖုန်းမပိတ်ဘဲ ဖုန်းအသာချ၍ ပါဆယ်ထုပ်ကို ကောက်ကိုင် သည်။

တစ်ချက်နမ်းသည်။ အသေအချာ တစ်စချင်း ဖွင့်သည်။ ရင်က တဒိတ်ဒိတ်။

“ဟင်... ဘာကြီးလဲဟ၊ သူ့ဟာက ဘာလုပ်တာလဲ!”

သူ အသေအချာ လေ့လာလိုက်မှ သဘောပေါက်သွားသည်။ သေဟ... မိန်းမတွေ သုံးသော လျှပ်စစ်ဆံပင်ဖြောင့်စက် ဖြစ်နေသည်။

“မမ... မမ... ကျွန်တော်ပေါက်တာ လျှပ်စစ်ဆံပင်ဖြောင့် စက်ကြီး”

“ဒီပြင်ကော... ”

“ဒီတစ်ခုထဲလေ... ”

“သေပြီ မောင်ရာ၊ ဘာများ မှားယွင်းသွားပါလိမ့်!”

သူ ဝရံတာ ပြန်ထွက်လာသည်။ လေသာဆောင်က မမကို... ”

“မမ အဓိဋ္ဌာန်ကိုလည်း ပြောပါဦး”

“နေဦးကွာ... စိတ်ညစ်သွားပြီ၊ မောင့်သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ဖုန်းရိုတယ်မှတ်လား၊ ဆက်ကြည့်စမ်း မောင်၊ ဘယ်သူတွေ ဘာပေါက်သလဲ လို့!...”

“ဒါဆို ခဏစောင့်နော်”

ပထမဆုံး မွန်းတို့အိမ် ရသည်။

“ဘာပေါက်လဲ မွန်း”

“မုတ်ဆိတ်ရိတ်စက် အသစ်ကျပ်ချွတ်ကြီး”

သူ သာမန်အချိန်ဆို ဟာသအတော်မြောက်နိုင်သောကိစ္စ။

ခုတော့ မရယ်အား။

“သဉ္ဇာနွယ်ရော ဘာပေါက်လဲ မွန်း”

“မမက စားပွဲတင် ROLEX နာရီ၊ သူက တော်သေးတယ်... နှိုးစက် သူ လိုချင်နေတာတဲ့၊ ရေချိုးနေတယ်... စကားပြောချင် ခဏ စောင့်”

“တော်ပြီ... ရတယ်၊ ဒါပဲ မွန်း”

သုံးခါနှိပ်မှ ပါစံတူးဆီ ရောက်သည်။

“ငါပါ... အောင်ကောင်းပါ၊ မင်း ဘာပေါက်လဲ ပါစံတူး”

“လဲသေချင်တာပဲကွာ... မင်းသမီး ဒိုင်ယာနာ ဝတ်တဲ့ အိတ်လီ လုပ် အောက်ခံဘောင်းဘီ အကောင်းစား”

“(၂၉)ဒေါ်လာကွ... သုံးသောင်းရမယ်၊ ငွေးမြင့်ဝင်းဆိုင်မှာ ငါတွေဖူးတယ်၊ ရောင်းစားလိုက်... ဒါပဲ”

ငွေးမြင့်ဝင်းနှင့် ချိတ်မိသည်။ စိတ်ဇင် လက်ပတ်နာရီတဲ့၊ ဇင်ဇော် က ခါးကြီးပါတိတ်တဲ့၊ ငွေးမြင့်ဝင်းဆီက သိရသည်။ မမကို အားလုံး အစီရင်ခံလိုက်သောအခါ... ”

“သေပြီကွာ... မမ သေသေချာချာ ထည့်ထားပါတယ်၊ (၁၈) ကာရက် ရွှေအစစ် ပတ်ကားဖောင်တိန်လေး၊ အဲ့ဒီဖောင်တိန်အဖုံးမှာ စီရီရာလီယွန်းက စိန်ပွင့်တစ်ပွင့် မမ ဖောက်ထည့်ထားတယ်ကွာ၊ အဲ့ဒီ ဒေသက စိန်တွေဟာ အင်မတန် နတ်ကြီးတယ်လို့ ကမ္ဘာကျော်တယ်၊ မထိုက်တဲ့လူဆို အသက်ပါ ထိတာ... သိပ်ဒုက္ခပေးတာ၊ ထိုက်မယ့်သူဆို အဓိဋ္ဌာန်သာပြု ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ကိုရောက်တာ”

“ဗျာ... ဘယ်လို မမ”

“မင်း... မမနားကပ် စိန်ကို ကောက်ရသလိုပေါ့၊ အဲ့ဒီနောက်... မမနားကပ်ကို ကားထဲ ဝင်ချွတ်တယ်၊ စွန်ကုတ်ကို ပါးစပ်နဲ့ ကိုက်ပြီးမှ မောင်နဲ့ ထိုက်ရင် ရပါစေသေးလို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး တမင်ပစ်ချခဲ့တာ”

“ဗျာ”

ဗျာကနဲ့ အော်ရင်း သူပျာဝေသွားသည်။ အဖြစ်မုန် ရိုက်ထား

သော BLOOD DIAMOND ရုပ်ရှင်ကားတွင် ထိုစိန်မျိုး သူတွေ့ဖူးသည်။

“မမ ဘာလို့ အဲ့လို ပစ်ချခဲ့တာလဲ! နည်းတဲ့တန်ဖိုးလားဗျာ”

ခဏငြိမ်နေပြီးမှ...

“မောင်နဲ့ ထိုက်မထိုက် သိချင်တာလေးပါ။ ပြီးတော့... မောင် အကျင့်စာရိတ္တကို ထင်းကနဲ သိရတာပေါ့။ အဲ့ဒါ တန်ဖိုးဖြတ်မရတဲ့ မမ အမြတ်လေကွယ်”

“ဒီနေ့ တစ်ယောက်မှ မရဘူးဆိုတော့... ပါဆယ်ထုပ်ထဲကို မမ ဘယ်လိုထည့်တာလဲဟင်!”

“ပက်ကင်ဗူးတွေ ပိတ်ပြီးမှ... စိန်ထည့်ဖို့ အကြံရတာနဲ့ ဖောင် တိန်ကို ဖူထိပ်လေး ဟအောင်ဖြုတ်ပြီး... အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ထိုးထည့်လိုက်တာ... ဘယ်ပစ္စည်းနဲ့ ပူးတွဲပါသွားမှန်းတောင် မသိဘူး၊ ပြီးမှ ပက်ကင်ပေပါ ပိတ်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဒါဆို မမ ခဏနေဦး၊ ဗူးခွဲထဲမှာများ...”

သူ အိပ်ခန်းထဲ ပြန်ပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ကုတင်ပေါ်က ဗူးခွဲကို လှုပ်ခါ ကြည့်သည်။ ဘာသံမှ မကြားရ။ အကုန်မခွာရသေးသော ဗူးခွဲပေါ်က ပက်ကင်ပေပါတွေကို ဖယ်၍ အထဲကို ချောင်းလိုက်မှ လက်ကနဲ ရွှေ ဖောင်တိန်လေးက ဗူးခွဲစက္ကူကြား (အိတ်ကပ်ထဲ ချိတ်သလို) အဖုံးကလစ် နှင့် ချိတ်၍ ငြိမ်သက်နေသည်။ ဟား...။

“မမရေ... တွေ့ပြီ၊ ဖောင်တိန်က ဗူးခွဲစက္ကူသားကြား ချိတ်မိနေ တာဗျ”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ ကဲ... ဂွဉ်နီက”

မမ၏ဝမ်းသာသောအသံက ပါးလျားနေ၏။ စိတ်ပူစွာ သူ... ဝရံတာ ပြေးထွက်ကြည့်သောအခါ ချစ်လှစွာသော မမအရိပ်ကလေး မရှိ တော့။ ဟာကနဲ ဖြစ်သွား၏။

ဂွဉ်နီကဆိုတော့ ထပ်ဆက်၍လည်း မကောင်းတော့ပါပြီ။ ပျော် ရွှင်ခြင်း၊ ဝမ်းသာခြင်း၊ အံ့သြခြင်းများထက် စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းက သာသာ

ထိုးထိုး လွန်ကဲနေသောည။ အိပ်မရ။

မင်းတို့နဲ့ နေရတာ မမရောဂါ သက်သာတယ်... တဲ့။

၅ ၅ ၅ ၅

နောက်

နေ့မနက် သူ အစောကြီး နိုးနေသော်လည်း မမ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မည်စိုး၍ သူဖုန်းမဆက်။ မမ ဆတ်လာမည့် ဖုန်းကို သာ မျှော်လင့်ခြင်းကြီးစွာ စကားဝါပွင့်တွေ ကောက်ရင်း သူ စောင့်နေမိ သည်။

မျက်နှာစုံညီ မနက်စာဝိုင်းတွင် မြိုးခြံချွေတာတတ်သော အန်တီ မျိုက်က ညီမလေး ရေခဲသေတ္တာထဲ ဦးဖယ်ထားသော မနေ့ညက အစား အသောက်တွေကို အရသာ မပျက်အောင် ပြန်နွှေးထားသည်။

သည်မနက် ကော်ဖီသာ အိမ်က စိုက်ရသည်။ အဲ... အိမ်ပြစ် ကြက်သွန်ချဉ်တစ်ပွဲလည်း ပါသည်။ မေမေက သူ့ကို ကော်ဖီထည့်ပေးရင်း

“သား... မနေ့ကလည်း ဟိုဘက်အိမ်မှာ တစ်နေကုန်ပဲ၊ ညီမ လေးတောင် သွားမကြိုဖြစ်ဘူး၊ ညကလည်း ညဉ့်စာတောင် ဆင်းမစား အားအောင် ဖုန်းပြောနေတယ်... တဲ့၊ မွေးသမိခင်ကို သားဖြစ်အင်တွေ ပြောပါဦးကွဲ့”

သည်အရွယ်ထိ ဆေးလိပ်မသောက်၊ ကွမ်းမစား၊ အရက်

မသောက်၊ ရည်းစားမထားသော သားလိမ္မာကို မေမေ ယုံကြည်သည်။
ညာလှေ မရှိမှန်းလည်း သိသည်လေ။ မှုနည်းနည်းပျက်နေပေမယ့် မမေး
ရက်ခဲ့။ အံ့ဘုတ်က ထောင်သည်။

“ဟိုဘက်အိမ်က အပျိုကြီးနဲ့ ကြိုက်နေတယ် မေမေ၊ သီချင်း
စောင်းဆိုရင် ဟိုက လေသာဆောင်မှာ လူလုံးထွက်ထွက်ပြတာ သမီးမြင်ရ
တယ်၊ သူ့ကို ဟမ်းဖုန်းတောင် ပေးထားတယ်၊ မုန့်ပေးကြိုက်တဲ့သဘော
ပေါ့”

“ညီမလေး... နင်ဘာမှမသိဘဲနဲ့ ဝင်မပြောနဲ့၊ ဟမ်းဖုန်းက သူ့
နားကပ် ကောက်ရတာ ပြန်ပေးလို့ လက်ဆောင်ပြန်ပေးတာ၊ သားနဲ့
တရားဝင် ချစ်သူရည်းစား မဖြစ်သေးပါဘူး မေမေ”

အန်တီမြိုင်က ခပ်ပြုံးပြုံး ဝင်မေးသည်။

“တော်တော်ဆွေတယ်လို့ မငဲ့နှမ ပြောတယ်၊ အသက်က ဘယ်
လောက်ရှိပြီလဲဟင်!”

“မေးလို့ မကောင်းဘူးလေ... သားမှန်းတာတော့ သားထက်
မသကာကြီး... လေးငါးနှစ်ပါပဲ”

“ဟင်း.. ဟင်း.. မင်းကလည်း ကြီးမှ ကြိုက်မယ်ဆိုတာနဲ့တော့
အံ့ကို ကိုက်လို့”

မှတ်ချက်ပေးသော အန်တီမြိုင်နှင့် မေမေ တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို သူသိသည်။

သူ့ထမင်းကြော်ပန်းကန်ထဲ ပုစွန်ထုပ်ဟင်းကို မေမေက ခပ်ထည့်
ရင်း...

“အရာရာမှာ ချင့်ချိန်တတ်တဲ့ သားလေး... ပျော်ရွှင်နေတာပဲ
မေမေ မြင်ချင်ပါတယ်ကွယ်”

“မိသားစု စိတ်ဆင်းရဲအောင် သား ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊
ခုလည်း မလုပ်ဘူး၊ နောင်လည်း မလုပ်ဘူး”

ညဉ့်စာ မစားထား၍ ထမင်းက စားကောင်းလှသည်။ ယိုးဒယား

ဟင်းချိုကလည်း ပြန်နွေးထားမှ ပိုကောင်းနေသလိုပင်။ လက်စသတ်
ကော်ဖီသောက်နေစဉ် ဖုန်းမြည်လာသည်။ ကော်ဖီပန်းကန် မော့ချ၍ သူ
အိမ်ပေါ် တက်လာ၏။ လှေခါးထိပ် ရောက်မှ ဖုန်းကိုင်သည်။ မမဆီမှ
ဖြစ်သည်။

“မမ နေကောင်းလားဟင်... မောင် စိတ်အရမ်းပူနေတာ”

ကမ္ဘာသောပါး သူ့အမေးကြောင့် မမထံမှ နူးညံ့သော ရယ်သံ
လေး ထွက်လာ၏။ ပြုံးမှ...

“ကောင်းပါတယ်... မောင်၊ မနေ့က တစ်နေကုန် အပျော်လွန်လို့
ပန်းသွားတာပါကွယ်”

သူ့ဝရံတာမှ ထွက်ကြည့်တော့ လေသာဆောင်မှာ မမ ရှိမနေခဲ့။

“မမ အခု ဘယ်က ပြောနေတာလဲဟင်!”

“ခြံထဲက ပုန်းညက်ပင်ကြီး အောက်မှာလေ... မောင့်ဆီက
မြင်ရမှာ မဟုတ်သလို... ဘယ်သူမှ မမြင်ရတဲ့ နေရာသီးသန့်လေးပေါ့”

“မောင် မမနဲ့ တွေ့ချင်တယ်”

“ဦးခ ခြံမှာ ရှိတယ်... လာလေ”

အမြန်ဆုံး ရေချိုး၊ အဝတ်အစား လဲလိုက်သည်။

စကားဝါပွင့်တွေကိုတော့ လတ်တိုင်ပုဝါအဖြစ် ထုပ်၍ ဝွေတိုင်
သည်။ တံခါးဝက ကြိုနေသော ဦးလေးခက...

‘ပုန်းညက်ပင်အောက်မှာ’ တဲ့၊ ဂမုန်းပန်းအိုးတွေ တန်းစီနေသည့်
သန့်ပြန့်နေသော ကျောက်လမ်းမှ ထီးထီးမားမား လှမ်းမြင်နေရသော
ပုန်းညက်ပင်ကြီးဆီ သူ တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်နေသည်။

လေးစားခြင်း၊ မြတ်နိုးခြင်း၊ တန်ဖိုးထားခြင်း၊ စွဲလန်းခြင်း၊
တပ်မက်ခြင်း၊ ချစ်ကြင်ခြင်း၊ ရင်ခုန်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ စိုးထိတ်ခြင်း၊
ပြည့်သိပ်ခြင်း၊ လစ်ဟာခြင်း၊ ပီတိဖြစ်ခြင်း၊ ရှက်ကြောက်ခြင်း စသော...

ခံစားချက်ပေါင်းစုံကြောင့် သူ့ရင်သည် ပရမ်းပတာ ဖြစ်နေသည်။
အချစ်စိတ်တွေ ပြည့်လွန်း ထုံမွန်းနေတတ်သောအရွယ်၊ ခွန်ပြည့်

အားပြည့် ချစ်ဆိပ်ရည်တို့ စိမ့်ယိုနေသောကာလ၊ ချစ်လှစွာသော နံ့သာတုံး မမ စောင့်နေသည်က လွတ်လပ်အေးချမ်းသော ဒေသ။ ဒီမောင်ရင်မှ ပရမ်းပတာ မဖြစ်လျှင်...

ညီညာပြန့်ပြူးသော မြက်ခင်းပေါ်မှာ... မော်ဒန်လား၊ စိတ္တဇလား၊ တစ်ခုခုကို ရည်ညွှန်းသော သင်္ကေတလား... တစ်ဘက်စီ မှောက်ခုံဝတ်လက် လဲကျနေသော မမ၏ ပန်းနုရောင် ခြံတွင်းစီး ထိပ်အုပ် ကတ္တီပါ ဖိနပ်ကလေးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ အစိမ်းရောင်ပေါ် ပန်းရောင်လေး ထင်းခနဲ နေ၏။

မမသည် လွတ်လပ်ခြင်းဆီ ဖိနပ်တောင် မပါဘဲ ဗလာခြေဖဝါးနှင့်(ဆယ်ကျော်သက်လေးတစ်ယောက်လို) မြက်ခင်းကို နင်း၍ လျှောက်သွားခဲ့လေပြီ။ သူစီးလာသော ဝေါကင်းရှူးနှင့် ခြေအိတ်ကို ချွတ်လိုက်၏။ မေ ဖိနပ်ဘေးတွင် အဆင်ပြေသလို ပစ်ချလိုက်ပြီး...

မမ၏ခြေဖဝါးတော်နုကို ဦးဦးဖျားဖျား ထိတွေ့နမ်းရှိုက်ခွင့် ရထားသော မြက်ခင်းပြင်ကို မမခြေရာအတိုင်း သူ တစ်လှမ်းချင်း နင်း၍ ဖြတ်သန်းသည်။

(ဟင်း... ဟင်း... မမကို ပြောပြစရာ)ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို... (တစ်လှမ်းချင်း) မြက်ခင်းဆီက သူ ဆွဲထုတ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

စက္ကူပန်းရုံတွေ ဝိုင်းနေသော ပုန်းညက်ပင်အောက်ရှိ ဒန်းပေါ်မှာ မမက သူ့ကို ကျောပေး၍ ဝါလွင်သော ပါးပါးဂါဝန်နှင့်...

ပုံပဲ့လေး ထိုင်နေသည်။ ကြိမ်နှင့် အထူးအော်ဒါပေး ပြုလုပ်ထားသော ဒန်း၏ကျောမိပေါ် ဦးခေါင်းကို ခပ်သာသာ ခပ်မော့မော့ တင်ထားသည်။

ခြေထောက်နှစ်ဘက်လုံး တင်ထား၍ ကပိုကရို ကျနေသော ဂါဝန် ဝါပျော့ပျော့ အတွန့်တွေက ကဗျာဆန်နေသည်။ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ငေးသလို သူ ခဏငေးပြီးမှ ခြေသံမကြားအောင် ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ဒန်းနောက်မှ ရပ်၍ အပေါ်စီးမှ မမမျက်နှာကို မြင်ရသည်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် မမ မျက်လုံးများ မှေးစင်းနေသည်။ မျက်တောင် မောင်ရွည်ရွည်များက ဝင်းသောအသားကြောင့် ထင်းကနဲ ညီညာစွာ ထိုးထွက်နေသည်။

အနီးစပ်ဆုံး ဥပမာ ပေးရလျှင် အုန်းလက်တစ်ခြမ်းကို ညီညာစွာ ဖြတ်တောက်၍ လိုအပ်သလောက် ကွေးထားပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ပုံအနည်းငယ် ဖော်ထားသော ထူထဲမည်းနက်သည့် မျက်ခုံးများ အလယ်မှ အစပြု၍ လိုအပ်သလို နိမ့်လျှော့မို့မောက်နေသည့် သပ်ရပ် တိကျသော နှာတံက နှာသီးဖျားကို လိုသလို ချွန်လုံး၍ အပေါ်နှုတ်ခမ်းမှ တက်လာသော အသားမြှောင့်လေးထိပ်မှာ ဆုံးသည်။ လေးကိုင်းသဏ္ဌာန် ဖောင်းအိဖုရွ(အင်း...) နှုတ်ခမ်းတော် အလှကိုတော့ ဖွဲ့ပြမနေချင်တော့ပါ။ စိတ်ရိုင်းတို့ ညွတ်ကိုင်းကျမလာခင်...

“မမ”

“.....”

“မမ အိပ်ပျော်နေလား!”

“.....”

“မမ အိပ်ပျော်နေတာ တကယ်လား!”

ပြီးလာသည်။ လေးညှို့လှုပ်သည်ဆိုရုံလေး၊ မျက်တောင်တွေ မကြွသေး။ နှုတ်ခမ်းဖူး ဟသည်ဆိုရုံက...

“ကြည့်လို့ ဝပြီလား!”

“ဘယ်တော့မှ ဝမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဆို ဆက်ကြည့်ဦးလေ”

မျက်လုံးများ ဆက်မှိတ်၍ ညွတ်ချင်စဖွယ် ပြုံးနေပြန်ပါပြီ။ ရဲရင့်စွာ ယစ်မူးရဲသူ ဖြစ်မနေသော သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လိုက်သည်။ မမ နဖူးပြင်ကို နမ်းလိုက်ရန် ညွတ်ကနဲ ငုံ့ရင်းမှ သတ္တိနည်းစွာပင် ပါးစပ်တဝှမ်းများသာ ထွက်ကျလာသည်။

“မောင် ကြည့်နေတာ မမ ဘယ်လိုလုပ်သိလဲ!”

“မောင် ချဉ်းကပ်လာကတည်းက သိတယ်”

“မမ နောက်စေ့က တတိယ မျက်လုံးလား!”

“ဟင့်အင်း... မမရဲ့ တတိယ မျက်လုံးက... မမရဲ့နှာခေါင်း”

“ဟ”

ခုထိ မမမျက်စေ့ မဖွင့်သေး။

ခြေဗလာကို ချ၍ ဒန်းကိုတော့ ရွှေ့သည်ဆိုရုံလေး လွှဲနေပြီ။

“သိပ်ရိုးတာပဲနော်... ဟင်း... ဟင်း၊ မင်း စကားဝါပန်းတွေ

ပါလာတယ် မှတ်လား! မမနှာခေါင်းက ပါးပါးလေးပါကွယ်”

“မောင် အစောကြီးကတည်းက နိုးနေတာ၊ လွမ်းလွမ်းနဲ့ ထ ကောက်နေတာ၊ ဒီမှာ ရော့... မမ”

“မမဘေးမှာ လာထိုင်လေ”

မမက ပန်းတွေကို လှမ်းမယူဘဲ သူထိုင်မည့် ဒန်းကျောမှီပေါ် လက်တင်ရင်း ဖိတ်ခေါ်သည်။ နှစ်ယောက်စာအတိ ဒန်းမှီ မမ ဘေးသား များနှင့် အိကနဲ ထိမှ ထိုင်လို့ကျသွားသည်။ သူ လက်နှစ်ဘက်နှင့် ပန်းထုပ် လေး ကမ်းပေးသည်။

မမက ချဉ်ဖွဲ့ထားသော အထုံးလေးကို ဖြုတ်ရန် သူ့နောက်မှီ ကျောမှီပေါ်မှ လက်ကို ရွတ်ရင်း သူ့ဆံပင်တွေကို ဖွဖွလေး သပ်သွားသည် ဟု ထင်သည်။ လေဟပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ လိပ်တစ်ကောင်လို သူ့ဘက် သူယက်၍ တွေးနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ မမကတော့ လည်ပင်းကျယ်သော လက်ပြတ်ဂါဝန်နှင့် သူ့လက်ထဲက ပန်းတွေကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင် ငိုက်၍မွှေးနေလေသည်။

ဟိုက်...။

အို... လှလိုက်တာ မမရယ်။ အယောင်ယောင် အမှားမှား မျက်စေ့များ ပိတ်ထားလိုက်မိသည်အထိ ဖြစ်ရသည်။ ဖြစ်ရပါလေသည်။

စကားဝါပန်းနဲ့ထက် သန့်ရှင်းသင်းပျံ့သော မမ၏ကိုယ်သင်းနဲ့ သည်လည်း သူ၏ခန္ဓာငါးပါးကို လှုပ်နှိုးထားသည်။ အုပ်ငြိမ်းထားတော့သည်။

သူ၏အရေပြားအားလုံးကိုလည်း မမအလှကွန်ယက်သည်... နူးညံ့စွာ ထုပ်ပိုးထားတော့သည်။

“မွှေးလိုက်တာ မောင်ရယ်၊ မမရင်ထဲ လစ်ဟာနေသလိုလိုကြီး တစ်မနက်လုံး ဖြစ်နေတာ၊ ခုမှပဲ ပြည့်သိပ်သွားတော့တယ်”

မမ စကားသံသည်လည်း ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဆည်း လည်းများ တစ်ပြိုင်နက် လှုပ်ခါလိုက်သလို အံ့ကျင်းဖွဲ့သော နဝင်ပီယံ အရသာကို ပေးစွမ်း၏။

တုန်ခိုက်လှိုက်မောခြင်းသည် နှလုံးသည်းပွတ်၏ အနက်ရှိုင်းဆုံး တစ်နေရာဆီမှ တစ်စ... တစ်စ။

ဖိုမ သဘာဝအရ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖဿဆိုသော အာရုံသည် လည်း... ဆန္ဒဟူသော ဇောစိတ်ဆီ တစ်စ... တစ်စ။

မြေပေါ် ပြန့်ကျဲနေသော စကားဝါပန်းတွေကို ပုန်းညက် ရွက်ကြွေ က ခဏတာ ဖုံးအုပ်ထားရန် ပင်စည်ပေါ်မှ တစ်စ... တစ်စ။

“မမရဲ့ခြေဖဝါးတော်စုနုကို ဦးဦးဖျားဖျား နမ်းရွက်ခွင့်ရတဲ့ မြက်ခင်းပြင်ဆီကနေ... အနမ်းအားလုံးကို မောင့်နှလုံးသားနဲ့ သိပ်ကြီး ပြီး ပြန်ဆွဲနှုတ်လာခဲ့တယ် မမ”

ရင်ထဲတွင် ခုပင် စိလိုက်သည့် “ချစ်ရင်ပြင်သို့ အဝင်လမ်း” ဟူသော သူ၏ကဗျာကို ရွတ်ပြတော့ သူ့ရင်ခွင်ဦးမှာ မမက နှမ်းလျှ တိမ်းမူးစွာ မွှေးစက်နေခဲ့ပြီ။ အလို...။

မမမျိုက်နှာမှာ အရောင်တွေ ဖြတ်ပြေးနေပါလား။ အဝါ... အဖြူ... ပန်းရောင်မှ ရဲကနဲ ပြန်ဝါသွား။ ငါ့အမြင် မှားတာလား!။ ဟင်... နောက်တစ်ခါ အဝါ အဖြူပန်း... ရဲတွတ်လာပြီးမှ ပြန်ဝါသွား။ ဘုရား... ဘုရား... မမရောဂါဆိုတာ...။

ထိပ်မှာထားတယ်
ဘုရားတရားသံသာ...
ရတနာသုံးပါးကို...

ဦးမှာထားတယ်
လတ်တော်ရည်ကော်မိ
ဇွန်ဟင်းခါးနှင့် ထမင်းဟင်းကို...

ရင်ဝင်လယ်(အပါအဝင်)
ဦးတွင်းရည်ဆီနှင့်
ရွှေကိုယ်အရေပြားအနံ့မှာထားတယ်
ထိပ်ထားမမကို...

“စတုတ္ထဝိုင်း”

(ဇာတ်ဆုမ်း)

ချို

အိသောရနံသည် အခန်းထဲ မှိုင်းဝေနေ၏။ ထိုရနံကြောင့် မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်စိတ်သည် တဖြည်းဖြည်း ကျဆင်းနေကြောင်းကိုတော့ သိနေ၏။ မူးဝေဝေ အီလည်လည် ဖြစ်လာ၏။ ပြင်ထားသော အုန်းငှက် ပျော့ပွဲများပေါ် ထိုးစိုက်ထားသည့် အမွှေးတိုင်များမှ ထွက်နေသော အနံ့ ဖြစ်သည်။

ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်နေတာတွေ သူမသိ။ သူသိသည်မှာ...

“ဟောဒီက တနင်္ဂနွေသားဟာ... ပဋ္ဌာန်းဆက်မှာ... ချာလွှား ဖြစ်တဲ့အပြင် ပန်ထွာအပေါ် သစ္စာခံခဲ့တဲ့ သျှိုလည်း ဖြစ်နေသကဲ့... ”

မအိမ်စည်ရဲ့”

ဆံပင်ဖြူဖြူ အရှည်လိုက် ဖြန့်ချထားသော်လည်း မုတ်ဆိတ် ထွင်စွယ်တ နက်မှောင်နေသည့် ဘိုးတော်သည် ရုတ်တရက် ကြည့်က အသက်ခြောက်ဆယ်ခန့် ထင်ရ၏။ သို့သော် ဆံပင်တွေ မုတ်ဆိတ်တွေ ခိုက်သင်လိုက်ပါက တင်းရင်းနေသော မျက်နှာအသားအရေနှင့် ဖြူဖွေးနေ သော(တစ်ချောင်းမှ မကျိုးသေးသည့်) သွားတွေအရ ဘယ်နည်းနှင့်မျှ လေးဆယ်မကျော်နိုင်သေးကြောင်း သူ ကောင်းကောင်း ခန့်မှန်းနိုင်သည်။

“အမိန့်ရှိပါ ဘိုးတော်”

“လူမမာကို ဟောဒီ တနင်္ဂနွေသားကပဲ ကယ်တင်နိုင်လိမ့်မယ်၊ သို့တော့ မာတုဂါမကို လက်နဲ့ ထိလို့မရပေဘူး”

ဘိုးတော်သည် သောက်ရေခွက်ကို မန်းမှုတ်နေ၏။ ဘုရားစင်ရှေ့ အခန်းထဲတွင် ဒေါ်အိမ်စည်၊ အိမ်ဖော်သုံးယောက်နှင့် သူ့အပြင် ဘိုးတော် ၏တပည့်နှစ်ဦးသာ ရှိနေသည်။

“ဒီတော့... မနက် လေးချက်တီးအချိန်မှာ ဟောဒီသစ္စာရေဟာ သိဒ္ဓိလွန်မြောက် တန်ခိုးပေါက်ပြီး သောက်သုံးသူများ လိုရာခရီး ပြီးမြောက် သွားဖို့ အကြောင်းရှိပေတယ်”

ယတြာကိန်းခန်း နက္ခတ်စန်းလက် အလိုအရ ထိုသစ္စာရေကို မေ့မြောနေသော မမဒေဝီကို မနက်လေးနာရီအချိန်တွင် သူက တိုက်ကျွေး ပြီး ပန်းနှင့်ကျောသားကို နှိပ်နယ်ပေးရန် တာဝန်ကျသည်။

ဘိုးတော်နှင့် တပည့်များလည်း ဤအိမ်၌ပင် ဘေးရန်ဆီးကာ အိပ်ယာပြင်စေရမည်တဲ့။

လူနာနီးလာသောအခါတွင် လိုအပ်သလို ဆက်လက်မန်းမှုတ်ပေး ပြီး ဤဝဋ်နာကံနာကို ယူပစ်သလို ပျောက်ကင်းရန် သူ၏တန်ခိုးပြာဋိဟာ ကို ပြသ၍ ကုသတော်မူမည်ဟူ၍သာ သူ အကျဉ်းရုံး၍ နားလည်လိုက် သည်။

ဤကိစ္စသည် မမ ယုံကြည်သော ဘဏ္ဍာစိုးကြီး ဒေါ်အိမ်စည်၏

အစီအမံ ဖြစ်၍ သူ ဘယ်လိုမှ မကန့်ကွက်နိုင်ပါ။ လေးနာရီ မထိုးခင် ရောက်အောင် လာပါမည့်အကြောင်း ပြော၍ ဦးချပြန်ခဲ့ရလေသည်။ ညနေစောင်းလေပြီ။ ကျနေသည် အပူတွေ လွှတ်ထုတ်ဆဲ။

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

မဒေဝီကို ချစ်သော သွေးသောက် သူငယ်ချင်းတွေဆီ သူ ဖုန်းဆက်ရတော့သည်။ မကြာခင် ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် သူ့ခြံထဲ ဝင်လာ၏။ သူ မှာသော ပစ္စည်းများ ပါလာသည်။ သူ့အိပ်ခန်းတွင်ပင် အရေးပေါ် အစည်းအဝေးလေး ကျင်းပရတော့သည်။ အဖြစ်အပျက်ကို သူက လိုရင်းတိုရင်း ရှင်းပြသည်။

“မနက်က... ငါနဲ့မမ ခြံထောင့်က ပုန်းညက်ပင်အောက်မှာ ဒန်းစီးရင်း စကားပြောနေကြတယ်ကွာ... အဲဒီမှာပဲ တို့နှစ်ယောက် တရားဝင်ချစ်သူတွေလည်း ဖြစ်သွားကြတယ်၊ ညကတည်းက မမ သိပ် နေမကောင်းတာ ငါ ရိပ်မိခဲ့တယ်၊ မမ ငါ့ရင်ခွင်ထဲ မှေးကနဲ အိပ်နေရင်း မျက်နှာအရောင်တွေ ပြောင်းတယ်ကွာ၊ ငါလန့်သွားတယ်... ငါ ပထမ ငါ့အမြင်မှားတာ အောက်မေ့တာပေါ့၊ တတိယအကြိမ် ဖြစ်တော့ လက်တွေ့ ခြေတွေပါ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြစ်တာ... ငါ မမလို့ ခေါ်ကြည့်တယ်၊ လှုပ်နှိုး တယ်... လုံးဝမေ့နေပြီ၊ ငါလန့်ပြီး ဦးလေးခကို အော်ခေါ်တာပေါ့... ”

ဆေးရုံတင်ဖို့ပေါ့ ဦးလေးခန့် ဒေါ်အိမ်စည် ရောက်လာတယ်။ ဒေါ်အိမ်စည်က ဆေးရုံတင်လို့ မရတဲ့ ရောဂါတဲ့၊ အိမ်ပေါ်ကိုပဲ တင်ခိုင်းတယ်”

သဉ္ဇာနွယ်က ဖြတ်မေးသည်။

“ဘယ်လိုအရောင်တွေလဲ ကောင်း!”

“နဂိုက အဝါကနေ... ဖြူကနဲ ဖြစ်ပြီး ပန်းရောင်... ပန်းရောင်က ရင့်လာပြီး အနီရောင်... အဲ့... ဒီကနေ... နဂိုမူလအသား ဝါဖန့်ဖန့်ရောင် သုံးခါတောင် ပြောင်းတာ”

“အဲ့ဒီရောဂါအကြောင်း ကျွန်မဖတ်ဖူးတယ်၊ ထားပါ... ဆက်ပြောပါဦး”

“မမ အိပ်ခန်းထဲ ရောက်သွားတယ်၊ ဘာအရောင်မှ ထပ်မပြောင်းတော့ပေမယ့် လုံးဝသတိမရတော့တာ၊ အိပ်မောကျနေသလိုကို အိပ်နေတာ၊ အဲ့ဒီမှာ ဒေါ်အိမ်စည်က...”

“အင်း... မနေ့က တွေ့ခဲ့တဲ့ ဘိုးတော်ဖြူ ပြောတာ ဟုတ်နေပြီ၊ သွားပင့်မှ...”

ဆိုပြီး ကားမောင်းထွက်သွားတယ်။

“ဦးလေးခန့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲတွေ ပြင်ဖို့ မှာသွားတယ်တဲ့၊ ငါလည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ၊ မင်းတို့ကို ခေါ်ဖို့လည်း သတိမရဘူးပေါ့ကွာ၊ အုန်းပွဲ ငှက်ပျောပွဲတွေ ကောင်မလေးတွေ ပြင်နေတုန်း ဦးလေးခက ငါ့ကို လက်တို့ပြီး ခေါ်သွားတယ်”

ကားရုံဒေါင် အပေါ်ထပ် ရောက်တဲ့အခါ...

“ကောင်လေး စိတ်အေးအေးထားစမ်း၊ ရော့... အချို့ရည်သောက်”

COKE ပူးကို သူ့အငမ်းမရ သောက်လိုက်မှ စိတ်တည်ငြိမ်စပြုလာသည်။

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရလဲ ကောင်လေး!”

“ကျွန်တော်ကတော့ ဆေးရုံတင်ချင်တာပါပဲ”

“ဒီအိမ်မှာက မအိမ်စည်သဘောကွ... ငါပြောပြမယ်၊ အုန်းငှက်ပျော ငါနဲ့ အတူထွက်ဝယ်တဲ့ ရွှေအေးဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ပြောပြတာနော်၊ မနေ့က မအိမ်စည် နားရက်ရတယ်၊ ရွှေအေး ပေးတဲ့သတင်းအရ ရွှေအေးပါ ခေါ်သွားပြီး ဆယ်မိုင်ကုန်းက အဲ့ဒီဘိုးတော်ဆီ သွားတယ်တဲ့၊ တော်တော်စွမ်းတယ်ဆိုပဲ၊ ကြိုက်တဲ့ ဂမုန်းပင်ကို လက်နဲ့ အပေါ်က သပ်လိုက်၊ ဂမုန်းရွက် ခေါင်းငြိမ့်တယ်တဲ့”

“ဗျာ”

“မဗျာနဲ့ဦး... အောင်ကောင်း၊ အမွှေးတိုင်း၊ ဖယောင်းတိုင်တွေကို ရေမုန်းနဲ့ တောက်ရုံနဲ့ မီးထ၊တောက်တယ်တဲ့၊ ပင်အပ်တွေ ထ၊ကတယ်တဲ့” သူတောင် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

“မအိမ်စည် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်တော့တာပေါ့၊ သူက နဂိုကတည်းက အဲ့ဒီ ဂမ္ဘီရတွေ လွှတ်ယုံတာလေ၊ အဲ့သမှာ မအိမ်စည်တို့ အကြားအမြင် ရသလို အကုန်ဟောတော့တာ ဒက်ထိတွေတဲ့ သူ့သခင်မ အခြေအနေ၊ သူ့သခင်မရောဂါ၊ ဟောဒီအိမ်ကြီးရဲ့အတွင်းရေးနဲ့ ဘေးအိမ်က မင်းတောင် ပါသေးသတဲ့၊ တနင်္ဂနွေသားလေးနဲ့ ရည်ငံနေတယ်တဲ့”

သူ့စိတ်ထဲက ရယ်ကျဲကျဲ ဖြစ်သွား၏။

သူ တနင်္ဂနွေသား မဟုတ်။ ဗုဒ္ဓဟူးသား ဖြစ်သည်။

အအေး အကုန်မော့လိုက်၏။

“ဆက်ပြောပါဦး ဦးလေးခရဲ့”

“မင့်သခင်မရဲ့ဝဋ်နာကံနာကို ပျောက်ကင်းအောင် တုပေးမယ်၊ သာသနာပြုဖို့တော့ အနည်းအပါး လျှာဒါန်းပေါ့... တဲ့၊ အဲ့သမှာ မအိမ်စည်ကလည်း သုံးသောင်း ချက်နဲ့တော့ပြီး ဖြစ်ဖြစ်ချင်း လာပင့်ပို့မယ် ဖြစ်တော့တာ၊ ပေးလိုက်တဲ့ ရေမုန်း မနက်က တိုက်လိုက်သေးတယ်၊ အဲ့ဒါပဲ ကောင်လေး၊ မမလေးကလည်း အိပ်ပျော်နေသလိုပဲဆိုတော့ သိပ်နိမ့်နိမ့် မနေနဲ့၊ တို့ ခဏစောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့”

“ဒါပဲ ရှိတာပေါ့ ဦးလေးခ၊ အရေးကြီးလာရင်တော့ အမှန်တရား

ဘက်က မားမားရပ်တည်ပြီး မမအတွက် ကျွန်တော် အသက်ပေးပြီး
ကာကွယ်သွားမယ်”

“စိတ်ချ ကောင်းလေး၊ ငါက ငါ့သခင်မပါကွာ၊ ငါ စစ်သားပါ”

လက်မချင်း ဖမ်းဆုပ်လိုက်ရင်း အလိုလို အံသွားတွေ ဖိကိုက်မိ

ထိုက်ကြ၏။ မေးကြောတွေ ပြိုင်ပြိုင် ညီညီ၊ ခိုင်ခိုင် ကျည်ကျည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ပါစံတူးက...

“ဘိုးတော်က ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ အောင်ကောင်း”

“ဥပဓိရုပ်တော့ တော်တော်ကောင်းတယ်ကွ ဆံပင်က ဖြူဖွေးပြီး

နှုတ်ခမ်းမွှေး ပါးမြိုင်းမွှေး မှတ်ဆိတ်မွှေးက နက်မှောင်နေတယ်၊ မျက်လုံး
တောက်တောက်၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ သွားတွေ ဖွေးလက်နေတယ်၊ ဝတ်ပြု
စင်ကြယ်က ပိတ်အကောင်းစား”

ဇင်ဇော်က...

“ထူးခြားတာ ဘာရှိလဲ!”

“အသက်လေးဆယ်လောက်က အသက်ခြောက်ဆယ်ဟန်
ဆောင်ထားတာ ထူးခြားတာပေါ့၊ ဘိုးတော်ဆိုတာ အသက်ကြီးလေ
ကောင်းလေပဲ မဟုတ်ဘူးလား!”

ဌေးမြင့်ဝင်းက...

“သူ့အစီအစဉ် ပြောပါဦး၊ တို့က ဘယ်နေရာက ဝင်ရမလဲ!”

“ရေမန်းတစ်ခွက် ပွဲတင်ထားတယ်ကွာ၊ မနက်လေးနာရီမှ သိန္နီ
မြောက်မယ်တဲ့၊ ငါက မမဒေဝီကို အဲဒီရေမန်း တိုက်ပြီး ပန်းနဲ့ကျောပြင်ကို
နှိပ်နယ်ပေးရမယ်၊ မမ ကျိန်းသေ နီးလာလိမ့်မယ်တဲ့... အဲဒီကျမှ တန်ခိုး
ပြာဋိဟာကို ပြရင်း မမရဲ့ဝဋ်နာကံနာကို အမြစ်ဖြတ် ကုစားမယ်တဲ့”

အားလုံး ခဏငြိမ်သက်သွားကြသည်။

ခဏနေမှ သစ္စာနွယ်က...

“ဘိုးတော်နဲ့ သူ့လူနှစ်ယောက် ဒီည ဒီအိမ်မှာ အိပ်မယ့်သဘော
လား ကောင်း!”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ဟာ... အိမ်ထဲမှာ မိန်းမသားချည်းပဲ၊ ဦးလေးခက အပြင်မှာ”

သူကပင်...

“ဦးလေးခကို ဓါးတစ်လက် ဝှက်ဆောင်ပြီး အတွင်းမှာ နေဖို့
မှာထားတယ်၊ ဒေါ်အိမ်စည်မှာ လိုင်စင်နဲ့ သေနတ်ရှိတယ်”

မွန်းက...

“သူတို့မှာလည်း လက်နက်ပါနိုင်တာပဲလေ၊ မမနဲ့ မိန်းမတွေ လုံခြုံ
ရေးက ဘယ်လုံလောက်မှာလဲ”

“တို့လေးယောက်လည်း ပြောက်ကြားစနစ်နဲ့ ခြံထဲမှာ ရှိနေကြမှာ
လေ”

သူ့စကားကြောင့် လှုပ်ရှားတက်ကြွသွားကြသည်။ ဇင်ဇော်က...
သူတို့အားလုံး ကရာတေး ခါးပတ်နက်တွေလေ။ ဇင်ဇော်က...

“ငါ... ငါလည်း ခရစ်ကက် ချန်ပီယံပါကွာ၊ ခါးတားထဲမှာ

ဘတ်တံအပြန်ပါတယ်၊ ငါလည်း လိုက်မယ်ကွာ”

သဉ္ဇာနွယ်က...

“ကျွန်မလည်း ဝူရှားသမားပါနော်၊ တိုင်းမှာ တတိယ ရုဇူပါတယ်”
ဌေးမြင့်ဝင်းက ဝင်ဖောက်သည်။

“မွန်းလည်း လွတ်လပ်ရေးတုန်းက အပြေးချန်ပီယံပါကွ... ”

တလေးတန်းမှာ”

ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောကြသည်။

ပြီးမှ... စစ်ဆင်ရေးတစ်ခုလို ရှိသမျှ ဦးနှောက်ကလေးများ
မမဒေဝီ ကာကွယ်ရေးကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးကြသည်။

“ဇင်ဇော်... မင်း ရှိသမျှ ငါ့အိမ်က ပစ္စည်း၊ အဝတ်အစားတွေနဲ့
ရှုပ်ဖျက်ထားမယ်၊ မမခြံထဲက သူတို့ ခဏတဖြုတ် အပြင်မထွက်ဘဲ
မနေဘူး၊ မင်း TAIL(နောက်ယောင်ခံ)လိုက်မယ်”

“ရက်စိ ကွန်မင်ဒါ... ငါ အလွန်ဝါသနာပါတာ”

“မွန်းနဲ့သဉ္ဇာ... ရှိသမျှ တယ်လီ၊ ကင်မရာဇွန်း(မ)နဲ့ ဝန်တာက
နေ အိမ်ထဲကို တစ်ချိန်လုံး အကဲခတ်မယ်၊ ပါစံတူးနဲ့ ဌေးမြင့်ဝင်း အပေါ်
ထပ်ကို HAND SET CAMERA နဲ့ တက်မယ်၊ ရေစင်ဘေးမှာ POSITION
ကောင်းတယ်၊ လောလောဆယ် စောသေးတယ်၊ မေမေ အသင့်ပြင်ထားတဲ့
ညဉ့်စာ ဆင်းစားကြမယ်”

“အဲဒီအစီအစဉ် မပါလို့ မဖြစ်ကို မဖြစ်တာ”

သူတို့ စားနေစဉ် သူက ဇင်ဇော်ဆီက ကားသေဘောင်း၍ သူ
ကြည့်နေကျ အင်တာနက်ကဖေးကို ပြေးသည်။ အရေးကြီးပါသည်။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

အင်တာနက်ကဖေးမှ သူ ခဏနှင့် ပြန်ရောက်လာသည်။
သူ သိချင်တာတွေ သိလာသည်။ လိုအပ်သောပစ္စည်းတွေလည်း ဝယ်လို့
ရလာသည်။ ဇင်ဇော် အိမ်သာဝင်နေသည်တဲ့။

“မေမေတို့ကော ပါစံတူး”

“ဘုရားတစ်ဆူ ဖူးဖို့ဆိုလား၊ အနေကဇာတင် ကူဖို့ဆိုလား၊ စိတ်ချ
မယ်နော်ဆိုပြီး ထွက်သွားကြတာပဲ၊ သဉ္ဇာနွယ်ကားနဲ့ မွန်းလည်း ပါသွား
တယ်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ ပြန်လာမယ်တဲ့”

“အေး... ကောင်းတယ်ကွာ၊ အဲဒါ သမ္ဘာဒေဝတွေ တို့ဘက်မှာ
ရှိတာကို ပြတာပဲ၊ နို့မို့ ရှင်းပြနေရဦးမယ်။ မမ ဖြစ်နေတဲ့ အဲဒီရောဂါ
အကြောင်း အကြမ်းဖျဉ်းတော့ ငါသိလာတယ်၊ HYSTERIA ရောဂါတဲ့တွ
မြန်မာလို တိုက်ရိုက် အဓိပ္ပါယ်ကတော့... အရပ်စကားနဲ့ သိပ်မလှဘူး
ကွာ၊ မမအပေါ် ငါအမည်မတပ်ရက်ဘူး၊ ယောက်ျားအထိအတွေ့ မွတ်သိပ်
တဲ့ရောဂါလို့ပဲ ထားလိုက်ပါ”

ထို့စဉ် လူစိမ်းတစ်ယောက် အိမ်ထဲက ထွက်လာသည် ထင်၍
သူစကားရပ်သွား၏။ အနီးရောက်မှ ဇင်ဇော်ဖြစ်နေသည်။ စတိုင်(လ်)
ပြောင်းနေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ အောင်ကောင်း!”

“ဝိပါတယ်ကွာ... ဒါပေမယ့် မင်း ဇင်ဇော် ဖြစ်နေလည်း သူတို့
မသိပါဘူး... လိုရမယ်ရပါ။ ကဲ... ငါ့ဝရံတာ သွားရအောင်”

သူတို့ ဝရံတာ၌ မီးပိတ်၍ အကဲခတ်နေစဉ် ဘိုးတော် တပည့်
နှစ်ယောက်နှင့် အိမ်ဖော် မရွှေအေး ထွက်လာ၏။ ဒေါ်အိမ်စည်လည်း
ဝါး၊ ခေါ်တီကိုအောက်က ကားနားတွင် ရပ်နေကြ၏။ ဦးလေးခ ချဉ်း
တပ်သွားသည်ကို မြင်နေရသည်။

ဒေါ်အိမ်စည်က ငွေစက္ကူတစ်ထပ်နှင့် ကားသော့ကို မရွှေအေးကို
လှမ်းပေး၏။ မရွှေအေးက ဝတ်စားထား၍ လိုချင်တာ ဝယ်ကျွေး၍
ဖြေဖြေမောင်းရန် မှာနေပုံရသည်။

“ဇင်ဇော်... မင်းတာဝန် စပြီ... ဟမ်းဖုန်းပါတယ်နော်”

“အိုကေ...”

ဇင်ဇော် တက်ကြွစွာ ပြေးထွက်သွား၏။

မကြာခင် မရွှေအေးက ဘဏ္ဍာစိုး ဒေါ်အိမ်စည် ကားကြီးပေါ်
တက်၍ ဟိုလူနှစ်ယောက် တင်ပြီး ကျွမ်းကျင်စွာ မောင်းထွက်သွားလေ
သည်။ ငြိမ့်ညောင်းသော ဇင်ဇော် ဝက်ဂွန် R+ ကားလေး မီးရောင်ကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

အိမ်ကြီး၏ကြမ်းခင်းပန္နက်ပုံကို အချောနီးပါး ချရေး၍ ဦးလေးခ
စွင့်ထားမည့် လုံခြုံရေးမီးနှင့် ပိတ်ထားမည့် သူတို့ လှုပ်ရှားနိုင်သော
အမှောင်ရိပ်များအပိုင်းကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေကြသည်။

ထိုစဉ် ကားမီးရောင် လှမ်းမြင်ရသည်။ သူ့အိမ်ခန်းထဲကိုပင် ဝင်လာကြသည်။

“ဘာတွေလဲ မွန်း!”

“ကလေးကစားတဲ့ ဝေါ်ကီတော်ကီ လေးလုံးဝယ်လာတယ်၊ ငါးမိုင်
ပတ်လည်တော့ အေးဆေးပဲ”

“မွန်းက တော်ပြန်ရောဟေ့၊ ဟမ်းဆက်တွေက အသံထွက်မယ်
မီးလင်းမယ်လေ”

ဌေးမြင့်ဝင်းက ဝင်ချီးကျူးသည်။ ပါစံတူးက...

“မင့်ငါးချဉ်ပါကွာ... ချိုချဉ်ချဉ်လေးပေါ့၊ သဗ္ဗာက ဘာတွေလဲ!
အထုပ်ထဲမှာ”

“ညချောင်းမှန်ပြောင်းလေ... ဈေးတော်တာနဲ့ ဝယ်လာတာ၊
ပြီးတော့ ချောကလက်တွေ...”

ပါစံတူးက ချက်ချင်းပင် ထွက်ချောင်းတော့သည်။

ခဏချင်း ပြန်ဝင်လာသည်။

“ရုပ်ရှင်ထဲက ဟာမျိုး အောင်းမေ့လို့ သွားချောင်းတာ လူရိပ်ပဲ
တွေ့ရတယ်၊ လူလုံးလည်း မကွဲဘူး”

“ဟိုဟာတွေက ဒေါ်လာသိန်းဂဏန်းလေ... ဒါက ဗမာငွေ
သောင်းဂဏန်း စင်္ကာပူမိတ်ဒ်၊ ဒီလောက်ပဲ ရတော့မပေါ့ရှင်”

သူက...

“ကဲ... အကြီးလည်းတော်... အငယ်လည်းတော်၊ အမှန်က
ဒီလောက်တောင် မလိုပါဘူး၊ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ ပြီးချင်လည်း ပြီးသွားနိုင်ပါ
တယ်”

သူက စကားနည်းရန်စဲသဘော ဝင်ဖြန်ဖြေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပါစံတူးက သူ့ညာဉ်အတိုင်း မစဲနိုင်။ စကားလည်း မနည်းနိုင်။

“မင်းက အကြီးလည်းတော် အငယ်လည်းတော်ဆိုတော့ ငါတို့က
မင်းမွေးထားတဲ့ မောင်နှမမှ မဟုတ်တာကွ၊ မင်းပြောရမှာက... ကိုက်မ
နေကြနဲ့ဆို အံဝင်သေး”

“ကိုပါစံတူးနော်... သဗ္ဗာက ခွေးမဟုတ်ဘူး”

“ဪ... ဒီလောက်လှတဲ့ လှယဉ်ကျေးမယ်ကို ဘယ်အမှိုက်
ကောင်းသားက ခွေးနဲ့ နှိုင်းရက်မှာလဲဗျာ”

“ဒါဆို ဘာလို့ ကိုက်မနေကြနဲ့လို့ ပြောတာလဲ!”

“ဟဲ... ဟဲ... လျှာနဲ့သွားမို့ပါ”

“ကဲဟယ်... ကဲဟယ်... ဘုန်း... ဘုန်း”

“အား... အား”

“အဲ့ဒါပဲ အရပ်ကတို့ရေ၊ ဆင်သေမှ... ဆင်သေမှ ဆိုတဲ့ အရပ်

စကား”

ပြောပြီး ဝရံတာတံခါး ဖွင့်၍ ထွက်ပြေးသည်။ ဝရံတာမီး ပိတ်

ထားဆဲမို့...

“လိုက်ထွက်မလာနဲ့နော်... မှောင်မည်းထဲ... ကြောင်သေမှ

ကြောင်သေမှ ဖြစ်သွားမယ်”

သဉ္ဇာ ရယ်မောရင်း တံခါးဝသို့ လိုက်သွားသည်။

“ရှင်က ကရာတေး၊ ကျွန်မက ဝူရူး၊ ဆော်မလား!.. သတ္တိရှိရင်

ဖွင့်... တံခါး”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်က နပမ်းသမား ဖြစ်သွားပြီ၊ သတ္တိရှိရင်

လုံးမလား!”

အန္တရာယ်နှင့် ပြဿနာကြား၌ပင် ရယ်မော ဟာသနှောနိုင်သော

သူငယ်ချင်းများကို ချစ်ခြင်းဖြင့် သူပြုံး၍ကြည့်နေမိသည်။

သူ့အပူအပင်ကို ခဏတာ ငြိမ်းအေးအောင် လုပ်နေမှန်းလည်း

သူ သိသည်။

“ကဲ... သူငယ်ချင်းတို့၊ ငါက တရားဝင် အဲ့ဒီအိမ်ထဲ ဝင်လို့

ထွက်လို့ ရနေတော့ တရားဝင် သွားပြီး စနည်းနာဦးမယ်၊ ဝရံတာ

POSITION ခဏနေရင် အသင့်နော်”

သူ ဝေါ်ကီတော်ကီ အသေးလေး အောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်၍

အောက်ဆင်းခဲ့သည်။ မမကို စိတ်ပူနေသည်။

“ချောကလက်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး လဲမယ်၊ မင်း POSITION က

ဝရံတာလေ”

ဟူသော ပါစံတူးအသံက နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

မြ

တံခါး လာဖွင့်ပေးသော ဦးလေးခကို သူမေးကြည့်သည်။

“မရွှေအေးတို့က ဘယ်သွားတာလဲဟင်!”

“ဆေးစီမံစရာ ဘာကျန်တယ်ဆိုလဲ... ဆယ်မိုင်ကုန်းကို သွား
မယ် ပြောတာပဲ... ဝင်လေကွာ”

“မရွှေအေးအကြောင်း ဦးလေးခ ဘာတွေ သိထားသေးလဲ!”

“လက်ထောက်ဘဏ္ဍာစိုး သဘောပဲ... ကားမောင်းလိုင်စင်
လည်း ရှိတယ်... ပါးနပ်တယ်၊ မအိမ်စည်ကလည်း ယုံကြည်ပုံရတယ်၊
ဒါပဲ သိတယ်”

သူ သတိရသည်။ မမကိုယ်တိုင်က နားကပ်ပူး ယူခိုင်းဖူးသည်။

“ဘိုးတော် ဘာလုပ်နေသလဲ ဦးလေးခ!”

“တရားထိုင်နေတယ်... ညဉ့်စာလည်း မစားဘူးကွ၊ ဟိုနှစ်
ယောက်ကတော့ အပြင်မှာပဲ စားမယ် ပြောတာပဲ၊ မျက်နှာတွေကတော့
အသောက်သမားပုံတွေပါကွာ”

“လာ... ဦးလေးခ၊ မမကို ခဏ တက်ကြည့်ချင်တယ်၊

မမ အိပ်ခန်းထဲ၌ ဒေါ်အိမ်စည်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်

စတင်ဘိုင် စောင့်နေသည်။ မမကတော့ အိပ်မောကျဆဲ။ နှုတ်ခမ်းများ ပြောနေမလား သူကြည့်သည်။

ပထမ အတိုင်းပင် အိပ်မောကျနေသူလို ထွက်သက်ဝင်သက် ပုံမှန်အနေအထား ရှိနေသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ အပြင်ထွက်ပေးဖို့ လိုမလား မောင်အောင်ကောင်း”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ... မလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော်အိပ်မရလို့...”

မီးလင်းထိ ခြံထဲက ဦးလေးခနဲ ရှိနေမှာပါ။ အကြောင်းထူးရင် လှမ်းခေါ်ပါ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဗိုက်ဆာရင် ထမင်းစားခန်းမှာ အကုန်အသင့်ပြင်ထားတယ်၊ ဝင်စားနော် သား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ... ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးကွယ်”

တရားထိုင်နေသော ဘိုးတော်နောက်မှ ဘုရားခန်းကို ဖြတ်၍ သူနှင့် ဦးလေးခ ဆင်းခဲ့ကြသည်။ ရေခွက်ကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်ခဲ့မိသည်။

တစ်နေရာအရောက်၌...

သူလိုချင်သော လုံခြုံရေး မီးအလင်းအမှောင် အနေအထားကို ဝန်ကပ်ပုံနှင့် ဆွေးနွေးလိုက်သည်။

ခဏချင်းပင် ဦးလေးခက BOARD ပေါ်က ခလုတ်တွေကို အပြောင်းအရွှေ့ လုပ်လိုက်သည်။ ရပြီ၊ တံခါးစေ့ထားရန် ဖုန်းပြီး သူ့ခြံဘက် ပြန်ကူးလိုက်သည်။ မမခြံထဲ ပြန်ဝင်သွားသော ကားမီးရောင်ကို လှမ်းမြင် လိုက်ရသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

ဇင်ဇော်ကားလေး ပြန်ဝင်လာသည်။ ဧည့်ခန်းတွင် စုမိကြပြန်သည်။

“အနုကြမ်းစီးမှာ မဟုတ်ဘူး အောင်ကောင်းရေ၊ မင်းဘုရင်မကြီး အယုံသွင်းပြီး... မလှုပ်နိုင်အောင် အပိုင်ခွေမှာ”

ဇင်ဇော်က သူရလာသော DATA များကို အသေးစိတ် ပြောပြသည်။ ပြီးတော့ သူပြနိုင်သောစာအထောက်အထား(EVIDENCE) များ အပိုင်ရှိသည်ဆို၏။ ပြီးကျတော့မှ သူ နောက်ယောင်ခံပုံနှင့် သူ့စွန့်စားခန်းများကို အသေးစိတ် ပြောရန် စတော့သည်။

တစ်ဝက်ခန့်၌ပင် ငွေးမြင့်ဝင်းက ဖြတ်ဝင်သည်။

“တော်ပြီ ဇင်ဇော်၊ လူဆိုတဲ့ သတ္တဝါဟာ ကိုယ်ဖြစ်ခဲ့တာထက် အဲဒီအကြောင်းကို ပြန်ပြောပြတဲ့အခါ အပိုဆာဒါတွေ အလွန်ထည့်တတ်တယ်တဲ့၊ မင်း သိပ်ဝေဆာမနေနဲ့... မိုးလင်းသွားလိမ့်မယ်”

“နည်းနည်းတော့ ဝေဆာပါရစေဦးကွာ၊ ငါလည်း လူသတ္တဝါဆိုပေမယ့် လူချောလူလှလေး တစ်ယောက်ပဲလေကွာ”

သဗ္ဗာနွယ်က ချောကလက် ထိုးပေးရင်း...

www.burmeseclassic.com

“ရော... TAIL တော်လို့... ဆူချတာ၊ ‘တနည်း’ ပါးစပ်ပိတ်
တာ... ဇင်ဇေ၊ ကဲ... ကွန်မင်ဒါ ကောင်း၊ ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ!”
“တို့ ဒီည သိပ်များများ လုပ်စရာ မရှိဘူး၊
ဒီလိုလုပ်မယ်.....
.....”

၆ ၆ ၆ ၆

ရေခွက်ကို ကိုင်၍ နောက်ကျောနှင့် တံခါးကို ဖိချလိုက်သည်။
လျှပ်ကနဲ မြည်သံသည်ပင် ကျယ်လောင်လွန်းနေသည်။ အိပ်ခန်းထဲတွင်
(၁၅)ဝပ်အား အလင်းပျော့နှင့် ပန်းနုရောင်သည် သူ့စိတ်ကို စွေ့ကနဲ
ကောက်ပွေ့လိုက်သလို ခံစားရ၏။ အိပ်ခန်းထဲရှိ အရာအားလုံးသည်
ပင်ကိုယ်အရောင် မရှိတော့ဘဲ...

ပန်းနုရောင်ချည်း ဖြစ်နေ၏။

ကုတင်ပေါ်ကို သူ့အာရုံ စိုက်ချလိုက်သည်။ သူတို့ ပြင်ပေးထား

သည့်အတိုင်း မမဒေဝီသည် သူ့ဘက် မျက်နှာလှည့်၍ မှောက်လျက်အနေ
အထားနှင့် လဲလျောင်းနေ၏။ လည်ဂုတ်မှ ကျောပြင်အောက်ခြေထိ
ဟင်းလင်း...။

ဝါးလာမိသော “ချင်းဂမ်း” တံတွေးချိုကို မြို့ချလိုက်မိ။

ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ပြောနေခဲ့သော ဘိုးတော်၏စကားကိုလည်း နားထဲ
ပြန်ကြားလာ၏။

“သိဒ္ဓိတင် မနောမယ ရေစင်မတိုက်ခင် လည်ပင်း... လည်
ဂုတ်... ပခုံးသားကိုပဲ နှိပ်ပေးရမယ်၊ ဒါ အထက်အမိန့်၊ သိဒ္ဓိတင်
မနောမယ ရေစင်မတိုက်ခင် လည်ပင်း... လည်ဂုတ်... ပခုံးသားကိုပဲ
နှိပ်ပေးရမယ်၊ ဒါ... အထက်အမိန့်... သိဒ္ဓိတင်...”

သွားစမ်းပါ... မယုံဘူး... ဘာအမိန့်လဲ။ ငါ ပထမဆုံး
ဆန့်ကျင်ရမှာက အထဲက... သော့ချခွင့် မရှိဘူး ဆိုတဲ့အမိန့်...။

သူ ချပ်ကနဲ အသံမမြည်အောင် LOCK ဘုသီးလေးကို ညင်ညင်
သာသာ ပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ တံခါးရွက်ကို စစ်ဆေးလိုက်သည်။
ကြည့်စမ်း... အိမ်အဝင် ပင်မတံခါးတွေမှာသာ တပ်ဆင်လေ့ရှိသော
PEEP-HOLE လေး၊ ချောင်းကြည့်ပေါက်လေး။

အပြင်ကို ချောင်းလိုက်သည်။ ဟင်း... ဟင်း... ပြောင်းပြန်
တပ်ထားသည်ပဲ။ သူ ပြုံးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲက ချင်းဂမ်းကို လုံး၍
မှန်ဘီလူးလေးကို ဖိပိတ်လိုက်၏။ ကိုးနဝင်းကြေ အချိန်(၃၆)မိနစ်သာ
ရမည်တဲ့။

ပန်းနုရောင် မမဆီ သူဦးတည်လိုက်သည်။ ရေခွက်ချ၍ မမဘေး
ညင်သာစွာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရာဂစိတ်၊ အာသဝေါစိတ် လုံးဝကင်းစင်
နေကြောင်းနှင့် မမ နိုးလာရေးသာ အဓိက ဖြစ်ကြောင်း တစ်ကမ္ဘာလုံးနှင့်
သူ လောင်းရပါသည်လေ။

‘အိနေသော်လည်း အေးစက်စက် မမဂုတ်သား၊ ပခုံးသားနှင့်
ဇက်ပိုး၊ လည်တိုင်များကို သူလက်ဝါး အပူငွေ့နှင့် စတင်နှိပ်နှိပ်ပေးတော့

သည်း

သုံးလေးမိနစ်အကြာ၌ အနည်းငယ် နွေးလာသည်။ ဟော...
မေ ဆံနွယ်စနားက မွေးညှင်းရိုင်းမြဲတွေ ဖြန့်ကနဲ ယိမ်းကသွားသည်ကို
အနီတပ် မြင်လိုက်ရသည်။ ကျောရိုးဘေးတစ်လျှောက် လက်မနှစ်ဘက်နှင့်
ဆွဲချရင်း ကျောပြင်သားကို လက်ဝါး အပူငွေ့ အပေါ်တက် အောက်ဆင်း
ထေးနေမိသည်။

မကြာခင် မမအသားသည် နွေးသည်ထက် နွေးလာ၏။ အင်း
တနဲ ညည်းညူသံလေး ကြားလိုက်သလားလို့... ဆက်တိုက်ပင် တစ်ပြင်
လုံး နှိပ်နယ်ပေးနေရင်း...

“မမ... မမဒေဝီ... ထပါတော့... မမရယ်၊ မောင် နှိပ်ပေး
နေတယ်၊ မမ... မမ”

သူ တဖုဖု ခေါ်ရင်း တဖုဖု နှိပ်နယ်ရင်း တဖုဖု ဆုတောင်းရင်း
နောက်ထပ် မိနစ်အနည်းငယ် လွန်မြောက်သွားပြန်သည်တွင် အင်းကနဲ
ညည်းညူသံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရသည်။

“မ... မ... မမဒေဝီ၊ မောင်... မောင် မမကို နှိပ်ပေးနေ
တယ်”

မမခေါင်းသည် လည်၍တစ်ဘက်သို့ မျက်နှာပြောင်းသွားသည်။
နှိပ်နယ်ရင်းပင် မမမျက်နှာကို သူ ကိုင်းငဲ့၍ လှမ်းကြည့်သည်။

“မမ... မမ မျက်လုံးဖွင့်ပါတော့၊ မမ အိပ်နေတာ တစ်နေ့နဲ့
တစ်ည ရှိနေပြီ”

“ဟင်!!!”

မမမျက်လုံး ဖျတ်ကနဲ ပွင့်လာ၏။ ကုတင်အပြင်ဘက်က ဘေး
စောင်းထိုင်နေသော သူ့ဘက် ဇာတ်ကနဲ မျက်နှာပြန်လှည့်လာ၏။ ကလေး
ငယ်၏အိပ်မုန်ထမျက်လုံးနှင့်...

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ!... ဘာတွေလဲ!”

မမသည် မှောက်လျက်အနေအထားကို ပြုပြင်ရန် ကြိုးစားတော့

၏။

“နေဦး မမ”

မမ၏လှန်တော့မည့် ကျောကုန်းကို သူ အတင်းဖိချ၍ ခါးအထိ
ကျနေသော ပိုးပုဝါပါးကို ဂုတ်သားအထိ လွှားပေးလိုက်ပြီးမှ ဖိထားသော
လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

မမသည် ပုဝါပါးအောက်တွင် ပက်လက်အနေအထားသို့ ပြောင်း
လိုက်၏။

ထိတ်လန့်နေသော သိုးသူငယ်လို မျက်ဝန်းနှင့် သူ့ကို ခပ်ကြောင်
ကြောင် ကြည့်ပြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပခုံးပေါ်က ပုဝါကို ဆတ်တနဲ
လုပ်၍ သူမကိုယ်သူမ ငုံ့ကြည့်ပြီး ရဲကနဲ မျက်နှာနှင့် အထိတ်တလန့်
သူ့ကို လှမ်းအကြည့်...

“ဦး... ဦး... ဦး”

“တံခါးဖွင့်စမ်း... တံခါးဖွင့်စမ်း”

တံခါးဝက သူမ ယုံကြည်စိတ်ချသော ဒေါ်အိမ်စည်အသံ ပေါ်
လာ၏။

“ဟင်... မင်း... မင်း”

စိမ်းဖန့်နေသော မမမျက်လုံးများ... အမုန်း။

“မဟုတ်ဘူး မမ... မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် ရှင်းပြ... ”

“ဗုန်း... ဗုန်း”

“ဟေ့... ဖွင့်ဆို ဖွင့်စမ်း”

မမသည် သူ့ကို ထိတ်လန့်ဖွယ် သတ္တဝါတစ်ကောင်လို ကြည့်ရင်း
ပုဝါကလေး ရင်ဝပွေ့၍ ကုတင်ခေါင်းရင်းဆီ ငုတ်တုတ် နောက်ဆုတ်သွား
စဉ်...

“ဗုန်း... ဗျောင်း”

တံခါးတစ်ချပ် ပြုတ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ် အချိန်ပြင်းစွာ ပြုတ်ကျသော
လူနှစ်ယောက် လုံးထွေးလဲကျ... နောက်က ဒေါ်အိမ်စည် ဘွားတနဲ

ပေါ်လာ ဒေါ်အိမ်စည်က သူ့သခင်မကို ပြေးအပွေ့၊ နောက်က ဘိုးတော်
ဘွားကနဲ ခန့်ခန့်ကြီး ရောက်လာခဲ့လေပြီ...။

“တော်ပါသေးရဲ့... လက်မတင်ကလေး သမ္မာဒေဝတွေ ဘိုးတို့
ဘက်မှာ ရှိနေလို့၊ ကဲ... မအိမ်စည်၊ ဟိုလူယုတ်မာ မတိုက်ရသေးတဲ့
ဧနာမယရေစင်... တိုက်စမ်း”

“မမ... မမ... မသောက်နဲ့”

“ဟေ့... ဂုဏ္ဍာန် နဲ့ ယကွ၊ အဲဒီကောင်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်”

သူ ဈေးကနဲ အခန်းပြင်ကို လွင့်ထွက်သွားသည်။

လှမ်းဖမ်းထားသူများ မရှိလို့ကတော့... လျှောထွက်ပြီး လှေခါး
က ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ပြုတ်ကိုကျပေတော့မည်။

ကျေးဇူးပါ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်...။

အိပ်ခန်းထဲ ဘာဖြစ်နေခဲ့သည် မသိတော့၊ သိလည်း မသိချင်
တော့၊ အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။ သူ့အုပ်စုက သူ့နောက်မှ လိုက်လာ
သည်။ ဆင်းရင်းမှ...။

“ငါ ကောင်းကောင်းကို လုပ်ကြံခံလိုက်ရပြီကွာ၊ သူတို့ အကွက်ချ
စီစဉ်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ထဲကို ငါ သတိနည်းစွာ တန်းဝင်သွားတာ”

ဌေးမြင့်ဝင်းက...။

“အခု မင်းက ဘယ်ကိုလဲ!”

“ပြီးပြီလေကွာ... ငါရုံးသွားပြီ၊ တို့တွေ ပြန်ဆုတ်ရုံပေါ့၊ အထူး
သဖြင့် မမ... ငါ့ကို မုန်းသွားပြီ”

ပြောရင်း အိမ်အောက်ထပ်မှ ခြံထဲ ရောက်လာသည်။ ဦးလေးခ
သူတို့ လျှောက်လာရာလမ်းမှ လက်ပိုက်၍ ရပ်နေသည်။

ခပ်တင်းတင်း ပြုံး၍...။

“ကောင်လေး... ပွဲက မပြီးသေးဘူး၊ အနိုင်အရှုံး မပေါ်သေးဘူး
ကွာ၊ အမှန်တရားနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး ရောက်နေမှ မင်းက နောက်လှည့်တာ
လား၊ မင်း ယောက်ျားကောင်းပဲ... ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ထည့်မတွက်နဲ့၊

ယောက်ျားပီပီ အမှန်ဘက်က ရပ်ကြမယ်... ဆို”

အင်မတန် ထိသောစကား။ ကိုယ့်ခံစားချက်ကို ထည့်မတွက်နဲ့တဲ့
ဟုတ်တယ်... မမ မုန်းတာနဲ့ အမှန်တရားကို မဖော်ထုတ်တော့ဘူးတဲ့
လား။ သူ... ဦးလေးခကို လက်မလှမ်းပေးလိုက်၏။

တစ်ပြိုင်နက် အားတက်သော အသံများက...။

“ဒါပဲပေါ့ကွ”

“ဒါပဲပေါ့ရှင့်”

“ကောင်လေး... အမှန်တရားဟာ စောင့်စားနိုင်သူ ခန္တီ ပါရမီ
ရှင်အတွက်လည်း အထူးဆုလာဒ်ဖြစ်တယ်၊ လာ... ပြာဋိဟာနဲ့ ဆေးကုစွဲ
ရှိသေးတယ်၊ အပေါ်က ခဏစောင့်ကြမယ်”

အရှေ့အရပ်၌ ရောင်နီသန်းစ ပြုလာပြီ။ အာရုဏ်ဦး စတော့
မည်။

၁၆၆ ၁၆၆ ၁၆၆

တရားခန်းထောင့် တစ်နေရာတွင် သူတို့အုပ်စု ထိုင်နေကြ
သည်။ အားလုံးကို တက်ကြွစွာ ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုသော တင်းမာချင်စရာ
သူတို့ မျက်နှာများပေါ်၌ အထင်းသား ရှိနေကြသည်။

မမဒေဝီ အိပ်ခန်းဆီမှ ဦးစွာ ဘိုးတော် ပေါ်လာသည်။ အောင်မြင်ခန့်ညားသောအသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ နောက်က လက်အုပ်ကလေး မိုးခိုတို့တို့ ချိ၍ ပုဝါတွေ လှပစွာ လွှမ်းထားသော မမဒေဝီ လိုက်လာသည်။ နောက်... ဒေါ်အိမ်စည်။

“ဟိုရေခွက် သောက်လိုက်ပြီထင်တယ်”

ရီဝေမိန်းမူးနေသော မျက်ဝန်းများနှင့် ကန်တော့ပွဲများကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့အုပ်စုကို မြင်ဟန်မတူ။ ရွှေအေးနှင့် ကောင်မလေးတွေ ထွက်လာသည်။

သူ့အတွက် ခင်းထားသော ကော်ဇောနှင့် ဖုန်အိအိပေါ် ဘိုးတော် ဝင်ထိုင်သည်။ ဘိုးတော်ရှေ့၌ အသင့်ပြင်ထားသော ဂမန်းပင်နှင့် ဖယောင်းတိုင်ကြီး ငါးတိုင်၊ အမွှေးတိုင်များ ရှိနေသည်။ ငွေလင်ပန်းငယ်ထဲမှာတော့ ပင်အပ်များ။

မမက သူမအတွက် ခင်းထားသော ဖုံပေါ် ပီပီရီရီ ခူးတုတ်၍ ဝင်ထိုင်သည်။ ဘုရားရှိခိုးခိုင်းသည်။ အထက်ရိုက်ကို အာရုံပြုနေစဉ် ဂဗ္ဘာန်လား၊ ယက္ခလား မသိ။ အစီအစဉ်ကို ထကြွငြာသည်။

“အားလုံး ဘိုးတော်ဖြူကို လက်အုပ်ချီပါ”

ချီလိုက်ကြသည်။ သူတို့ကို သိမ်းသွင်းလိုက်မှန်း သိပါသည်။

“ဘိုးတော်ရဲ့ပြာဋိဟာ အစီအစဉ်သုံးခုနဲ့ ဝဋ်နာကံနာ နှင်ပွဲကို ဖွင့်မှာမို့ နာနာဘာဝ... ဝိနာဘာဝ... စင်္ကြံဝဋ္ဌာ အနန္တမှ ပရလောက သားများအားလုံး တန်ခိုးတော် ရှုစားရန် ကြွရောက်လှည့်ပါ”

ထိုခဏ၌ ဖျတ်ကနဲ အမွှေးတိုင်တွေ အငွေ့ထွက်ပြီး ရဲကနဲ မီးစွဲလာသည်။ မမ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဦးပိုညွတ်သွားသည်။ ဒေါ်အိမ်စည် လန့်သွားသည်။

“ဘိုးတော်ဘုရား... သူတို့ ရောက်ရှိကြောင်း အမွှေးတိုင်နဲ့ ပူဇော်ပါပြီ၊ ပြာဋိဟာ ပြတော်မူပါ။ နောက်ဆုံးမှ ဝေဒနာရှင်နဲ့ တံခါးပိတ် ထုံကူး ကုသ အစီအစဉ်ပါ”

ဘာကို ဆိုလိုမှန်း မမ သိပုံမရပါချေ။

ဘိုးတော်သည် မျက်စေ့မှိတ်ခါ လက်အုပ်ချီရင်း ခပ်တိုးတိုးပင် ဂါထာတစ်ပုဒ်ကို မန်းမှုတ်နေသည်။ အမွှေးတိုင်မှ ချိုအိအိ မီးခိုးတွေ ပို၍လူတက်လာကြပြီး တစ်ဖျစ်ဖျစ် မြည်၍ မီးလေးတွေ ပန်းထွက်လာသည်။ ငါးစက္ကန့်ခန့်အကြာ...

ဘိုးတော်က လက်ဝါးဆန့်၍ ဖျတ်ကနဲ အပြ မီးပန်းတွေ တိတနဲ့ ရပ်ပြီး ပုံမှန် အငွေ့သာ ပြန်လူနေသည်။ အိမ်သားအားလုံး မမ အပါအဝင် သူ့တပည့်နှစ်ယောက်ပါ မျက်လုံးတွေပြူး၊ မျက်ခုံးတွေ ပင့်သွားသည်။ သူတို့အုပ်စု မပါချေ။

မန်းမှုတ်ဆဲ၌ပင် ဘိုးတော်လက် ရှေ့သို့ ဆန့်ထွက်လာပြီး ဂမန်းပင်အပေါ် တစ်ထွာကျော်ကျော်မှ ဝေ့သပ်လိုက်သည်။ ဂမန်းရွက်စိမ်းပေါ်ကြီး ဦးညွတ်ကျသွားသည်။ လက်ဖယ်လိုက်မှ ဇော်ကနဲ ဦးမော့လာသည်။ သုံးကြိမ်သုံးခါ ဂမန်းဦးကျိုးသည်။

ထိုမှသည် ဘိုးတော်လက်ဝါးက ငွေလင်ပန်းပေါ် ရောက်သွားသည်။ ပင်အပ်လေးများ ခေါင်းထောင်ထလာသည်။ ဘိုးတော်က လိုအပ်သလို လက်ဖဝါးကို ကစားလိုက်သောအခါ ပင်အပ်ကလေးတွေ လင်ပန်းထဲ မြောက်ကြ ကခုန်နေကြတော့သည်။

ထိုမှ ဇော်ကနဲ လက်အရုတ် ပင်အပ်တွေ ငြိမ်အသက်၌ ဘိုးတော်လက်သည် ကန်တော့ပွဲထဲက ရေထည့်ထားသော ငွေခွက်ဆီ ရွှေလျားလာပြီး လက်ချောင်းငါးချောင်း ရေထဲ နှစ်လိုက်၏။

ဖျတ်ကနဲ ထုတ်၍ ဖယောင်းတိုင်မီးဇာဆီ ရေစက်တွေနှင့် ပြန်ကနဲ လှမ်းတောက်လိုက်၏။ ဟုတ်ကနဲ မီးတောက်လာ၏။ ဆက်တိုက်ပင် နှစ်လိုက် တောက်လိုက် နှစ်လိုက် တောက်လိုက် ကျန်ဖယောင်းတိုင်များ မီးထတောက်လာ၏။ ရှုကနဲ သက်ပြင်းမှုတ်၍ ဘိုးတော် ပြာဋိဟာဈာန်တို့ ချလိုက်သည်။

မမ ပါးစပ်အဟောင်းသား မျက်လုံးတလက်လက်နှင့် စိတ်တော

ခန္ဓာကိုယ်ပါ ပြိုကျစွာ ကြည်ညိုနေပုံ... ရှိရှိသမျှ ဥသည့် ပုံအပ်တော့မည့် ပုံ... သူဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့၊ မခံမရပ်နိုင်သောစိတ်က ငယ်ထိပ် ရောက်လာ၏။

“မမ... မမ... မယ့်နဲ့ ဒါတွေဟာ ညာနေတာ လိမ်နေတာ၊ တန်ခိုးတုတ်ဘူး... မကြည်ညိုနဲ့”

အလှူငြီးငြီး မျက်လုံး၊ ဟုန်းဟုန်းထ ဒေါသသံနှင့်...

“ဟာ... ဒီပါပဂြိုဟ်လေး နှောင့်ယှက်တုန်းပါလား၊ ကဲ... သမီးတော်၊ မင်းအာဏာစက် သုံးပြီး သမီးတော်ရဲ့အဝန်းအဝိုင်း၊ သမီးတော်ရဲ့ဝိဟာရ၊ သမီးတော်ရဲ့ပရဝုဏ်နဲ့ သမီးတော်ရဲ့ဘဝထဲက အပြီးအပိုင် မောင်းထုတ်လိုက်စမ်း၊ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးပြီး မင်းထွက်သွားမင်းထွက်သွား... လို့”

စိတ်ညှို့ခံထားရသူလို မမ သူ့ကို မျက်လုံးစိမ်းမှိုင်းမှိုင်းကြီးတွေနှင့် ကြည့်လာ၏။ လက်ညှိုးသည် မြောက်တက်လာ၏။

“မင်းထွက်သွား... မင်းထွက်သွား”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ လှေခါးမှ ဆင်းသွားရုံမှတစ်ပါး အခြား နှေးစရာ မရှိသော အခြေအနေ ဖြစ်သည်။ မမကို ကြွေကြွေကွဲကွဲ တစ်ချက် နှုတ်ကြည့်သည်။ မမ တုန်ကန် ဖြစ်သွားသည်။ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုသည့် ပကတိ အခြေအနေကို ထိုအကြည့်က စတင်လှုပ်နှိုးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်နှစ်ခွဲ ဖြစ်နေသော မမဒေဝီ၊ အကင်းပါးသော ပါစံတူးက ဝေဝါးနေသော မမရှေ့ သွားကနဲ သွားရပ်ပြီး...

“မမ... မမဒေဝီ၊ ဟောဒီမှာ နောက်ဆုံးပေါ် တရုတ်အမွှေးတိုင်၊ ကြည့်နေ... ကြည့်နေ”

မမသည် ကြောင်၍ကြည့်နေ၏။ ထိုစဉ် မီးခိုးတွေ အလိုလို အူတက်လာ... ခဏနေ... မီးပွားတွေ ပန်းထွက်လာ...

ပါစံတူးက... ဘိုးတော်လို လက်ဝါးကာသောအခါ သူ့အလိုလို ရပ်သွား၏။

“ဟင်... ဒါဆို...”

နောက်က ငွှေးမြင့်ဝင်း ရေခွက်တစ်ခွက်နှင့် ရောက်လာ၏။ ဖယောင်းတိုင် တစ်ဘက်နှင့်...

“မမဒေဝီ... ဟောဒီမှာကြည့်၊ ဟောဒီမှာ ရေနော်... ဟောဒီမှာ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်”

“ဖေါက်”

“ဟုပ်”

မီးတောက်လာသည်။ မမသည် ပကတိ အခြေအနေထဲ လုံးဝပြန် ရောက်လာသည်။

“ဖယောင်းတိုင် မီးဇာမှာ ဖေါ(စ်)ပရပ် သုတ်ထားတာ မမ၊ ရေနဲ့ ထိရင် အလိုလို မီးတောက်တယ်”

ဘိုးတော်နှင့် သူ့ဘီလူးနှစ်ကောင် ပြေးပေါက်ချောင်းနေသည်။ တစ်ခုတည်းသော လှေခါးဝမှာ လက်လက်ထနေသော ကင်ဒိုမီးတိုနှင့် စောင့်နေသူက ဦးလေးခ။

ဒေါ်အိမ်စည်က မိန်းမကိုင် ပစ္စည်းနှင့် ချိန်ထားရင်း...

“လူလိမ်တွေ... အဲဒီမှာ ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး လေးဘက်ထောက် လိုက်စမ်း၊ လုပ်လေ... တကယ်ပစ်မှာနော်”

တင်းမာခက်ထန်၍ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော ဒေါ်အိမ်စည်ကို လည်းကောင်း၊ လက်ထဲက ဂျက်ကန် မောင်းတင်လိုက်သော သေမင်းငယ်ကိုလည်းကောင်း၊ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့်လည်းကောင်း အကြည်ညိုခံဘဝမှ ချက်ချင်းပင် သုံးပွင့်ဆိုင် လေးဘက်ထောက်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားသည်။

“နေ... နေပါဦး မောင်တို့ ညီမတို့ရယ်၊ ဂ... ဂမုန်းခေါင်းငြိမ်က” သဉ္ဇာနွယ်က တတင်းဟင်း ရယ်၍...

“လာ... မမ၊ ကျွန်မတောင် လုပ်တတ်သေးတယ်၊ ကျွန်မတောင် ပယ်”

သဏ္ဌာနယ်က... ဂမုန်းပင်ရှေ့၌ အိုက်တင်အပြည့်နှင့် ဂမုန်းရွက်
ပေါ် လက်ထုလိုက်သည်။ ဘယ်ပြန်ညာပြန် လှပစွာ သပ်ပြပြီးမှ လက်ရှည်
အတိုင်းက သံလိုက်တုံးကလေး ဆွဲထုတ်ပြသည်။

“ရော... မမ ခဏကိုင်ထား၊ လေးဘက်ထောက် ဘိုးတော်ကြီး၊
ရှင်လက်စွပ် ခဏငှားပါ... မချွတ်ရင် ဝူရူးကစ်နော်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ သဏ္ဌာရယ်!”

သဏ္ဌာက လက်စွပ်နှင့် အပေါ်က သပ်ပြသည်။ ဂမုန်းက ငြိမ်
သည်။ ပြီးမှ ဂမုန်းရွက်ထဲက သံပင်အပ်ကလေးများကို မွန်းက ဆွဲထုတ်ပြ
လိုက်သည်။ သံလိုက်ခါတ် သွင်းထားသော ပင်အပ်လေးများ။

ထိုစဉ် အိမ်ဖျော် မရွှေအေးက ဦးလေးခဘေးမှ ဖြတ်ဆင်းရန်
ပြင်သည်။

ဇင်ဇော်က...

“မရွှေအေး... ခဏလေးပါ”

“သေးပေါက်ချင်လို့ပါရှင်”

“မမဒေဝီ အခန်းမှာ သန့်လိုက်တဲ့ အိမ်သာကြီးဗျား၊ အဲ့သမှာ
သွားပေါက်”

“ဟုတ်”

ထိုစဉ် တာဝန်ရှိ ရပ်ကွက်လူကြီးများနှင့် ရဲတွေ ရောက်လာသည်။
စခန်းမှူးက မြင်မြင်ချင်းပင်...

“ဟ... ငါတို့ လိုက်ရှာနေတဲ့ နာမည်ကြီး ဘိုးတော်ဖြူ (ခေါ်)
ဘိုးတော်မည်းက မင်းကိုး၊ တင်ဝင်းကျော်(ခေါ်)နက်ကျော်(ခေါ်)ဌေးဝင်း
ရ”

“စခန်းမှူးကြီးခင်ဗျ... ဟိုအခန်းထဲမှာ တရားခံတစ်ယောက်
ရှိပါသေးတယ်၊ ဟောဒါ EVIDENCE ပါ၊ ဟိုလူနှစ်ယောက်နဲ့ အဲ့ဒီမိန်းမ
မနေ့က စားသောက်ဆိုင်မှာ ပြောနေကြတာတွေကို တူထည့်တဲ့ခွက်ထဲကနေ
ကျွန်တော် ဖမ်းထားတာပါ... ဖွင့်ကြည့်ပါခင်ဗျာ”

“အာဂ ချာတိတ်ပါလားကွ”
အားလုံးငြိမ်သက်သွား၏။

“ဟား... ဟား... ဟား... နိုင်ငံခြားထိ ငါ့မိန်းမ ရွှေအေးကို
လေးနှစ်လေးမိုး ပစ်ထည့်ထားရကျိုးနပ်တော့မယ် ယကွရေ”

“တို့ဆရာ နက်ကျော်ဟာ လေးငါးဆယ်နှစ်ကို ကွက်ကျော်မြင်
တယ်ဆိုတာ အဲ့ဒါပဲကွ”

“ကိုကိုဂဏ္ဍာန်... ရွှေအေး ဒီည ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ကိုကိုတို့
အစီအစဉ်တွေလည်း ကြိုပြောထားဦးလေ၊ ဒေါ်အိမ်စည်က ဂန္တိရ ဓူတာ
ကလွဲရင် အရမ်းလျင်တာနော်”

“အသည်းလေး တာဝန်က တို့ပေးတဲ့ပင်အပ်ကလေးတွေ ဂမုန်း
ရွက်ထဲ သွားမြှုပ်ထားရုံပဲ၊ ပျောက်အောင် မြှုပ်နည်း သင်ပေးမယ်”

“ဘိုးတော် အစီအစဉ်ကကော...”

ပုလင်းသံ ခွက်သံများ... (ခဏကြာနေသည်)

“ဆရာနက်ကျော်က မိန်းမကျမ်း အလွန်ကျေတာ၊ သူဌေးမကို
သူ ဝင်နှိုးလို့ မရဘူးလေ၊ ဒါကြောင့် လင်တရားမကို ဟိုချာတိတ်နဲ့ နှိပ်
နှူးသွားအောင် အရင်လုပ်တာ၊ နီးတာနဲ့ ချာတိတ်ကို မုဒိန်းတောင်လိုလို
အဓမ္မကောင်လိုလို ထင်သွားအောင် တည်ကြက်လုပ်တာလေ၊ အလွန်လှတဲ့
ဆိုက်ကိုပေါ့”

ရယ်သံများ ပုလင်းသံများ...

“ရေမန်းမှာလည်း အဖက်တမင်းရယ် စိတ်ကြွဆေးရယ် ပါတယ်၊
အဲ့ဒါတွေ တိုက်ပြီး စိတ်ပြောင်းစရာ ပိုယုံလာအောင် တန်ခိုးပြမယ်လေ၊
ဟေ့ကောင်... ဖျေစိပ်ရပ်အမှုန့်”

“ဒီမှာပါကွ”

“ကျွန်မလည်း လေးနှစ်လုံးလုံး မသိအောင် ဆေးခတ်လာခဲ့တာ
တဒိတ်ဒိတ်ပဲ၊ ကဲ... ဆက်ပြောပါဦး”

“ယုံလာမှ ရေမန်းတိုက် ပြန်အိပ်ခိုင်းပြီး ဝဋ်နာကံနာ မောင်ထုတ်

www.burmeseclassic.com

ဖို့ တံခါးပိတ်ပြီး နှစ်ယောက်တည်း ထုံကူးမှာလေကွာ၊ ဟား.. ဟား..
ဟား တို့ဆရာနဲ့ တွေ့တဲ့မိန်းမဟာ လိုတာ အကုန်လုံးယူ ဖြစ်သွားတော့တာ
မင်းအမြင်ပဲလေ”

“ဒေါ်အိမ်စည်ကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲရှင် ကိုယကွရဲ့”

“ငါးဆယ်ကျော်ဆိုပေမယ့် အကောင်းကြီး ရှိသေးတယ်လေ၊

အိမ်စည်လည်း ဆရာရေမန်းနဲ့ ယကွ ထုံကူးပြီးသား ဖြစ်နေပြီလေ၊ အိမ်စည်
မြိန်သည် မြိန်သည်ပေါ့”

“ဟား.. ဟား.. ဟား”

“အုန်း.. အင့်.. ဘုန်း”

“ထုံဦး ထုံဦး”

“မြိန်ဦး မြိန်ဦး”

လေးဘက်ထောက်နေသော ယကွသည် ဒေါ်အိမ်စည်၏ကန်ချက်

ကြောင့် နှံ့ရံဘက်လွင့်ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးတော်ကိုပါ ဆက်ကန်နေသဖြင့် မနည်းဝိုင်းဆွဲကြရသည်။

မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ပြီ။

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ခန်းထဲမှာ ဖြစ်သည်။

“အဲ့ဒါပဲ သမီးဒေဝီရေ... ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ သမီးကို ကာကွယ်ဖို့
မောင်အောင်ကောင်း ဦးဆောင်ပြီး သူတို့ဟာ ကွန်မင်ဒို အသေခံ တပ်ဖွဲ့
လေးတစ်ခုလို ညီညွတ်လိုက်ကြတာကွယ်၊ ဇွန်းမကင်မရာတွေ... ညကြည့်
မှန်ပြောင်းတွေ... အိမ်ပန္နက်ပုံစံတွေ... မီးအလင်းအမှောင်တွေ...
ပိုလေရှင် ယူရမယ့်နေရာတွေအတွက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရမယ့်သူတွေ
နဲ့ စနစ်တကျကို လုပ်ကြတာ၊ ဦးခ ဘေးကနေ အားလုံးမြင်နေရတယ်၊
သူတို့ချစ်တဲ့ ဘုရင်မကြီးကို အသက်ပေး ကာကွယ်မယ့် သစ္စာရှိ ကိုယ်ရံ
တော် တပ်ဖွဲ့လေးလိုပဲ၊ လက်ရုံးရည် နှလုံးရည်တွေကလည်း အပြည့်ပဲ
ဒါပေမယ့် ကိုယ်ရံတော် တပ်မှူးလေးကတော့ သူချစ်တဲ့ဘုရင်မကြီးရဲ့
အထင်လွဲ အမျက်တော်ရှမှုကို မရှုမလှ လူပုံလည်မှာ ခံလိုက်ရတာတယ်”

ဦးလေးခ စကားပြောကောင်းသည်ကို သူမတို့ မကြိုက်ကြ၊ မှန်း
သဉ္ဇာ မျက်ရည်ပင် ဝဲလာသည်။

ကာယကံရှင် ဒေဝီက မငိုဘဲ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါ့ပေါ့
ကျလာသည်။

ပါစံတူးတို့ကတော့ သိနေသည်။ ဦးလေးခ ထည့်နေပြီဆိုတာကို။
စိတ်ထဲက ကြိတ်ရယ်နေကြပြီ။

“သိုးဆောင်းစကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်ကွဲ့၊ ဝှေးပေါ်တာ သဘာဝမို့
ရှက်စရာမရှိ၊ လူပုံလည်က မောင်းထုတ်ခံရခြင်းသာ ရှက်စရာအတိအကျ”

ချက်ချင်းလုပ်ကြံလိုက်သော သူ့လျှာဖျားဖြစ်... သိုးဆောင်း
စကားပုံ ဖြစ်သည်။ ခပ်ကနဲ မြည်သွား၍ ပါစံတူးက ဟိုဘက် လှည့်ပြီး
ချောင်းဆိုးတာနဲ့ ရောချီနေသည်။

“ဆိုတော့ကာ သူ့နေရာက ခံစားကြည့်လေကွယ်၊ အသက်ပေးပြီး
တာကွယ်မယ့်သူ၊ တကယ်လည်း တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မအိပ်ဘဲ စိတ်မော
လူမော ဖတ်ဖတ်မော ကာကွယ်နေသူ၊ နှလုံးရည် လက်ရုံးရည်ကလည်း
အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် ပြည့်ပါ၊ ဪ... သူကတော့ ငါလိုလူကိုမှ
မောင်းထုတ်ရက်လေခြင်းလို့”

“အဟီး... သမီး ဘာလုပ်ရမလဲ ဦးခရယ်!”

အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ငိုချလိုက်ပါလေတော့သည်။

ပျော့ခွေကျသွားသည်။

ဦးလေးခလည်း ခုမှ ပါးစပ်ကြီး ဟပြီး..ဟ!..ဟ!.. ငါ
လွန်သွားပဟ၊ ဟု မအော်ရုံတမယ် ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ဖြစ်တော့
သည်။

သဉ္ဇာနွယ်က...

“ဦးလေးခ... ကောင်းကို သွားခေါ်... သွားအော်ခေါ်၊ ဒီမှာ
ခုမှ တကယ်အရောင်ပြောင်းနေတာလို့ အသားကုန်အော်... သွား...
သွား”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

ဦးလေးခ အသားကုန် ခြံစည်းရိုးဆီ ပြေးလာနေသည်။

သူ အခန်းထဲက မြင်နေရသည်။

ဘာများ ဖြစ်ပါလိမ့်!

“ကောင်လေး အောင်ကောင်း... ပြဿနာတက်နေပြီ... ခုမှ
တကယ်အရောင်ပြောင်းနေတာဟ၊ ငါ့ကြောင့်... ငါ့ကြောင့် တကယ်တို့
အရောင်ကောင်းနေတာ အောင်ပြောင်းရေ... ဟေး... အောင်ပြောင်း”

သူ ကမန်းကတန်း ပြေးဆင်း၍တစ်ဘက်ခြံထဲ ဝင်ပြေးသည်။

“ဘယ်မှာ အယောင်ကောင်းတာလဲ ဦးလေးခ!”

“လာ... လာ... ဧည့်ခန်းမှာ”

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲ ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

“ဟင်... ဘယ်မလဲ!”

“ဟင်... အခုနဲ့ ဟိုဆိုဖာပေါ်မယ် အရောင်ကောင်းနေတာ
အခု... ဒီပေါ်မယ် အရောင်ကောင်းနေတာပါ၊ အိပ်ခန်းထဲ သွားကောင်း
နေပြီထင်တယ်”

ဦးလေးခ ဘာကိုပြောနေမှန်း သူတကယ်မသိပါ။ အိပ်ခန်းထဲသို့

သည်။ ကောင်းကောင်း ယောင်နေသည်ပဲ ထင်နေ၏။ ဦးလေးခကလည်း သူ မှားနေတာကို... သူ့ပယောဂကြောင့် ပြန်ဖြစ်ရလေခြင်းဆိုပြီး... လောတပ်နေ၍ ဂရုမမူမိ။

“ထိုင်ဦး... စိတ်အေးအေးထား၊ ရော့... အအေးဗူး၊ ဘာ အယောင်ကောင်းလဲ... ကျွန်တော့်ကို ရှင်းပြ”

ကောက်မော့ပြီးမှ... .

“ဒေ... ဒေဝီက ငါ့သခင်မပေမယ့်... ငါ... ငါက မင်းနဲ့ စခင်တာ လေး မင်းကို ပိုခင်တာပေါ့။ အဲတော့ ဒီပွဲမှာ မင်းဘယ်လောက်ချစ်တယ် မင်းဘယ်လောက် အနစ်နာခံတယ် ဆိုတာလည်း ငါက သိ... သိနေတော့ မင်းဘက်က ပိုပိုသာသာတွေ ရှေ့နေလိုက်ပြီး ဘာညာ ဘယ်ချမ်းသာ ပြောမိတော့တာပေါ့။ ငွေစေ့ပေါ်တာ သဘာဝမို့ ရှက်စရာမရှိ၊ လူပုံလယ် မောင်းထုတ်ခံရတာမှ ရှက်စရာအတိုလို့ သိုးဆောင်းစကားပုံ ရှိသလိုလို လက်တန်းဆော်တာ ငါတို့မင်းသမီး ငိုပါလေရောကွာ၊ ငါက သူ မျက်ရည် ပေါက်ကြီးငယ် ကျတာထက် မောင်... မောင် ကျွန်မ မှားပါပြီဆိုပြီး ဝုဆိုးစလေး ဆွဲပြီး လိုက်တောင်းပန်တာကို မြင်ချင်တာလေ၊ တို့ဟာ မဟာ ယောက်ျားကောင်းတွေကွ... ဟဲဟဲ”

“ဦးလေးခ... ကျွန်တော့်ဝုဆိုးစ ဆွဲရမယ်... ဟတ်လား၊ မမ တာ ဘာလို့ ဆွဲရမှာလဲ၊ အဲလောက်ကြီး မလိုဘူးလေဗျာ၊ ကျွန်တော် နားလည် နေတာပဲ၊ မမခမျာ သာမန်စိတ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဆေးမိနေလို့ ရောဂါရပြီး စိတ်ပြောင်းနေတာပဲ၊ စိတ်ကောင်းသွားလို့ မောင်ရေဆို ကျွန်တော်က အမြီးလေး နှံ့ပြီး ပြေးဟပ်မယ့်ကောင်လေဗျာ”

“ဟာ... ငါက တင်၊ မင်းက ဖင်အေးတယ်ဆိုပြီး ခုန်ချ၊ ဒီမှာ ကောင်လေးရ၊ မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပဲ ဘယ်လောက်လှလှ ဘယ်လောက် ချမ်းသာချမ်းသာ မိုးလင်းအောင် တွန်ရတာ ငါတို့ကြက်ဖကွ၊ ဒီမှာ ငါ့သခင်မ မင်းကို ဘယ်လောက်ကြွေတာ ငါအသိဆုံး၊ အိမ်တွင်းရေးမို့ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ မင်းမရှိရင် မင်းအသံကို အော်တို့ဖွင့်နေတာကွ၊ နားကို

ဦးရော... တစ်နေ့လုံး... ဒါပဲ”

“ကြည်နူးလိုက်တာဗျာ... ဟေဟေ့”

“ဟေ့ကောင်... ငါပြောပြနေတာ ကြည်နူးဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မာန မာနထားဖို့”

“အချစ်မှာ မာနမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဘာလို့ မာနထားရမှာလဲ၊ မမ နေမကောင်းရင် သူ့အတွင်းခံတောင် လျှော်ပေးဦးမှာ”

“မင်းကွာ ယောက်ျားဈေး ဖျက်တဲ့ကောင်၊ ဟိုက အိပ်ရင်း ယောင် တာတောင် မောင်... မောင်နဲ့တဲ့၊ ကောင်မလေးတွေ ပြောပြတာ၊ ဒါ သခင်မ အတွင်းရေး၊ ငါ သစ္စာရှိရမှာ”

“ဟေဟေ့... မမ ကျွန်တော့်ကို အဲလောက်ချစ်သတဲ့လားဗျာ၊ လာစမ်း... ဟောဒီ ဖင်အုံး... ရွတ်ရွတ်၊ ကဲ... မုတ်လား မမ”

“တောက်... ရူးပါကွာ၊ မင်း ဘယ်အရူးတွေနဲ့ ပေါင်းလဲ... အပေါင်းအသင်း မကောင်းရင် ရူးတတ်တယ်ကွ”

“ဘာပြောတယ် ဦးလေးခ!”

လှေခါးပေါ်က ခါးတွေ ထောက်ပြီး ဆင်းလာသောအုပ်စု အပေါ် စီးက လက်သီးလက်မောင်းတွေ တန်း၍ ဆင်းလာလေပြီ။ ဒါတောင် ဦးလေးခက ခပ်တိုးတိုး ကပ်ပြောနေသေး၏။

“ဟေ့ကောင်... သခင်မ ဆင်းလာရင် တစ်ကျပ်သားမှ မာန မလျှော့နဲ့၊ ဟော... ဟော၊ နောက်မှာ ပါလာပြီ”

သူလည်း လူပုံလယ်က မောင်းထုတ်ခံထားရသမို့ ရုတ်တရက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေရာမှ ဇက်ကနဲ ဆိုဖါဘေးကို ခြေရွှေပြီး ဘေးတိုက် အနေအထား ခပ်တည်တည်လုပ်၍ မျက်နှာပုတ်ထားလိုက်၏။

“နေကြ နေကြ... မမ အရင်မေးမယ်”

အားလုံးက ဆိုဖါပေါ် လက်တန်းပေါ် အဆင်ပြေသလို ခပ်ထိုင် ကြသော်လည်း မမဒေဝီက ကွန်ပျူတာ ဆုံလည်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။

သူနှင့် ဘေးတိုက်အနေအထား၊ ဦးလေးခထို ခါးလွယ်ခုတ်

ဇွတ်နာမူနေသည်။

“သခင်တော်ဒေဝီ... ဒီ... ဒီမှာ... မောင်အောင်ကောင်း၊ ဒီ
ရောက်အောင် ဦးခ ဆောင်ကျဉ်းနိုင်ခဲ့ပါပြီ၊ ဟဲ... ဟဲ... အမှုတော်
ကျော်ပြန်ပြီ၊ ခွင့်ပြုဦးနော်... ဟဲဟဲ”

“ဘာအမှုတော် ကျေပြန်တာလဲ ဦးခ!”
“ဟဲဟဲ... ပြဿနာတွေလည်း ပြီးပြီဆိုတော့ အားလုံးအဆင်ပြေ
အောင် ဦးခ ခေါ်ပေးခဲ့ပြီလေ၊ ခွင့်လွှတ်ဖို့ နားလည်ဖို့ ခုပဲ နားချနေတာ”
ထိုစဉ် SOUND BOX မှ ဦးခအသံကြီး ထွက်လာ၏။

“ဈေးစေ့ပေါ်တာ သဘာဝမို့ ရှက်စရာမရှိ... လူပုံအလယ်
မောင်းအထုတ်ခံရတာမှ ရှက်စရာအတိ... ငါက မျက်ရည်ပေါက်ကြီး
ငယ် ကျတာထက်... မောင်... မောင် ကျွန်မ မှားပါပြီဆိုပြီး... ပုဆိုးစ
လေး ဆွဲပြီး...”

“အဲ့ဒါ ဘာတွေလဲ ဦးခ!”

“သူ့... သူ့ကို ဆုံး... ဆုံးမနေရင်း မုသားမပါ... ဟိုဒင်းမချော
ဟဲဟဲ... ပြောမိပြောရာ...”

မမသည် ရယ်ချင်စိတ်ကို ခပ်တည်တည် လုပ်နေတာကိုက ရယ်
စရာ ဖြစ်သည်ဟု သဏ္ဌာနွယ် ထင်သည်။ အပေါ်အင်တာကွန်းက နား
ထောင်ပြီး မမအပါအဝင် သူတို့အားလုံး အူတက်အောင် ရယ်ထားပြီး
ကြပြီလေ။

“ဟိုကလေး မောင်အောင်ကောင်း မလည်မဝယ်လေးကို ဦးခ
ဘာတွေ မြှောက်ထိုးပင့်ကော် လုပ်ထားသလဲ!”

ဦးခနည်းတူ သူလည်း အခုနက ဘာတွေပြောလို့ပြောခဲ့မိမှန်း
မသိ၊ အအေးခန်းထဲ ချွေးပျံ့စပြုလာ၏။

ဦးလေးခလည်း နဖူးသပ်ရင်း...

“ဒီခေတ်မှာ ကျားဝါဒ မဝါဒ မရှိဘူး၊ မယ်တစ်ထမ်း မောင်
တစ်ရွက် ရင်ပေါင်တန်း ချီတက်ဖို့”

“ဒါဆို နားထောင်နော်”

“ဒီမှာ ကောင်လေးရ... မိန်းမဆိုတာ မိန်းမပဲ၊ ဘယ်လောက်
လှလှ ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ မိုးလင်းအောင် တွန်ရတာ ငါတို့
ကြက်ဖက်”

“ဟဲဟဲ... အဲ့ဒါရဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်လို့ ပြောချင်တာပါ”

မမက မျက်နှာတည်တည်ကြီးနှင့်...

“အိမ်တွင်းရေးရာ နှုတ်လုံရဲ့လား ဦးခ”

“ကျွန်တော် စစ်သားပါ သခင်မ”

ထ၍ ဆလွတ်တောင် ရိုက်လိုက်သေးသည်။

“အိမ်တွင်းရေးမို့ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ မင်းမရှိရင် မင်းအသံကို
အော်တို့ဖွင့်နေတာကွ... နားကို ငြီးရော၊ တစ်နေ့လုံး ဒါပဲ”

“ဟိုက အိပ်ရင်း ယောင်တာတောင်... မောင်... မောင်နဲ့တူ
ကောင်မလေးတွေ ပြောပြတာ”

မမ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။ အသံတင်လိုက်သည်။

ပါစံတူးတို့ကို အချက်ပြရင်း...

“ဦးခ... ခြံထဲ ပတ်ပြေး၊ လွတ်အောင် ပြေးပေတော့”

“တောက်... နူးပါကွာ၊ မင်း ဘယ်အရူးတွေနဲ့ ပေါင်းလဲ အပေါင်း
အသင်း မကောင်းရင် နူးတတ်တယ်ကွ”

“လာဟေ့... ဦးခကို အရူးထောင် ပို့မယ်၊ မမက အရင်မိတဲ့လူ
ရွှေတစ်ကျပ်သားတဲ့”

“ဟိုက်... လစ်ထားဟ”

ဟေးကနဲ ပြေးထွက်သွားကြသည်။

နှစ်ယောက်တည်း ကျန်သောအခါ မမဒေဝီက ငိုသံပါလေးနက်

“မောင်... မမကို ခွင့်လွှတ်သလားဟင်!”

“လောလောဆယ်တော့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးတာ အမှန်ပါ၊ ဘယ်
နှယ်ဗျာ... ဒီမှာဖြင့် ပူပန်လိုက်ရတာ... အကြံဉာဏ် တွေကလို့ရတာ

www.burmeseclassic.com

စုတ်ပူမီးတိုက် ဖြစ်လိုက်ရတာ...တာ..”

“ကျွန်တော့်ပုဆိုးစ ဆွဲရမယ် ဟတ်လား၊ မမက ဘာလို့ ဆွဲရမှာလဲ
အဲ့လောက်ကြီး မလိုဘူးလေဗျာ၊ ကျွန်တော် နားလည်နေတာပဲ၊ မမခမျာ
သာမန်စိတ်မှ မဟုတ်တာ၊ ဆေးမိနေလို့ ရောဂါရပြီး စိတ်ပြောင်းနေတာပဲ၊
စိတ်ကောင်းသွားလို့... မောင်ရေဆိုး...”

တိကနဲ့ ရပ်သွား၏။

“အဲ့ဒါ စကားအဖြစ် ပြောတာ၊ စကားဆိုတာ ပြောင်းပြန်လည်း
ပြောချင်ပြောတတ်ကြတာပဲ”

ခဏတိတ်ဆိတ်နေသည်။

သူ မမကို လှည့်မကြည့်မိအောင် နေနေရသည်။

“မမလေ... အပေါ်ထပ် အင်တာကွန်းက အဲ့ဒီစကား ကြား
တော့ မောင့်စိတ်ထားဟာ မမ ထင်တာထက် ကြီးမြတ်လေခြင်း ခွင့်လွှတ်
တတ်လေခြင်းလို့ ကြက်သီးဖျင်းဖျင်းထပြီး ဆင်းကန်တော့မလို့ အမိုက်မကို
ခွင့်လွှတ်လေခြင်းလို့၊ ခုတော့ မောင်က ပြောင်းပြန်ပြောတာဆိုတော့...
အဟင့်... အဟင့်”

သူ တုန်သွားသည်။ လည်ပင်းကို တင်းထားရသည်။

လှည့်မကြည့်နဲ့... နေပလေစေ့။

အမုန်းမျက်လုံးတွေကို သတိရဟ။

“မောင်... မာနနည်းနည်းလျှော့ပါတော့ကွာ၊ မမ အခုန အပျော်
တွေ ချက်ချင်းအငွေ့ပျံ့သွားလို့ပါ”

“မလျှော့နိုင်ဘူး... လူဆိုတာ ထိုက်သင့်တဲ့ မာနတော့ ရှိရတယ်၊

အထူးသဖြင့် ယောက်ျားမာန...”

သူ့စကား ထိုးရပ်သွားအောင်ပင် ပဲ့တင်ဝင်လာသောအသံက...

“ကြည်နူးလိုက်တာဗျာ... ဟေ့ဟေ့”

“ဟေ့ကောင်... ငါပြောပြနေတာ ကြည်နူးဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မာန
မာနထားဖို့”

“အချစ်မှာ မာနမရှိပါဘူးဗျာ၊ ဘာလို့ မာနထားရမှာလဲ၊ မမ
နေမကောင်းရင် သူ့အတွင်းခံတောင် လျှော့ပေးဦးမှာ”

ငြိမ်သက်သွားသည်၊ အကြာကြီး ငြိမ်သက်သွားသည်။ ဆူညံသံ
ထက် ဆိုးရွားသော ငြိမ်သက်မှုဒဏ် သူ မခံနိုင်တော့၍ မမကို စောင်းငဲ့
ကြည့်လိုက်သောအခါ မတ်တတ်ရပ်၍ မျက်ရည်တွေ တွေ့တွေ့ကျရင်း
သူ့ဆီ လက်နှစ်ဘက် ဆန့်တန်းထားသည်။

ခန္ဓာကိုယ်က ယိမ်းထိုးယိုင်ထိုး ဖြစ်နေပြီ။

“မမ နေမကောင်းဘူး... လျှော့စရာ အောက်ခံလည်း မပါဘူး”

ဝုန်းကနဲ့ ခုန်ထ၍ ပြေးအပွေ့၌ မမလက်က ကီးဘုတ်ပေါ်က
Enter ခလုတ်ကို နှိပ်ဖြစ်အောင် နှိပ်ပြီးမှ ဆိုဖါပေါ် ထပ်၍လဲကျသွားလေ
သည်။ အိကနဲ့... (မမ တမင်လဲ့ချတာလည်း ဖြစ်နိုင်၏။)

“ဟေဟေ့... မမ ကျွန်တော့်ကို အဲ့လောက် ချစ်သတဲ့လားဗျာ၊
လာစမ်း... ဟောဒီဖင်အုံး... ရွတ်ရွတ်၊ ကဲ... မှတ်ပလား မမ”

“ဟေဟေ့... မမ ကျွန်တော့်ကို အဲ့လောက် ချစ်သတဲ့လားဗျာ၊
လာစမ်း... ဟောဒီဖင်အုံး... ရွတ်ရွတ်၊ ကဲ... မှတ်ပလား မမ”

ဆက်တိုက်ကြီးပင် ဧည့်ခန်းထဲ REPEAT နှင့် လာနေတော့သည်။

ခပ်မျောမျော ပတ်ပြေးလာသော ဦးလေးခနင့်အဖွဲ့ အကြားနှင့်
အမြင်ကြောင့် တံခါးဝ၌ ပုံလျက်သား လဲကျသွားလေသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ဖင်အုံးဆိုသည်မှာ ဆိုဖါပေါ် တင်၍ ဖင်ထိုင်သော
ဖုံကလေး ဖြစ်ပါသည်။

အပြေးအလွှားကြည့်လိုက်မှ
 ဒီသံသရာ...
 ဒီတစ်မိုးအောက်မှာ...
 မေတစ်ယောက်တည်းပါ။

ပေါက်ပြောက်ပြီး
 လျှောက်ချင်ရာ လျှောက်ခဲ့ပေမယ့်
 မမနဲ့ပဲ (ထိထိဝင်ဝင်)
 ခရီးရောက်ပါရစေ၊
 ဤခရီး...ဝေးပါစေ။ ၊

“ဇာတ်သိမ်း(နောက်ဆက်တွဲ)”

“ညီ

မလေး သန္တာနွယ်... မမ မင်းကို အမွေစား အမွေခံ
 နဲ့ ညီမရင်းအဖြစ် မွေးစားချင်တယ်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်”

“ပါစံတူးကိုလည်း မွေးစားပါလား မမရယ်၊ သန္တာနဲ့ မကိုက်ရရင်
 မနေနိုင်လို့”

“သွား”

“ကိုယ်က လျှာပေါ့နော့”

“ခုလို GETHER SPEND THE DAY မှာ စကားပြောနို့ ထို့

နတ်သမီး

တစ်ဝတ်က လက်တုန့် နှစ်ယောက် ကျန်ပါတယ်။ မမဒေဝီ အရင်ပြောပါ”

“နှစ်ခုပြောပါမယ်... SERVE YOURSELF ကို KHUSHWANT SINGH စာအုပ်တွေ ပို့တာ မမပါကွယ်၊ ဒေါ်အိမ်စည်နဲ့ စာတိုက်က ဝေါ့... နေ့အီဖေကိုယ်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိနေလို့”

“နောက်တစ်ခုက မယုံရင် ပုံပြင်မှတ်ကြပါ။ လပြည့်ညတိုင်း မမ အမြဲမက်တဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ မမက ဗိဿနိုး ဘုရင်မကြီး ‘ပန်ထွာ’ ဖြစ်ပါတယ်။ ခါးရေးကောင်း အဆိုကောင်းတဲ့ စောင်းသမား သျှိုဝမြို့စားလေး သူ့သကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီဘဝမှာတော့ သျှိုဝ နေတဲ့အိမ်ဘေးက တိုက်ကို တမင်ဝယ်ပြီး ပြောင်းလာခဲ့ပါတယ်။ မပေါင်းရလို့ သံသရာအဆက်ဆက် ဖွဲမီးလို တမြေမြေ လောင်ကျွမ်းခဲ့ရတဲ့ အချစ်ပါကွယ်... သျှိုဝ ဘယ်သူလဲ မေးဦးမှာလားကွယ်၊ ကဲ... သျှိုဝ အလှည့်”

“သိပ်အများကြီး ပြောစရာ မရှိပါ။ မငိုကြပါနဲ့... မရယ်ကြပါနဲ့။ ရိပ်မိသူ ရိပ်မိမှာပါ... (ကိုယ့်လူရယ် တိတ်တိတ်နေပါ)။ ကျွန်တော့်ငယ်နာမည် ‘ရွှေဗန်း’ ဖြစ်ပါတယ်... ဒါပါပဲ”

ဟုတ်ကဲ့...။
ဖွဲမီးထဲက ထွက်လာသူပါ။

ဆန်းလသီတဂူပမာ
ရမ်းမြကြည်ဖြူကြပါစေ။

၁.၆.၂၀၀၈